

Giới thiệu Đường Triều Khởi Nữ Tử

Bạn đang đọc truyện Đường triều khởi nữ tử của tác giả Đồng Ny trên website đọc truyện online.

Hắn – Hoa Thiếu Dương tên hiệu “Vô Ưu công tử”, chỉ cần có tiền,

Hắn liền thay người bài ưu giải nạn, định bảo cố chủ vạn sự thuận lợi phát đạt, vô ưu vô lự;

Lần này hắn tiếp nhận Thôi đại thiếu nhờ làm hộ, thay hắn phá hư hôn sự Thôi gia lão đầu an bài,

Việc này không nên chậm trễ, hắn cải trang thành thư sinh nghèo túng, trà trộn vào nhà gái,

Làm tại phòng thu chi ở phường Nghê Thường của Bạch gia, phải nhanh chóng thể hiện chính mình, khiến cho Bạch tiểu thư chú ý,

Như vậy hắn liền có thể đại triển bản lĩnh đánh cắp tâm hồn thiếu nữ, hoàn thành nhiệm vụ!

Chỉ đợi trâu tâm hoàn tất, hắn lập tức bỏ trốn mất dạng, sao biết Bạch tiểu thư cũng không phải kẻ dễ bắt nạt,

Nàng ngày thường đẹp như đào lý, yêu kiều thẳng mẫu đơn, tính tình so với nam nhân còn can đảm nhanh nhẹn dũng mãnh hơn,

Chutoàn cho thượng cứu lưu, hạ cứu lưu, chỉ cần có tiền, nàng chỗ nào đều hỗn khai;

Nữ tử thông minh này thật chộc người tâm động, nhưng hắn là cầm tiền làm việc, lại yêu thích cũng là uống công,

Sợ rằng vẫn là một nhát chặt tơ tình, vầy vầy ổng tay áo hữu duyên tái kiến đi. . .

Bạn đang đọc truyện *Đường Triều Khởi Nữ Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Đại đường, năm Thiên Bảo thứ mười hai.

Vung cán – cầu tiến

Tiếng hoan hô vang vọng diễn võ trường.

Tiểu thái giám thanh âm lạnh lãnh hô: "Đội Quắc Quốc phu nhân thắng!"

"Tiểu thư, người tuyệt quá a!" Trụ Đầu Nhi trực tiếp từ trên khán đài nhảy xuống, nhằm phía Bạch Linh Quân trên trường đấu.

"Dừng!" Bạch Linh Quân ngồi cao trên lưng ngựa, Mã Can trực chỉ thân ảnh cao lớn giống như cọc gỗ kia. "Người đứng lại đó cho ta, không cho phép bước gần tới nữa."

Người Đường chơi mã cầu, nhưng chỉ giới hạn nam tử, bọn họ cười đại uyên lương mã hoặc đại thực mã cường tráng, ở trên diễn võ trường với nhau phân cao thấp, con tức vừa lên đến, nhân mã đánh thành một đoàn cũng là chuyện bình thường.

Nhưng từ khi hoàng thượng sủng ái Dương quý phi, Dương gia hoành hành triều đình và dân gian, nhất là tỷ tỷ của quý phi Quắc Quốc phu nhân thống lĩnh phía sau xã hội thượng lưu... Vị này... Ân, phải nói là rất cuồng dã, rất không bị cản trở, Quắc Quốc phu nhân hoàn toàn không quan tâm ánh mắt

của người khác, mới không kiên nhẫn cùng người các loại trò chơi nắm bình, về bướm.

Nàng thích chính là kích thích, xa hoa, nói chung, cái gì có thể làm cho nhiệt huyết sôi trào, nàng ngoạn mọi thứ, bao gồm cùng người yêu đương vụng trộm.

Nàng nói: "Người nào quy định nữ nhân không thể đánh mã cầu? Cùng ta đi đến trước mặt bộ hạ tranh luận rõ ràng." Vì vậy, đội mã cầu của Quốc Quốc phu nhân thành lập lên.

Nàng tìm một đám nữ tử am hiểu quyền cước, nhiều lần huấn luyện, ngoại trừ không được ngược tốt như trong quân đội, một đội mã cầu mới toanh rất nhanh chóng có danh tiếng —— đây là bởi vì Quốc Quốc phu nhân chuẩn bị không được hảo mã, liền tiến cung hướng hoàng thượng khóc lóc kể lể. Lý Long Cơ hiểu rõ nhất cô em vợ này, lại lo lắng một đám các cô nương cười đại mã vạn nhất không cẩn thận té bị thương, như thế nào cho phải? Liên tìm đến hơn mười ngựa chân lùn, vừa dõ vừa lừa mới đem Quốc Quốc phu nhân thu phục.

Nhưng Quốc Quốc phu nhân muốn cùng dũng sĩ trong quân đội thi đấu, nàng hướng chờ đội mã cầu của Phạm Dương quân, An Tây quân, Bắc Đĩnh quân lần lượt thuận theo xuất chiến, các tướng quân cũng phải điên rồi.

Nói đùa, cùng các bà các chị thi đấu, thua mất mặt, thắng, người ta nói người khi dễ các bà các chị, càng mất mặt. Bọn họ nhất trí hướng Lý Long Cơ lấy cái chết kháng nghị, tuyệt không làm chuyện mất mặt như thế.

Không có biện pháp, Lý Long Cơ vì khiến cho cô em vợ vui lòng, lần thứ hai nghĩ cách bức bách các thế gia đại tộc này thành lập đội bóng, hơn nữa không cho phép bọn họ cười đại mã, hết thầy lấy ngựa chân lùn ứng chiến.

Này Quốc Quốc phu nhân hài lòng, mang theo đội mã cầu của nàng ngày hôm nay đánh Thôi gia, ngày mai tiến đánh Độc Cô gia, ngày kia hướng Lô gia khiêu chiến, cứ nhiên ngay cả Chiến Giai Tiếp, trong lúc nhất thời, này đội mã cầu của nữ tử danh tiếng danh tiếng vô nhị.

Cười ngựa chân lùn là có điểm an toàn, nhưng không chịu nổi va chạm quá mức cường liệt, nhất là... Bạch Linh Quân nhìn Trụ Đầu Nhi liếc mắt, người này là nàng mười năm trước ở nơi bọn buôn người mua —— kỳ thực cũng không tính là mua, lúc đó Trụ Đầu Nhi vừa gầy lại nhỏ, bệnh đến sắp chết, bọn buôn người không nở thỉnh đại phu xem bệnh cho hắn, chuẩn bị đưa hắn vào lò đốt, chuẩn bị thiêu, là Bạch Linh Quân phát hiện hắn còn có một tia khí tức, tâm sinh không đành lòng, mới dùng một quan tiền đem hắn mua về, trở về điều dưỡng nửa năm, ăn ít nhất trăm quan tiền mua được mới khôi phục khỏe mạnh.

Từ đó về sau, Trụ Đầu Nhi tựa như gió đổ lớn lên, ban đầu vốn tiểu hài nhi chỉ tới thất lưng nàng, chẳng mấy chốc, đã được bảy thước.

Hôm nay hắn đứng lên, đã so với nàng ngồi ở trên ngựa chân lùn còn cao hơn, cho nên nhìn hắn hướng lại đây, nàng mới có thể sợ đến sắc mặt trắng bệch. Nếu hai phe đánh tiếp, bay ra nhất định là nàng cùng ngựa.

Trụ Đầu Nhi vội vàng dừng lại, giống như cây đại thụ, thẳng đờ đứng cách ba thước trước mặt Bạch Linh Quân, đối với nàng cười khúc khích.

"Tiểu thư, người vừa rồi đánh một cầu thực sự là rất đẹp."

"Đó là đương nhiên." Bạch Linh Quân xuống ngựa, cúi đầu bảo hộ, lộ ra khuôn mặt diễm lệ đẹp như đào lý, yêu kiều thướt tha mẫu đơn, ngay cả mồ hôi hột cũng lóe ra trên châu sáng bóng. "Cũng không nhìn ta là ai? Người giang hồ xưng ‘ Trường An thần bắn Tiết tiểu nương ’ chính là ta. "Sở dĩ xưng nàng "Tiết tiểu nương", là ca ngợi nàng kỹ thuật bắn cầu đẹp như Thiên Sơn tam tiền định Tiết tướng quân, giống nhau ôn, chuẩn, mạnh.

Trụ Đầu Nhi thấy ngây người. Vẫn biết Bạch Linh Quân đẹp, nhưng nữ tử đẹp trong kinh thành rất nhiều, tỷ như Dương gia tam vị Quốc Quốc phu nhân, còn có vị Dương quý phi khuynh quốc khuynh thành kia, người nào không phải nhất đẳng đại mỹ nữ? Bạch Linh Quân còn trẻ, lại so với các nàng hơn một tia thanh xuân, thiếu một chút phong vận.

Nhưng Trụ Đầu Nhi vẫn nghĩ tiểu thư nhà mình là cô nương đẹp nhất trên đời này, nhất là nàng không chỉ dung mạo đẹp, dụng tâm hảo, suy nghĩ tốt, thủ đoạn buôn bán lợi hại hơn, không coi lão gia hiện tại cả ngày ở trong nhà pha trà chơi cờ, gia nghiệp lớn như thế đều giao cho Bạch Linh Quân phụ trách sao?

Nàng cũng không phụ sự mong đợi của mọi người, chu toàn cho thượng cửu lưu, hạ cửu lưu, Đông Phương, cùng đám người thương lượng trình tự, chỉ cần có tiền, nàng chỗ nào đều hỗn khai, phường Nghê Thường của Bạch gia ở trong tay nàng vững vàng mở rộng gấp ba, chỉ cần lại làm thông một cửa của Quốc Quốc phu nhân này, nói không chừng sinh ý hoàng cung sau này đều là của Bạch gia, vậy đã có thể kiếm lời rồi.

Tiểu thư quả thực là thiên tài, là tiên nữ, là tuyệt nhất trên thế giới, tiểu thư tuyệt nhất!

Trụ Đầu Nhi sùng bái Bạch Linh Quân hết mức.

Lúc này, một gã tiểu thái giám báo lại. "Bạch cô nương, phu nhân đối với biểu hiện ngày hôm nay của người phi thường hài lòng, đặc biệt mời người tham gia khánh công yến đêm nay."

"Là." Bạch Linh Quân lộ ra vẻ mặt kinh hi, hai mắt đều lóe ra hào quang. "Thỉnh công công hỏi bẩm phu nhân, Bạch Linh Quân nhất định đến đúng giờ." Nói xong. Nàng suy nghĩ nửa là từ trong lòng móc ra túi tiền, sẽ thưởng cho cái tiểu thái giám kia.

Tiểu thái giám thấy nàng một bộ dạng hèn mọn, tâm trạng hơi hèn mọn. Này con gái của thương nhân chính là không thể gặp nhân vật lớn, chỉ nghe đến phu nhân mời đến, liền mừng rỡ như trên trời rơi vàng xuống, thật kém.

Nhưng sau khi hắn thấy túi tiền trong tay Bạch Linh Quân, lập tức vừa cười nhìn thấy rằng không thấy mất. Này bạc nha, trong thiên hạ, ai không thương?

Mất thấy Bạch Linh Quân sẽ tặng thưởng rất nhiều bạc, nói thì chậm, khi đó thì nhanh, nàng đột nhiên lao đảo một cái, thiếu chút nữa ngã đầu rạp xuống đất.

May là Trụ Đầu Nhi nhanh mắt nhanh tay, kịp lúc đỡ nàng một phen, mới không để khuôn mặt đẹp nhỏ nhắn của nàng ngã thành quả dưa lành bẻ nát.

Bắt quả, túi tiền nhưng thật ra toàn bộ bay vào trong lòng tiểu thái giám.

Ngoài ý muốn này khiến mọi người ngây dại, mãi đến khi Bạch Linh Quân âm thanh hô đau đớn.

"Ai yêu, chân của ta... Trẹo rồi, đau quá a..." Nàng vừa nói, nước mắt liền chảy xuống.

"Tiểu thư, ta đưa ngươi đi đại phu!" Trụ Đầu Nhi căng thẳng, cũng bất chấp nơi đông người, cúi xuống ôm lấy người liền chạy ra bên ngoài.

"Bạch cô nương..." Nhưng thật ra tiểu thái giám choáng váng, xem Bạch Linh Quân ngã lợi hại, khánh công yến đêm đó làm sao bây giờ? Còn có cái túi tiền này cùng phần thưởng bạc của hắn... Này tất cả nên như thế nào xử lý?

Bạch Linh Quân kéo Trụ Đầu Nhi một chút, làm cho hắn dừng lại cước bộ.

"Công công, tiểu nữ tử như vậy, xem ra không đi khánh công yến được, tiền này liền toàn bộ cho công công, thỉnh công công ở trước mặt phu nhân thay tiểu nữ tử nói tốt vài câu, tiểu nữ tử vô cùng cảm kích."

Tiểu thái giám vừa nghe, trong lòng vui mừng, ánh chùng trọng lượng túi tiền... ít nhất ... Hơn mười xâu tiền, bằng cả năm lương bổng ở trong cung của hắn, lại chỉ cần hắn nói mấy câu là có thể được, chuyện tốt như vậy, thẳng ngốc mới có thể cự tuyệt.

Lập tức, hắn gật đầu như giả vờ. "Bạch cô nương yên tâm, ta nhất định sẽ vì ngươi nói tốt."

"Vậy đa tạ công công." Bạch Linh Quân hướng hắn chấp tay.

Trụ Đầu Nhi vừa nghe bọn hắn nói xong, cũng không chờ Bạch Linh Quân hạ lệnh, bước hướng bên ngoài, so với chạy trốn còn nhanh.

Hắn cần dùng tốc độ nhanh nhất đưa Bạch Linh Quân đi đại phu, bằng không nếu nàng gặp chuyện không may, hắn muôn lần chết cũng khó nói đủ tội

Trụ Đầu Nhi một đường chạy ra diễn võ trường, chạy hướng đường cái Trường An, mắt thấy sẽ một đường chạy vọt vào trong y quán, Bạch Linh Quân đột nhiên từ trong lòng hắn nhảy xuống.

"Ta phải về nhà, ngươi chạy bên này làm chi?" Nàng hướng đông đi nhanh.

Trụ Đầu Nhi sững sốt. Tiểu thư không phải trẹo chân, ngay cả đứng cũng không tốt sao? Làm sao hiện tại đi ổn định được như vậy?

Bạch Linh Quân đi một đoạn đường, phát hiện Trụ Đầu Nhi không theo kịp, quay đầu lại gọi: "Uy, ngươi định ở đằng kia làm pho tượng a! Còn không đi?"

Trụ Đầu Nhi còn đang ngốc.

Bạch Linh Quân thở dài. Người này thực trung thành, thế nhưng suy nghĩ không biến.

"Về nhà! Nếu ngươi không đi, ta mặc kệ ngươi." Nàng làm bộ rời đi.

Trụ Đầu Nhi thấy nàng phát hỏa, một cái giật mình, lập tức theo sau.

Dọc theo đường đi, hắn liên tục nhìn lên chân tiểu thư. Không phải trẹo bị thương sao? Thế nào một điểm sưng cũng không có? Chân của nàng rốt cuộc là tốt hay là không tốt?

Bạch Linh Quân thấy hắn bộ dạng ngu đần, hồi lâu, không nhịn được, phốc một tiếng bật cười.

"Ngốc tử, ta không sao, chúng ta mau về nhà." Nói xong, nàng vung tay lên, Trụ Đầu Nhi như con chó trung thành, cấp bách theo sát.

Nhưng hắn vẫn còn buồn bực đầy mình. "Tiểu thư, ngươi đã không có việc gì, vì sao phải giả bộ bị thương?"

"Bởi vì ta không muốn tham gia khánh công yến, không muốn bị phân loại đến nhất phái Dương đảng kia." Bạch Linh Quân nhỏ giọng nói.

Trụ Đầu Nhi cúi đầu nửa ngày, vẫn còn không minh bạch.

"Trước kia sau khi tướng gia Lý Lâm Phủ, sau khi chết bị cướp đoạt tất cả tôn vinh, biếm làm thứ dân, chuyện chỉ một ngum bạc mua quan tài chôn cất, người biết đi?"

Trụ Đầu Nhi gật đầu. "Nhưng này cùng khánh công yến có cái quan hệ gì?"

"Cũng biết cũng biết là ai ngay cả một người chết cũng không buông tha, đối với Lý Lâm Phủ đuổi tận đánh mạnh, làm hấn rơi vào kết quả như vậy?"

"Nghe nói là Dương tướng." Cũng chính là Dương Quốc Trung. Nhưng Trụ Đầu Nhi vẫn như cũ mê man. "Khánh công yến này làm sao cùng Dương tướng có quan hệ?"

Bạch Linh Quân thở dài, không nói. Có chút không thể nói ra rõ ràng, bằng không liền dễ dàng tự chuốt lấy họa.

Nàng không muốn bị đưa về Dương đảng, trở về nghiên cứu để làm một việc —— nàng xem ra người của Dương gia lòng dạ hồ lang, không có thực tài thật, rồi lại bao che khuyết điểm, cực đoan, trừng mắt tất báo, hơn nữa hoàng thượng tin mù quáng, người Dương gia nhất thời quyền thế ngập trời, thậm chí ngay cả Đông cung thái tử cũng không để vào mắt, cứ thế mãi, nhất định phạm đại sai lầm.

Đến lúc đó, toàn bộ người theo Dương đảng đều phải gặp tai ương, nàng mới không ngốc như vậy, biết rõ đó là một cái tử lộ, còn muốn che đầu đi tới.

Bất quá hiện tại Dương gia thế lực lớn, cũng không có thể theo chân bọn họ đối nghịch, bằng không xui xẻo vẫn là chính mình, sở dĩ muốn theo chân bọn họ bảo trì thái độ như gần như xa, phải từ giữa mò dầu, sở trường phải sạch quan hệ, ân... Đây là cánh cửa học vấn, rất khổ cực a!

Trụ Đầu Nhi thấy Bạch Linh Quân trầm mặc, cho rằng nàng sinh khí, cần cần dục dục nói: "Tiểu thư là vì Lý tướng gia đang cảm giận, mới không đi khánh công yến sao?"

"Nói bậy bạ gì đó?" Bạch Linh Quân quở trách một tiếng. "Này nói sau đó không được nhắc lại, có nghe hay không?"

"Vâng." Trụ Đầu Nhi ủy khuất cúi đầu xuống. Hấn thực sự nghĩ không rõ, Bạch Linh Quân nói mấy câu ấy rốt cuộc là có ý tứ? Lẽ nào hấn thông minh tài trí còn kém xa như vậy, mặc kệ hấn đuổi theo như thế nào, vĩnh viễn đuổi không kịp tâm tư của tiểu thư?

Trong lúc nhất thời, hấn vạn phần phiền muộn, hơi nâng đầu tái vụng trộm liếc mắt Bạch Linh Quân một cái. Này người giống như tiên tử, hấn rốt cuộc phải như thế nào mới có thể cùng nàng tiến thêm một bước, có lẽ... Trọn kiếp này, bọn họ đều là có duyên không phận?

Viễn mắt hấn không khỏi đỏ. Từ lúc tiểu thư cứu hấn, hấn liền đem nàng làm tiên tử sùng bái, trong đầu của hấn, trong lòng toàn bộ đều là nàng, đối tượng trông liên tục giấc mơ đều là nàng, thế nhưng... Trời nếu đã định vô duyên, vì sao phải gặp gỡ? Hấn thực sự thật là khó chịu.

Bạch Linh Quân không chú ý tới dị trạng của hấn, thầm nghĩ Lý Lâm Phủ kia chỉ nham hiểm, nàng cũng không phải không cùng hấn từng qua lại quá, hấn là nhân vật tiêu chuẩn đáng sợ ăn tươi nuốt sống, nàng điên rồi mới có thể thay hấn cảm thấy giận dữ bất bình.

Lư Lâm Phủ có thể b lên trên vị trí hữu tướng, hai tay cũng là dính đầy máu tươi, bất quá hấn có một chút sống tốt hơn người Dương gia, đó chính là hấn trên quyền mưu thực sự lợi hại, có hấn, triều đình, chư tướng biên quan, tiết độ sứ khắp nơi thế lực đều có thể duy trì cân đối.

Không giống Dương Quốc Trung, ngoại trừ hội vét tiền, bản lĩnh gì cũng không có.

Về phần Lý Lâm Phủ giết người, cùng Đông cung trở mặt, nghề nghiệp một chút tin tức cung đình đều biết, vậy 90% là bệ hạ bày mưu đặt kế.

Trên chính trị có rất nhiều chuyện dơ bẩn, hoàng thượng không tự tay làm, liền khiến Lý Lâm Phủ động thủ, nói trắng ra, Lý Lâm Phủ bất quá là một con chó của Lý Long Cơ.

Về phần con chó đó làm sao dám cùng thái tử đối nghịch? Phạm là con dân Đại Đường, ai chẳng biết lập đẹp mặt, đến cuối cùng ai có thể đăng cơ, hay là không biết rõ tính toán, giống Thái Tông hoàng đế, Cao Tông hoàng đế... Người nào là từ thái tử lúc ban đầu đâu?

Hiện tại ngôi vị hoàng đế bệ hạ càng kiên định "Đánh" đi ra, hấn khi sinh ra, Vũ Tắc Thiên quân lâm thiên hạ, Lý thị hoàng tộc bị chịu áp lực, sau đó Vũ Tắc Thiên suy sụp, Trung Tông Lý Hiển kế vị, hết lần này tới lần khác lại xuất hiện một cái Vi hậu, muốn làm theo Vũ Tắc Thiên đăng cơ làm đế, là Lý Long Cơ liên hợp Thái Bình công chúa đem nàng đánh hạ.

Sau cùng Lý Đán phụ thân của Lý Long Cơ kế vị, lúc này đổi lại Thái Bình công chúa ở bên nhìn chăm chăm, Lý Long Cơ tìm một phen tâm huyết thật lớn mới đánh bại vị hoàng cô cô này, được phong thái tử, cuối cùng leo lên ngôi hoàng đế.

Này đó tới lui làm cho Lý Long Cơ đối với quyền thế phi thường xem trọng, cũng rất kiêng kỵ người có thể nguy hại ngôi vị hoàng đế của hấn, tỷ như thái tử, mới có thể thả lỏng Lý Lâm Phủ đi tìm Đông cung gây phiền phức.

Lý Lâm Phủ mọi thứ đều chiều theo ý tứ của Lý Long Cơ mà làm, kết quả lại có kết cục lại lạc như vậy, Bạch Linh Quân mỗi khi suy nghĩ, tóm tắt gần vua như gần cạp, quân vương thật là đáng sợ, nếu như không có ích lợi, đánh chết ta không muốn cùng với họ quan hệ.

Bạch Linh Quân thận trọng cảnh cáo Trụ Đầu Nhi. "Rất nhiều chuyện, nói người cũng sẽ không hiểu, hơn nữa sở trường của người cũng không ở chỗ này, cho nên ta muốn người nhớ kỹ một việc, từ nay về sau không được tái thảo luận triều chính, hiểu chưa?"

"Đúng vậy, tiểu thư." Trụ Đầu Nhi có chút ỉu xiu.

"Uồn ngực, ta cũng không phải mắng ngươi." Bạch Linh Quân vỗ vỗ lưng hắn, thoải mái nói. "Trái lại, ta còn muốn nhờ vào vũ lực của ngươi, bảo hộ ta tại thương trường còn muốn nguy hiểm khó khăn hơn so với chiến trường đây! Đừng quên, ngươi là bảo tiêu lợi hại nhất của ta."

Nàng nói mấy câu đem Trụ Đầu Nhi lừa đến mặt mày rạng rỡ, cả người đều nhanh bay lên trời.

"Tiểu thư yên tâm, chỉ cần có ta, ai cũng không thể gây thương tổn ngươi." Hắn vỗ ngực đến vang bang bang.

"Đương nhiên, đương nhiên." Bạch Linh Quân gật đầu, nghĩ thầm, người đơn thuần thật tốt.

Cuối cùng, nàng còn không quên dặn dò hắn một câu: "Chuyện chân ta không bị thương, ngươi một chữ cũng không cho phép đối người ta nói, biết không?"

"Vâng, tiểu thư." Trụ Đầu Nhi lớn tiếng đáp.

"Nhỏ giọng chút." Bạch Linh Quân vội vàng lôi kéo hắn chạy nói đùa, giọng của Trụ Đầu Nhi so với sét đánh còn vang, bị hắn gào như thế, còn không truyền đến toàn bộ kinh thành đều biết?

Thất sách a, thất sách, sớm biết rằng gã sai vật thiếp thân nên tuyển một người thông minh, phải một người chỉ biết đánh, không đầu óc, không phải tự tìm khổ ăn sao?

Bạch Linh Quân hiện tại là hồi hận gia tăng hồi hận, nước mắt mau tiêu xuống tới.

Bạch Linh Quân là muốn khóc, nhưng ngày hôm nay Thôi đại thiếu thua cầu cũng đã khóc đến lách ca lách cách.

Lý nửa năm này, Quốc Quốc phu nhân đã tìm hắn so qua ba lần, lúc đầu bọn họ là không dám thắng, muốn nói để mấy người thắng, lừa phu nhân mở lòng, cuộc sống đại gia cũng tốt hơn chút.

Ai biết sau khi Bạch Linh Quân thêm vào đội mã cầu của Quốc Quốc phu nhân, chúng thế gia vọng tộc... Nhưng cái rắc! Người ta là thật có bản lĩnh, mỗi một trận đều đem bọn họ đánh cho hoa rơi nước chảy, để cho bọn họ thua tiền cũng thua giống dòng nước chảy nhanh, chỉ là ba trận gần nhất, Thôi gia đã thua gần tới một vạn xu, Thôi đại thiếu có thể nào không khóc?

Lại thêm làm hắn bị thương chính là, hôm qua cha hắn nói cho hắn, lão tổ tông nhìn trúng Bạch Linh Quân, trong ít ngày nữa liền muốn tìm bà mối đến Bạch gia cầu hôn, muốn hắn gần đây thu chút tính tình, đừng đi ra ngoài ăn chơi đàng điếm nữa, biết vâng lời ở nhà chuẩn bị làm tân lang.

Thế nhưng...

Bạch Linh Quân nha! Người nợ là nữ nhân mau lệ dừng mãnh mau lệ dừng mãnh xưng Trương An thần bán Tiết tiểu nương, hắn muốn kết hôn nàng, sau này còn có ngày lành sao?

Hắn không nên thú nữ nhân đáng sợ như vậy, cho dù nàng lớn lên giống như thiên tiên, hắn cũng sợ ngày nào đó làm cho nàng không thoải mái, sẽ bị nàng đánh chết tươi.

Cho nên Thôi đại thiếu tìm đến bạn bè của hắn, Vô Ưu công tử Hoa Thiếu Dương, thỉnh hắn nhất định phải hỗ trợ giải cứu hắn ra biển lửa, bằng không hắn nhất định phải chết.

Hiện tại, sau khi Thôi đại thiếu thanh toán cho Quốc Quốc phu nhân năm nghìn xu phí thua cầu, đang ghé vào trong ngực Hoa Thiếu Dương khóc, một phen nước mũi một phen nước mắt, Hoa Thiếu Dương nhìn đã lâu, mới không đem hồ dính ghé tòm đầy mặt.

"Ta không phải đã đáp ứng ngươi sao? Ta van ngươi, đừng ... nữa khóc!" Muốn khóc cũng về nhà ôm chăn bông khóc, đừng đem nước mũi hương trên người hắn bôi, tuy rằng hắn một thân bố y không đến vài đồng tiền, thế nhưng... Hắn muốn nôn.

"Ngươi một điểm cũng không đồng tình với ta sao?" Thôi đại thiếu kể tục gào thét. "Ta đã đáng thương như thế, ngươi... Thật không có lương tâm..."

Hoa Thiếu Dương nhẫn, cố sức nhẫn, cắn chặt răng nhẫn... Con mẹ nó, nhịn không được!

Hắn một quyền đem người đánh tới nằm úp sấp trên tường. "Cũng nói cho ngươi, ta nhận vụ làm ăn với ngươi, ta sẽ giúp ngươi đối phó, hôn sự của Thôi gia cùng Bạch gia cam đoan thất bại, ngươi còn muốn như thế nào nữa? !"

Hoa Thiếu Dương, tên hiệu "Vô Ưu công tử", này không phải nói hắn sinh ra hảo mệnh, cả đời vô ưu vô lự.

Nói đến, hắn chính là một cô nhi, không cha không nương, đánh đấm lẫn nhau ở đầu đường lớn lên.

Năm ấy mùa đông hảo lạnh, rất nhiều tiểu đồng bọn của hắn không sống quá, đã chết, trực tiếp bị đưa đến lò đốt, mà hắn vận khí tốt, bệnh nặng là lúc, tình cờ gặp sư phụ, một cái đạo sĩ đầu có điểm tú đầu, đem hắn nhặt trở lại.

Lúc đó, quán chủ đạo quán thấy hắn bệnh cốt rời ra, đầu trống trơn, lập tức bão nổi. "Thanh Phong, ngươi đưa một hòa thượng bệnh trở về làm chi? Nhanh đưa người ra bên ngoài cho ta!"

Không có biện pháp, khi đó phật đạo cạnh tranh rất lợi hại, hai bên vì chính thống đạo Nho truyền thừa, làm cho kịch liệt, đều nhanh lấy đao chém lẫn nhau.

Cho nên quán chủ rất chán ghét hòa thượng, hấn cho rằng hòa thượng khắp thiên hạ đều nên xuống địa ngục.

Nhưng Hoa Thiệu Dương rất oan uổng, hấn đâu phải hòa thượng, chỉ bất quá bệnh quá lâu, không biết tại sao tóc một ngày đêm liền rụng, bất tri bất giác, hấn liền thành một người đầu trọc.

Thanh Phong chết cũng không chịu đem người ra bên ngoài, hấn nói không thể thấy chết mà không cứu được, sau lại để quan chủ bị đánh một trận.

Hoa Thiệu Dương khi đó nghĩ Thanh Phong rất ngu, sau này bệnh thể của hấn khỏi, Thanh Phong hỏi hấn có nguyện ý không bái ông ta làm thầy? Hoa Thiệu Dương vốn là không chịu, hấn nghĩ, theo Thanh Phong có thể học được cái gì? Mắc đầu sao?

Về sau Thanh Phong đối hấn biểu diễn một bộ kiếm pháp uy lực không gì sánh được, Hoa Thiệu Dương lập tức quỳ xuống bái sư phụ.

Nhưng hấn tuy rằng chịu phục võ công của Thanh Phong, lại đối với hấn cái loại này, người khác đưa má phải ta một cái tát, ta liền đem má trái đưa qua xin đối phương cho thêm một chưởng để biết lòng tốt của người, dĩ thường phiền não.

Này rốt cuộc là biến thái? Hay là thích bị ngược đây? Hấn liền như thế thích tự tìm rui ro?

Hoa Thiệu Dương cũng khuyên qua Thanh Phong, làm người có lúc nên có điểm ích kỷ, trước học được bảo hộ bản thân, mới có thể bảo hộ càng nhiều người yếu.

Đáng tiếc Thanh Phong thúi chung không có nghe hấn nói, đợi sau khi tin tức hấn có võ nghệ cao thâm truyền ra giang hồ, rất nhiều người hầu như đập phá cửa đạo quán, muốn bái hấn làm sư phụ.

Thanh Phong cũng là ai đến cũng nhận không cự tuyệt, đồng thời giáo dục cẩn thận tỉ mỉ, không có một ngày thư giãn.

Nhưng người có tư chất luôn luôn hơn kém, mấy người ý thức kém một chút, bởi vì thời gian lâu dài học không được, nghĩ rằng Thanh Phong che giấu, căm phẫn mà hợp tác, trói Thanh Phong lại, uy hiếp hấn giao ra bí tịch.

Thương cảm Thanh Phong đâu có tài năng vậy, bị đánh tới thương tích đầy mình, đợi Hoa Thiệu Dương chạy tới, giết các sư đệ chẳng ra gì này, Thanh Phong cũng đã tắt thở.

Khi hấn chết, trên người không có một khối xương cốt gãy yếu hoàn chỉnh, đều bị cắt đứt.

Hoa Thiệu Dương nhìn thi thể của Thanh Phong, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Đây là kết cục làm người tốt sao? Một lòng giúp người, một ý làm việc thiện, kết quả...

Hoa Thiệu Dương không khócSau khi hấn an táng, ở trước mộ phần đứng trơ ra ba ngày, rốt cục triệt để hiểu ra. Nhân tính vốn ác, chí công vô tư, kỳ thực là tự tìm tử lộ.

Từ nay về sau, hấn tự phong Vô Ưu công tử, chuyên môn lấy tiền thay người sắp xếp ưu giải nạn, chỉ cần là lấy đủ tiền—— đương nhiên, chuyện giết người phóng hỏa hấn là mặc kệ, cái loại chuyện này trình độ rất thấp, hấn khinh thường.

Bất quá cái khác, tỷ như duyên phận, chặn đường đánh cướp... Chỉ cần có chủ yếu cầu, mà hấn đáp ứng, định bảo có chủ vạn sự thuận lợi phát đạt, vô ưu vô lự.

Về phần người bị hại... Bọn họ chưa cho hấn, rơi vào kết cục như thế nào, liên quan đến hấn?

Thôi đại thiếu võ về thất lung, rầm rì từ trên mặt đất đứng lên, bất quá trong hai mũi nước biến thành hai đạo máu mũi.

"Thiệu Dương, ngươi cũng quá độc ác, đầu gì chúng ta nhận thức lâu như vậy, cho dù không cảm tình——" Nói đến phân nửa, hấn suy nghĩ một chút, không đứng lắm."Chúng ta có cảm tình sao?"

"Phi!" Hoa Thiệu Dương nhủ hấn một ngụm. "Ai với ngươi có cảm tình? Ta cũng có chuyện tốt Long Dương."

"Ta cũng không có a!" Thôi đại thiếu chỉ mê gái, không thương nam nhân—— tuy rằng, hấn quá trình nhận thức Hoa Thiệu Dương có một chút ám muội như vậy.

Ba năm trước đây, hấn nhìn trúng nhị tiểu thư Độc Cô gia, liều mạng theo đuổi, đối phương bị hấn cuốn lấy chịu không nổi, liền thỉnh Hoa Thiệu Dương hỗ trợ đưa hấn "Giải quyết".

Hoa Thiệu Dương nhận tiền của người, cùng người bắt hạnh, thế là nam phần nữ trang đi hấp dẫn Thôi đại thiếu. Thôi đại thiếu đến nay cũng không thể tin được, trước mắt đại nam nhân thân cao vượt quá bảy thước, thế nào đem bản thân hoá trang thành một cái mỹ nữ thanh tú nũng nịu giống như lâm nước sông tiên, sóng mắt lưu chuyển như ánh trăng rực rỡ.

Thôi đại thiếu vừa thấy đã động tâm, rất nhanh thay đổi tình ý, bắt đầu dây dưa với Hoa Thiếu Dương.

Khi Thôi đại thiếu rơi vào cạm bẫy, Độc Cô tiểu thư rất nhanh chọn được một cái lương duyên, sinh ra, thành hôn, trong ba tháng hoàn thành.

Sau đó, Hoa Thiếu Dương khôi phục hình dạng lúc đầu, đem Thôi đại thiếu tức chết đi được... Không, lúc đó, hắc kỳ thực là muốn chém chết Hoa Thiếu Dương.

Cùng người trong mộng ở chung đã lâu, khó tránh khỏi sinh ra cảm tình, nhất là trong lúc hắc kỳ theo đuổi Hoa Thiếu Dương, hắc kỳ tuy là nhận người ủy thác, trung thành làm việc, thủy chung cùng hắc kỳ là mặt lá trái giả bộ chối từ, nhưng Thôi đại thiếu chính là từ hắc kỳ có chút mờ ám phát hiện, người này mặc dù yêu tiền, hành sự có nguyên tắc, hắc kỳ không từ bất cứ việc xấu nào, nhưng chỉ nếu không nguy hại đến lợi ích của bản thân, đa số hắc kỳ vẫn là nói nghĩa khí.

Hơn nữa hắc kỳ không tham quyền thế, không bị uy hiếp, lại càng không sẽ vì bản thân bán đứng bằng hữu...

Suy nghĩ một chút, Thôi đại thiếu lớn như vậy, đa số người tiếp cận hắc kỳ đều là muốn vợ vết chỗ tốt, như Hoa Thiếu Dương thế này, thật đúng là chỉ còn cái này, không còn phân hiệu.

Vì vậy, hai người hóa thù thành bạn, bồi dưỡng một loại tình bằng hữu kỳ lạ tựa như địch nhân, tựa như địch thủ thông minh.

Bất quá Hoa Thiếu Dương cũng không quá tin nhiệm hắc kỳ. Thế gia công tử cùng giang hồ lãng tử làm sao có thể làm bằng hữu? Hắc kỳ cho rằng Thôi đại thiếu khó quên bộ dạng dịch dung khéo léo thành tiểu mỹ nhân trước kia, mới là nguyên nhân chân chính hắc kỳ thủ hạ lưu tình.

Đối với điểm này, Thôi đại thiếu rất lớn tiếng phản bác, hắc kỳ tuyệt đối sẽ không thích một người nam nhân. Bất quá thời điểm hắc kỳ nói, khuôn mặt rất hồng, con mắt vẫn không dám nhìn Hoa Thiếu Dương, cho nên trong lòng hắc kỳ rốt cuộc là nghĩ như thế nào... Ân, phỏng chừng chỉ có chính hắc kỳ cùng lão thiên gia biết.

Nhưng dung mạo Hoa Thiếu Dương xác thực rất tốt, nhất là đôi mắt hắc bạch phân minh, khi ôn hòa, ảm áp như gió xuân, khi tức giận, sắc bén hơn bảo kiếm, mũi thẳng tắp như được đao gọt riu khắc, đôi môi như củ ấu, dù cho không cười, kia độ cong cong lên cũng như hàm chứa vui mừng, khiến người ta vừa thấy tâm tình liền thư sướng.

Thôi đại thiếu lén buồn bực thật lâu, nam nhân làm sao có thể trưởng thành như vậy, thân thể đã cường tráng sáng tươi đẹp, rõ ràng là yêu ma! Hết lần này tới lần khác Hoa Thiếu Dương rất có khí khái nam tử, cho nên nghĩ hoặc trong lòng Thôi đại thiếu thủy chung chưa từng giải trừ.

Hoa Thiếu Dương hé ra khuôn mặt nghiêm túc, còi ngoại bào. Dính đầy nước mũi gì đó, hắc kỳ còn dám mặc không?

"Chúng ta đã không có cảm tình, ta đánh ngươi như vậy chính là nên, đặc biệt là..." Hoa Thiếu Dương bắt tay vào làm chỉ quên đi vài cái. "Ngươi làm hỏng một bộ ngoại bào của ta, tính ngươi hai mươi sáu là tốt rồi, về phần chuyện ngươi ủy thác... Liên thu ngươi khoản vốn là hai nghìn sáu, phần còn lại năm trăm sáu. Chuyện nếu không được, năm trăm sáu miễn thu. Hiện tại trước tiên cấp hai nghìn lẻ hai mươi sáu, trả tiền."

"Đắt như vậy? !" Thôi đại thiếu thét chói tai. "Uy, dù cho chúng ta không có cảm tình, chí ít cũng coi như bằng hữu, ngươi thiếu lời chút sẽ chết a!"

"Sẽ!" Không có tiền sẽ không ăn, không ăn, không đói bụng chết, lẽ nào có thể thành tiên?

Thôi đại thiếu nhất thời bị cãi lại đến nói không ra lời, oán hận lấy ra một xấp tiền giấy. "Nha, ba nghìn sáu, ngươi ——"

Hắc kỳ vốn định gọi hắc kỳ trả lại tiền thừa, ai biết Hoa Thiếu Dương trực tiếp đem tiền giấy hướng trong lòng nhét vào. "Đa tạ chiếu cố, nhiều nhất ba tháng cam đoan cõp mẹ của ngươi tuyệt đối vào không được cửa Thôi gia." Sau đó, hắc kỳ như trận gió biến mất.

Thôi đại thiếu nghiêng răng nghiêng lợi, một lát, mắng to. "Hoa Thiếu Dương! Ngươi này chỉ vắt cổ chày ra nước, trả lại tiền thừa a ——"

Về phần Hoa Thiếu Dương có nghe được hay không Thôi đại thiếu oán niệm?

Dù cho nghe được, cũng sẽ nói không có nghe thấy!

Kiểm lời thừa chín trăm tám mươi sáu nha! Ngu ngốc mới có thể hoàn trở lại.

Mà rất không may mắn, hắc kỳ họ Hoa, không phải họ "Bạch", bởi vậy hắc kỳ là tuyệt đối sẽ không trả lại tiền thừa.

Bạn đang đọc truyện *Đường Triều Khởi Nữ Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Đề phá hư đám hỏi hai nhà Thôi, Bạch, Hoa Thiệu Dương giả bộ thư sinh nghèo túng, vào phường nghề thường của Bạch thị làm tại phòng thu chi.

Bởi vì Thôi đại thiếu thúc dục đến ngay, cho nên Hoa Thiệu Dương không có nhiều thời gian bố trí, hẳn muốn trong thời gian ngắn nhất thể hiện bản thân, khiến Bạch Linh Quân chú ý tới hắn, sau đó -- trộm đi tâm hồn thiếu nữ của nàng.

Như loại tiểu cô nương này, một khi đã yêu, thường như con thiêu thân lao vào lửa, trừ khi thiêu đốt hầu như không còn, bằng không sẽ không quay đầu lại.

Đến lúc đó, đừng nói Thôi gia cầu hôn, chỉ sợ hoàng thượng hạ chỉ muốn phong nàng làm hoàng hậu, nàng sẽ liều chết không từ.

Đương nhiên, thấu tâm xong xuôi, hẳn sẽ lập tức chạy trốn, bằng không hại nàng yêu quá sâu, tìm cái chết muốn làm vợ của hắn, hẳn cũng không phải kẻ gây tai họa, tiến cử bản thân vào phòng?

Hắn mới không làm chuyện ngớ ngẩn như vậy, nhân duyên là thấu tâm tốt rồi, người hẳn sẽ không muốn, tuy rằng... Ân, nàng lớn lên thực sự rất đẹp, bắt quá vừa nghĩ đến nàng ở trên diễn võ trường biểu hiện nhanh nhẹn dũng mãnh, Hoa Thiệu Dương đối với ý nghĩ Thôi đại thiếu thật sâu tán thành -- cưới vợ phải hiền thực, khuôn mặt hé ra xinh đẹp, tỷ như Quắc Quốc phu nhân, cái loại mặt hàng này có thể lấy vào cửa sao?

Sợ rằng nữ nhân như vậy một khi trở thành thê tử, làm lão công sẽ suốt ngày sống ở trong nước sôi lửa bỏng, hơn nữa đầu xanh quanh năm, so với rùa còn không bằng.

Hắn chỉ dùng một ngày đêm đã đem sổ sách trong ba năm của phường Nghề Thường sắp xếp đến thanh thanh sở sở (rõ ràng), đồng thời tra ra ít nhất một trăm chỗ sai sót, đủ thấy tiền sinh khác ở phòng thu chi thiếu hụt đến bao nhiêu thái quá.

Nhưng mặc dù phường Nghề Thường thiếu hụt thật lớn, cửa hàng của Bạch thị vẫn như cũ phát triển không ngừng, thu nhập buôn bán hàng năm đều hướng tăng lên.

Nói đến điểm ấy, hắn cũng phải bội phục Bạch Linh Quân, nếu không nàng kiếm rất nhiều tiền, ngày tiền đâu kim, ở đâu đường đến nhiều sói nhìn kiêu như vậy ở phòng thu chi?

Hắn mới vào tiểu trương phòng, cũng không có đem vấn đề phát hiện giao cho lão chương quỹ, trực tiếp tìm tới Bạch phủ, cầu kiến Bạch Linh Quân.

Hắn hiện tại hoá trang làm việc, sẽ không làm người ngu ngốc, cho nên tận khả năng đem người quan hệ khiến cho loạn thất bát tao, hắn cũng không thêm đề ý, dù sao nhiệm vụ này sẽ không lâu lắm, sau khi Bạch Linh Quân muốn thu thập thể nào một đồng cục diện rồi rầm này... Chuyện liên quan đến hắn sao?

Bên trong phủ, Bạch Linh Quân nghe nói người mới tuyển tại phòng thu chi ở phường nghề thường có việc xin ý kiến, bắt giác buồn bực.

Phường nghề thường quản lý quản lý nghiêm cẩn, mọi việc đều có tầng tầng chủ quản kiểm định, chưa bao giờ có người vượt cấp báo cáo lên cấp trên, Hoa Thiệu Dương này rốt cuộc phát hiện cái đại sự gì, nhất định trực tiếp tìm tới nàng.

Nàng để người ta đem Hoa Thiệu Dương mời đến, vừa vào phòng, hắn liền đồ mặt, đem một chồng sổ sách đưa đến trước mặt nàng.

"Tiểu thư, những sổ sách này tất cả đều có chuyện, thứ tiểu sinh vô pháp xử lý."

Bạch Linh Quân lại càng hoảng sợ, nhìn khuôn mặt trắng nõn của hắn một bộ dạng phần nộ khó khăn kìm nén, tâm trạng hiểu rõ. Đó là một ánh mắt nhu thuận không ít hơn nửa hạt cát, thư sinh ngốc tình hình ngay thẳng lại không thông suốt.

Hắn sợ rằng không biết, hắn đi báo cáo như vậy, sau này, lão nhân trong phường Nghề Thường nhất định tìm hắn phiền phức, hôm nào đó chết đã có thể khổ sở.

Kỳ thực trong phường Nghề Thường có chút tiểu sâu mọt, nàng trong lòng cũng là có cân nhắc, nhưng nước quá trong ắt không có cá, cho nên đối với một ít tham ô nhỏ từ trước đến nay mở con mắt, đóng con mắt, chỉ cần không phải quá phạm, nàng cũng sẽ không truy cứu.

Dù sao, phường Nghề Thường vận chuyển buôn bán vẫn là tốt, như vậy nàng cũng bỏ ra một ít tiền tài đổi lấy đầy tớ dụng tâm làm việc, có sao mà không làm?

Ai! Hắn là đọc sách đến nổi đầu óc ngừng phát triển, mới có thể làm một chút việc nhỏ này, khí thành như vậy.

"Nếu như chỉ là thiếu hụt nhỏ -- "

Nàng đang muốn dạy hắn một ít kỹ xảo xử sự trên thương trường, hắn một cái đập tại trên những sổ sách, phịch vang lớn, nàng sợ đến nhất thời đã quên bản thân muốn nói cái gì.

"Thiếu hụt nhỏ? !" Hắn cả giận nói: "Một năm gần hai vạn văn tiền không cánh mà bay, là thiếu hụt nhỏ?"

"Cái gì? !" Bạch Linh Quân nhảy dựng lên, nàng cũng nổi giận, vốn tưởng rằng bất quá là số lượng nhỏ mấy trăm, hơn một nghìn văn, quyền khen thưởng giao cho mấy lão lộc lỗi trong phường (*), nghĩ không ra rốt cuộc cao đến hai vạn văn!" Người không tính sai?" Sổ sách này nàng cũng là mỗi ngày thẩm tra đối chiếu, không giống như đại chênh lệch a!

(*) châm biếm người có nhiều kinh nghiệm nhưng lười nhác

Lẽ nào những người đó làm giả thu chi? Hay là cho tới nay, nàng tính sai thu chi?

"Tiểu thư có thể hoài nghi học vấn của tiểu nhân nhưng tiểu nhân chắc chắn nói đúng đạo nghĩa cũng là danh gia tương truyền, đoạn vô sai lầm để ý."

"Thế nhưng..." Nàng chính vô pháp tin tưởng, "Người đem chỗ sai lầm ghi rõ đi ra, chúng ta tính lại một hồi." Nàng khiến người ta lấy đến tính trù, chuẩn bị suốt đêm đem toàn bộ thu chi đều xem qua một lần.

Hoa Thiếu Dương lập tức mở ra sách thu chi, một bút một bút cùng nàng xem lại thu chi.

Không bao lâu, mồ hôi lạnh đã đầy trán Bạch Linh Quân. Lão thiên gia! Hoa Thiếu Dương này rốt cuộc có phải người hay không? Nàng từ trước đến nay tự phụ thông minh, lấy một thân nữ tử xây dựng cơ nghiệp to như vậy của Bạch gia, không chỉ không có yếu đi uy phong, trái lại có thể khiến cho sản nghiệp Bạch gia từng ngày tăng gấp bội.

Nhưng ở trước mặt Hoa Thiếu Dương, nàng tựa như một đứa ngốc, thường thường hần tính xong một quyển sổ sách, nàng mới tính một nửa, còn muốn hần giúp đỡ, bằng không nàng căn bản làm kết quả không rõ ràng lắm, bởi vì ám trưởng này thực sự rất bí mật.

Bạch Linh Quân thật hoài nghi đầu hần, hần rốt cuộc là thế nào tính rõ ràng mấy thứ này?

Bất quá hần dạy bảo xong, năng lực tính toán của nàng nhưng thật ra tiến bộ không ít.

Kế tiếp, hần giáo huấn nàng giống như nàng căn bản là gỗ mục không triển vọng.

Bạch Linh Quân vì đổ một hồi, cũng hăng hái, một bên cùng hần tiếng lớn nhỏ, một bên càng không ngừng tính, hai người đều đã quên ăn, ngay cả nước cũng quên uống.

Thẳng đến sắc trời hiện ra, Bạch Linh Quân rốt cuộc tính được đồng sổ sách rõ ràng, ngã vào trên ghế, thở hồng hộc. Đây thật đáng giận, đám kia ở phường Nghê Thường thật là hỗn trướng, nàng thực sự là... Dường con chuột, cắn túi!

Về phương diện khác nàng thực sự quá mệt mỏi, miệng khô lưỡi khô, đôi tay chân đều run.

Về phần Hoa Thiếu Dương, hần thoát nhìn thì lại càng không hơn, bình thường chỉ biết đọc sách, cũng không hiểu đến rèn luyện thân thể, lúc này đã mệt ngã vào trên tháp, giống như nửa hôn mê.

Bạch Linh Quân nghỉ ngơi chỉ chốc lát, mới có khí lực gọi người đi vào hầu hạ.

Ai biết tiếng nàng mới nói ra, hai phiến ván cửa thư phòng đã bị đâm đến bay vào, mắt thấy một phiến vậy bề tan tành sẽ đập đến Hoa Thiếu Dương đang ngủ trên trường tháp, nàng sợ đến tim nhảy một chút.

"Cẩn thận!" Nàng kêu sợ hãi, như con thỏ nhanh nhẹn chạy vội tới bên người hần, đang chuẩn bị cứu người.

Hoa Thiếu Dương đang mê man đột nhiên lảo đảo, cơ thể trở mình, tiếp tục ngủ.

Bạch Linh Quân không có nghe rõ ràng hần nói gì đó, nhưng tận mắt thấy một khối than chì hoặc lớn hoặc nhỏ phá cửa như vậy đánh vào trường tháp, chỉ kém nửa tác, chỉ sợ cũng muốn lấy mạng nhỏ của hần.

Nàng kinh sợ đến chân mềm nhũn, ngã ngồi xuống đất. Nguy hiểm thật, vừa rồi thực sự là quá nguy hiểm, nếu không phải hần bỗng nhiên xoay người... Trời ạ, nàng không dám tưởng tượng sẽ có hậu quả gì.

Bất quá tám ván gỗ va chạm trường tháp phát sinh âm thanh lớn như vậy, hần cũng không tỉnh, không có việc gì đi?

Nàng tuy rằng trên chân vẫn là không lực đứng lên, nhưng vẫn như cũ nửa kéo nửa bò để sát vào trường tháp, nhìn về Hoa Thiếu Dương ngủ... Có lẽ nói là mê man càng thỏa đáng.

Sắc mặt hần hạo tái nhợt, lộ ra một điểm xanh nhàn nhạt, vừa nhìn cũng biết là thân thể nhiều năm không tốt.

Quả nhiên cũng là một thư sinh, vai này không thể gánh vác, tay không thể cầm, nếu như trên đường thi cử nếu không thuận, cùng con đường làm quan cách biệt, không lấy mặt mũi làm công kiếm tiền, cuộc sống tuyệt đối rất thảm.

Bất quá Hoa Thiếu Dương hiện tại có thể thấy rõ hiện thực, đến phường Nghê Thường mưu chức vụ, không phải thư sinh quá cổ hủ. Chỉ là có điểm quá thật thà.

Nghĩ đến hai người vì mấy sổ sách âm ỉ một đêm, nàng cũng nhịn không được nở nụ cười.

Này chỉ sợ là nàng chép lại tới nay, một hồi đầu xung động như vậy lại cùng người cứng đờ cứng lên?

"Tiểu thư, người người người... Người có khỏe không?" Thanh âm lấp bắp này xuất từ trong miệng Trụ Đầu Nhi lỗ mũi vừa rồi đụng cửa, suýt nữa gây thành đại họa.

Nàng tức giận trừng mắt liếc mắt. "Trụ Đầu Nhi, người không có thể cẩn thận một chút sao? Xem các người giữ cửa cùng thư phòng biến thành bộ dáng gì nữa?"

"Ta... Cái kia..." Trụ Đầu Nhi tuy rằng vóc người cao lớn, lại sở hữu khí lực không bình thường, nhưng đối diện với tiểu thư phảng phất giống tiên nữ, hẳn chính là trong lòng run sợ, "Tiểu thư... Ta vào đây lâu như vậy, không có nghe tiểu thư rống qua người nào... Cái kia... Tối hôm qua, người kêu đến tiếng thật lớn, cho nên..." Nhìn hắn và bọn hạ nhân sợ sệt, muốn gọi vài người đi ra cùng nhau làm chứng, ai biết bọn họ oanh một tiếng chạy trốn không thấy bóng.

Tất cả đều là không có nghĩa khí, Trụ Đầu Nhi thoáng cái tròn mắt.

Kỳ thực chỉ là trong lòng bọn hạ nhân bất an, này êm đẹp, luôn luôn xử lý khôn khéo, tiểu thư khéo léo thế nào sẽ phát hỏa? Chớ không phải là trời muốn sụp?

Hết lần này tới lần khác thư phòng không có lão gia, tiểu thư cho phép, người bình thường không được tiến nhập.

Bởi vậy, cả một đêm, một nửa người hầu của Bạch gia đều canh giữ ở ngoài thư phòng, mỗi người sợ đến không dám trở về phòng ngủ.

Trong đó kể ra lo lắng nhất là Trụ Đầu Nhi, mạng nhỏ của hắn là tiểu thư cứu, lại là gã sai vặt thiếp thân của tiểu thư, hai người tình cảm dù sao bất đồng, cho nên hắn càng lo lắng an nguy của nàng.

Cũng bởi vì loại này, nàng ở bên trong phòng gọi, hắn mới có thể cấp bách không thể không phá cửa mà vào.

Bạch Linh Quân cũng chú ý tới tình huống bên ngoài, đầu đầu xoa tay. "Quên đi quên đi dù sao cũng không có đại sự gì, người truyền một câu xuống phía dưới cho ta, sau này đừng một chút gió thổi cỏ lay đã kinh ngạc, toàn bộ kiểm chế chút cho ta."

"Vâng, tiểu thư." Trụ Đầu Nhi nhanh chóng gật đầu, chạy ra bên ngoài, vội vàng đem truyền nói xong, rồi trở về dính ở bên người tiểu thư.

"Chờ một chút." Bạch Linh Quân cũng phải hoài nghi bản thân có đúng hay không có chuyện, thế nào mọi người không thông minh như vậy trong nhà."Trước tiên đưa tới cho chúng ta hai phần bữa sáng, người lại truyền lời."

"Hai phần? Tiểu thư đói như thế, muốn ăn đến hai phần điểm tâm sáng a?" Trụ Đầu Nhi không giải thích được.

"Một phần là cho Hoa tiên sinh."

"Hoa tiên sinh?" Ai a? Hắn thế nào không nhận ra?

"Hoa tiên sinh ở chỗ này." Bạch Linh Quân chỉ vào trường tháp nói, hoá ra Trụ Đầu Nhi vẫn không phát hiện trong thư phòng còn có người thứ 3? Vậy đầu óc hắn cũng quá kém đi? Nàng ở thư phòng rống lên một đêm, nếu không có cùng người tranh cãi, đó là bản thân phát khùng, mà hiện tại, nàng còn không có điên được không?

Trụ Đầu Nhi lúc này mới chú ý tới nam tử trên trường tháp, bởi vì hắn ngủ cuộn mình thành một đoàn, cho nên Trụ Đầu Nhi thấy không rõ tướng mạo của hắn -- kỳ thực dù cho Hoa Thiếu Dương đứng ở trước mặt hắn, chỉ cần có Bạch Linh Quân, Trụ Đầu Nhi vẫn là sẽ không phát hiện hắn.

Nhưng hắn hiện nay cũng rất hâm mộ vị Hoa tiên sinh này, bởi vì hắn có thể cùng tiểu thư cùng nhau dùng cơm.

Hắn theo tiểu thư vài chục năm, còn không có qua phần quang vinh này!

Hắn kiểm đầu ngón chân, trái phải nhìn xung quanh, muốn nhìn rõ ràng vị Hoa tiên sinh này có đúng hay không sinh ra ba đầu sáu tay, có thể nào được tiểu thư ưu ái?

Bạch Linh Quân nhìn Trụ Đầu Nhi đứng ngẩn ngơ, cũng không đi làm việc, có chút giận.

"Người còn không đi làm việc, đứng ở đây làm gì?" Ta van người, nàng sắp chết đói.

"Ác..." Trụ Đầu Nhi lúc này mới hồi phục tinh thần lại, đi từng bước, quay đầu lại liếc mắt xem, chậm chạp ly khai thư phòng đi bưng điểm tâm sáng.

Làm cái gì? Bạch Linh Quân buồn bực, Trụ Đầu Nhi lúc nào đối nam nhân nổi lên hứng thú? Hay là hắn trước kia nhận thức?

Nàng hiểu kỳ, tới gần trường tháp, đem Hoa Thiếu Dương tỉ mỉ coi một lần, chính là đáng đáp thư sinh rất thông thường a, phong độ của người trí thức đầy người, giữa trán tịnh là nhả nhận nhả, tức là đang ngủ, hô hấp cũng là nhẹ nhàng nhọt nhọt, không giống hắn từ lỗ mũi trong nhà, có mấy người ngủ gọi lớn so với sấm còn vang.

Hắn toàn thân trên dưới chính đốn rất sạch sẽ, tuy là y phục vải thô, nhưng khiến hắn mặc ra một cỗ khí chất xuất trần, khiến người ta một loại ấn tượng siêu phàm thoát tục.

Bạch Linh Quân mặt đỏ, không nhìn kỹ không biết, coi kỹ mới phát hiện, người này không chỉ là nho nhã, tính tình con một sách, năng lực tính toán cao dọa người, còn có khuôn mặt hẻ ra tuần tử sáng sủa, mi đen dày thật dài, mũi thật thẳng, nàng nhớ không rõ con mắt hấn, dù sao hấn vừa vào cửa liền cùng hấn sống chết đến hừng đông, nàng khí khái cùng hấn cãi nhau tính toán sổ sách, chưa có thời gian đi chú ý hai mắt hấn dài ngắn dạng gì nữa?

Nhưng từ hai mắt đóng chặt của hấn có thể nhìn ra lông mi hấn rất dài, giống như hai cây quạt xếp, phủ tại trên mí mắt mang chút uể oải, khiến người ta nhìn, không khỏi yêu thương.

Nàng là quân nhân, chịu đựng một đêm không có gì, thư sinh này, sợ là mệt chết khiếp đi?

Nàng nghĩ thầm, như thế phân phó hạ nhân giúp hấn hầm đồ ăn lót dạ, dưỡng dưỡng thân thể, bằng không hấn chịu đựng không nổi, nàng cũng đau lòng.. Phi phi phi, bọn họ bắt quả là quan hệ thuê làm, thân thể hấn thật xấu cùng nàng có quan hệ gì đâu, nàng đau lòng chuyện gì?

Thế nhưng.. Tầm mắt của nàng rơi xuống trên mặt xanh tái nhợt của hấn, không biết tại sao, ngực xác thực có chút nặng nề.

Đây là chuyện gì xảy ra? Nàng nghi hoặc nhìn hấn, sờ lại ngực nặng trĩu, tựa hồ, giống như có một số việc đang phát sinh, mà tạm thời nàng còn không rõ ràng nguyên nhân lắm.

Nàng tuyệt không thích loại tư vị mê vờng này, trước đây gặp phải tình huống như vậy, nàng khẳng định không thể hiểu nổi.

Nhưng ngày hôm nay... Nàng có chút hoảng loạn phải ly khai trường tháp, quả thực không dám nhìn hấn nữa, thực muốn nhìn vài lần, sẽ ra cái chuyện phiền toái thể nào.

Nàng rời trường tháp, còn không kịp đứng tốt, đột nhiên hấn xoay người, lúc này động tác của hấn có điểm quá lớn, toàn bộ thân thể đều trở mình phía rìa tháp, thiếu chút nữa sẽ ngã xuống.

Mà một cánh tay hấn lại đặt ngang xuống, trùng hợp nàng nửa ngồi chồm hổm trên vai.

"A... Ngồ!" Bạch Linh Quân lại càng hoảng sợ, khẩn trương lấy tay đem nửa tiếng kinh hô che quay về trong bụng. Lúc này kêu ra, còn không đánh thức hấn? Hấn mệt mỏi như vậy, thực sự không thích hợp lại chân kinh.

Nàng cũng không nghĩ tới, vừa rời cửa đánh lên trường tháp, âm hưởng lớn như vậy cũng chưa đánh thức hấn, nàng kêu nho nhỏ vài tiếng, hấn chỗ nào lại biết được?

Nhưng nàng chính là vì hấn lo lắng, lo lắng đến đầu óc luôn luôn khôn khéo cũng có chút vờng ngớ ngẩn.

Bởi vậy, nàng ngồi chồm hổm ở nơi này, đứng cũng không được, đi cũng không phải, cả người liền bị vướng như thế.

Nàng ngồi chồm hổm đến chân có điểm tê, hấn ở trên vai nàng vừa nặng, khiến nàng khó chịu, nhưng nàng chính là mạnh mẽ chống đỡ, không đánh thức hấn.

Không biết qua bao lâu, nàng ngồi chồm hổm đến trước mắt đều có chút không rõ, chỉ có thể cảm giác nhiệt độ cơ thể hấn nóng quá, ấm áp, lòng của nàng thỉnh thoảng, thỉnh thoảng đập, thỉnh thoảng... Đập đến loạn thất bát tao, hại nàng nhìn không được phải hoài nghi, chính mình có đúng hay không chỗ nào phát bệnh?

Mãi đến Trụ Đầu Nhi bụng điểm tâm sáng đi vào, thấy dáng dấp của Bạch Linh Quân, hiếu kỳ hỏi: "Tiểu thư, người dự định ăn như vậy sao?" Hình như không quá thoải mái a!

"Ngưi ngốc!" Bạch Linh Quân tiếng rất nhỏ mắng một câu, vẫn là sợ đánh thức Hoa Tiên Sinh. "Người không thấy Hoa tiên sinh sắp ngã xuống sao? Ta đây là giúp hấn chống đỡ."

"Vậy sao không đem hấn đẩy trở lại?" Thật khó có được Trụ Đầu Nhi so với nàng thông minh một lát.

Bạch Linh Quân lúc này mới nghĩ đến, đúng nha, nàng có thể đem tay hấn thả lại nha! Hà tất ở chỗ này tự mình chuốc lấy cực khổ?

Nhưng nàng không muốn thừa nhận sai lầm của mình, dù sao cảm thấy này đã không phải vấn đề đúng sai, mà là nhận thức, đó là nàng không mặt mũi.

Về phần vì sao lại như vậy? Nàng còn đang mơ hồ, tạm thời nghĩ không ra đáp án.

"Tiểu thư, người nếu không có sức lực đẩy hấn, ta giúp người." Trụ Đầu Nhi xưng phong nhận việc giúp Bạch Linh Quân giải quyết vấn đề nan giải.

Nàng nhưng là không vui. "Không cần, người tay thô chân thô, vạn nhất đánh thức Hoa tiên sinh sẽ không được rồi, vẫn là ta tự mình đến đây đi!" Nàng vô ý thức không thích người khác nhúng tay chuyện bản thân.

Trụ Đầu Nhi cảm thấy rất ủy khuất, Hoa tiên sinh này rốt cuộc có bản lĩnh gì, làm sao tiểu thư mở miệng, ngậm miệng, luôn luôn vì hấn nghĩ?

Hấn theo tiểu thư vài chục năm, tiểu thư đối với ôn nhu còn không có như ngày hôm nay thiên vị Hoa tiên sinh nha, tiểu thư chẳng lẽ không hiểu được, hấn vẫn rất ngưỡng mộ nàng, thậm chí có thể vì nàng đi tìm chết...

Hắn tràn đầy ước ao, mang theo một tia đồ kị nhìn Bạch Linh Quân cần cần được giúp Hoa Thiệu Dương xoay người, cầm đến một cái áo ngủ bằng gấm giúp hắn đắp lên, làm cho hắn có thể ngủ ngon một chút.

Hoa Thiệu Dương dù cho là nhỏ nhả yếu đuối, tốt xấu cũng là một nam tử, dù sao phải có chút trọng lượng. Chờ nàng đưa hắn thu xếp ổn thỏa, đã mệt đến tứ chi như nhũn ra, cả người đỏ mồ hôi nhễ nhại.

Trụ Đầu Nhi chỉ cảm thấy rất xá, sớm nói để hắn đến đi! Hắn khí lực lớn, một đôi tay có thể dọn dẹp Hoa Thiệu Dương, hà tất tiểu thư mệt chết?

Hắn khó có được thông minh, sớm một chút đem đến một bàn trà tốt, tiếp qua đến đỡ Bạch Linh Quân ngồi ở trên án.

"Tiểu thư, người nghỉ ngơi một chút, ta đi múc nước cho người, cho người rửa sạch tay chân."

"Cảm tạ!" Nàng gật đầu, thân nhiên cười, thiếu chút nữa Trụ Đầu Nhi hôn mê.

Hắn choáng tiêu sái ra thư phòng, dọc theo đường đi đụng vào hai cây, còn bị vấp ba viên đá thiếu chút nữa ngã thành ngã gục.

Nhưng hắn cũng không quan tâm, hắn thăm nghĩ tiểu thư cười, thực sự đẹp quá đẹp quá, tiên tử trên trời khẳng định cũng không đẹp như tiểu thư.

Thật hy vọng tiểu thư có thể mỗi ngày cười như vậy với hắn, như vậy, muốn hắn lập tức chết đi, hắn cũng cam tâm tình nguyện.

Trong phòng, Bạch Linh Quân vốn định chờ Trụ Đầu Nhi múc nước đến, rửa mặt xong xuôi, lại dùng điểm tâm sáng.

Nhưng nàng thực sự quá đói bụng, Hoa Thiệu Dương chấp tới hôm qua tới, khi đó, nàng cũng vừa vào cửa chính không bao lâu, còn không kịp dùng bữa cơm, hai người liền ở trong thư phòng âm ỉ tính vội vàng một đêm.

Nàng là cơm chưa ăn, hiện tại nghe thấy được cháo gạo kê thơm mát, thực sự là sắp chịu không nổi.

Nàng cũng bất chấp chính mình một thân đơn bần, trước tiên xới một chén cháo, chuẩn bị hoạt động.

Lúc này, một âm thanh khàn khàn, giống như giấy nhám cọ sát đá ở phía sau nàng vang lên.

"Cái kia... Tiểu thư, tiểu sinh..."

Bạch Linh Quân lại càng hoảng sợ, thiếu chút nữa đem chén cháo rơi vãi.

"Hoa tiên sinh, người... Thế nào tỉnh?"

"Tiểu sinh..." Hoa Thiệu Dương đỏ mặt, khéo tay sờ cái bụng, khoe mắt nhìn món ngon đầy bàn, thực sự xấu hổ nói, chính mình là bị mùi thơm của thức ăn làm cho tỉnh.

Bạch Linh Quân vừa thấy dáng điệu của hắn, thuận tiện hiểu rõ, nghĩ tỉ mỉ, bất chính là nàng vừa mới bụng đói kêu vang, không đức hạnh nhìn điểm tâm sáng chảy nước miếng sao?

Ha ha, bọn họ hai người có thể coi là cái gì? Tính tình hợp nhau chính là có nạn cùng chịu? Mặc kệ thế nào, nàng nghĩ thú vị.

"Tiên sinh nếu không chê, cùng nhau dùng bữa thế nào?" Nàng cười hỏi.

"Không chê, không chê..." Hắn gấp không thể chờ nói xong, sắc mặt càng đỏ.

Bạch Linh Quân hoàn toàn vô pháp đem hắn xấu hổ ngại ngùng, với nam nhân đêm qua cùng nàng tranh chấp kia ngoan cố thông minh liên tưởng cùng một chỗ.

Lúc này hắn so với một con thỏ còn muốn vô hại, cái này người thực sự là... Phi thường có ý tứ a!

Nàng nhìn không được lại trộm coi hắn vài lần, thấy hắn gợn tay nhắc chân phong lưu văn nhã, dáng vẻ phong độ cũng không tầm thường, rồi lại vài phần phong thái trích tiên(*).

(*) Tiên giáng trần

Tuy nói đáng đáp thư sinh bình thường, nhưng thư sinh này gây cho nàng rất nhiều kinh hi, nhưng thật ra khiến nàng nổi lên tình cảm yêu thích.

"Tiên sinh chậm dùng." Nàng vì hắn thêm cháo gấp đều thức ăn.

Nhìn ra được hắn rất đói bụng, cho nên ăn rất nhanh, nhưng cử chỉ vẫn như cũ ưu nhã, không có loại thô lỗ lang thôn hổ yết.

Nàng không thích người ta dùng cơm thì phát sinh một đồng thanh âm hí lý khò khè(**) quái dị, có lẽ đem chén bàn đập ra âm thanh leng keng, mà hắn, rất không sai.

(**) ta cũng không biết nữa, chắc là tiếng phát ra khi ăn cơm.

Nàng không khỏi càng kỹ lưỡng quan sát hắn, nhìn hắn ngón tay thon dài, móng tay cắt sửa rất là chỉnh tề sạch sẽ, mặc dù nhìn một đêm, hai người trên mặt đều khó nén sắc mặt mệt mỏi, nhưng hắn chỉ là con mắt có điểm đỏ, cằm nhưng thật ra không có nửa điểm râu mép, vẫn như cũ một mảnh nhẹ nhàng khoan khoái.

Chắc, người này... Làm sao tựa hồ càng xem càng có ý tứ? Nàng lại có chút cảm thấy nhìn không đủ.

Lại không biết hắn bị nhìn rất không được tự nhiên, vốn là mặt đỏ bừng, càng thêm một tầng sắc đỏ.

"Tiểu thư không cần ăn sao?" Hắn nói, mong muốn có thể dời đi lực chú ý của nàng, đừng nhìn hắn nữa.

"Ta... Nha, đương nhiên muốn." Nàng thế nhưng đối đến cái bụng đều biểu tình, thế nào có thể không ăn.

Chỉ là... Vừa rồi nàng hình như có loại ảo giác, Hoa Thiếu Dương so với những mỹ vị điểm tâm sáng này, càng thêm một phần "Sắc đẹp khiến quên ăn."

Ý niệm này trong đầu thật ngớ ngẩn, nhìn hắn thế nào lại ăn no? Nàng tám phần mười là tính toán sổ sách lâu lắm, đầu óc choáng váng.

Nhưng không hiểu được vì sao, nàng có điểm quán không được hai mắt của mình muốn nhẹ nhàng nhìn hướng trên người hắn.

Hay là nhìn hắn sẽ không ăn no, nhưng lại khiến trong lòng nàng rất vui vẻ.

Nhất là nhìn trên mặt hắn hồng càng ngày càng thâm, càng ngày càng tiến điểm (***)... Bạch Linh Quân hoài nghi chính mình điên rồi, nhưng lại cảm thấy hắn dung nhan khuynh thành, vậy giống như cười trên môi lộ ra xuân phong ấm áp, ấm áp làm người ham muốn.

(***) tươi đẹp

Nhưng hắn rõ ràng là một nam nhân a, khuynh thành? Hình dung này thực sự quá quý dị, nhưng nàng nghĩ không ra từ ngữ khác.

Hoa Thiếu Dương bị nhìn đến mặt đều phải thiêu cháy, nhanh chóng ăn cơm chiều, liền nghĩ muốn cáo từ.

Ai biết hắn đứng lên, hai chân tựa như cây bông mềm nhũn, phịch một tiếng, ngã xuống.

Hắn lắc đầu, kỳ quái, làm sao cảm thấy thật choáng váng?

"Uy, người có khỏe không?" Bạch Linh Quân khẩn trương buông bát, chạy tới bên người hắn. "Người có đứng hay không quá mệt mỏi? Nếu không thì ngủ tiếp một lúc lại đi về?"

"Không cần, ta không sao." Hắn một tay chống bàn gần đó, muốn đứng dậy, nhưng thế nào cũng đứng không nổi.

Bạch Linh Quân phát hiện trên mặt hắn ửng đỏ càng ngày càng rõ ràng, quả thực như muốn xuất huyết.

Này chỉ là e lệ đơn thuần sao? Nàng có chút hoài nghi, không tự kìm hãm được đưa tay dò xét hướng trán hắn.

"Oa!" Nàng bị dọa sợ hãi, cũng quá nóng đi? "Người phát sốt nha!"

"Có sao?" Hắn lần ra manh mối. "Có khỏe không?"

Bạch Linh Quân đưa tay đặt ở trên tay hắn, nhiệt độ ở tay cũng thế nóng rực.

"Người toàn thân đều phát sốt, đương nhiên không phát hiện ra bản thân bị bệnh."

Khiếp sợ, hắn cả người nóng đến có thể làm bỏng tay người, nàng vội vàng quát gia đình đến, để đi thỉnh đại phu.

"Hoa tiên sinh, người trước không phải đi về, ta an bài khách phòng cho người ở, người ở trong phủ dưỡng bệnh, đợi đến khỏi hẳn, sẽ đi trở về nhà."

"Thế nhưng..." Hắn cúi đầu, vẻ mặt xấu hổ. "Ta không có tiền trả tiền chẩn bệnh cùng dược phí."

"Không cần người trả, ta tự nhiên sẽ xử lý thỏa đáng."

Hắn bỗng nhiên phần nộ vô bàn, mượn cớ khí thế này, rốt cục đứng lên.

"Tiểu thư, tiểu sinh mặc dù nhà nghèo, nhưng quân tử không ăn của ăn xin, thứ tiểu sinh vô pháp tiếp thu ý tốt của tiểu thư." Nói xong, hắn đã muốn đi.

Nhưng với thân thể hiện tại của hắn, đi như thế nào được? Mới bắt quá hai bước, hắn phịch ngã trên mặt đất, không thể động dậy.

"Người --" Cho nên mới nói thư sinh cô hủ, thì ra là như thế này. Sau khi nàng ra sức mới khiêng được hắn quay về trên trường tháp thu xếp ổn thỏa, mới nói: "Ta là nói, công nhân của phường Nghê Thường nếu kiếm sống có vấn đề, cũng có lương bổng dự trữ, huống hồ cửa hàng cũng có cam đoan

thân thể công nhân khỏe mạnh, bởi vậy người không cần quá chú ý chuyện tiền chẩn bệnh cùng được phí."

"Thực sự?" Hấn tuy rằng suy yếu, vẫn là lặp đi lặp lại xác nhận cùng nàng ba lần, mới an tâm, đồng ý ở lại bên trong phủ Bạch gia dưỡng bệnh.

Mà tâm tư cao tới giữa không trung chốc lát hạ xuống, hấn rốt được chống đỡ không được, triệt để hôn mê đi qua.

"Uy?" Bạch Linh Quân lấy làm kinh hãi. Êm đẹp, hấn làm sao không có đến phân nửa tiếng cùng thờ, sẽ không có vấn đề đi? "Hoa tiên sinh, Hoa tiên sinh..." Nàng lay hấn vài cái, một điểm động tĩnh cũng không có. "Người nói một tiếng a! Không phải chịu đựng một đêm sẽ chết đi? Hoa tiên sinh..."

"Người a, người đâu --" Bạch Linh Quân kêu to. Nàng thực sự là luống cuống, thân thể thư sinh này thế nào suy yếu như vậy?

Bọn gia đình của Bạch phủ bị nàng sai khiến đến xoay vòng, trong lòng mỗi người đều rất buồn bực, từ trước đến nay, phía trước có là núi Thái Sơn sụp đổ mà tiểu thư sắc mặt vẫn không thay đổi, ngày hôm nay là làm sao vậy? Nhưng lại vì một gã mới tới phòng thu chi, đem trên dưới Bạch phủ làm cho gà bay chó sủa?

Bạch Linh Quân cũng không biết bản thân là làm sao, nhưng nàng chính là thực khẩn trương, từ tối hôm qua cho tới hôm nay, nàng bị Hoa Thiếu Dương làm cho sợ đến tưởng như là nhanh mất nửa cái mạng.

Cái người này là khác tinh của nàng sao? Vì sao gặp phải hấn, nàng liền chuyện gì đều không bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Đường Triều Khởi Nữ Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Hoa Thiếu Dương bệnh đã ba ngày, tăng tăng hạ hạ, hạ sốt rồi lại tăng, bệnh tình luôn luôn lặp đi lặp lại, cũng khiến Bạch Linh Quân lo lắng vô cùng.

Nàng thiếu chút nữa đã đem râu bạc của lão đại phu túm xuống, hỏi hấn: "Rốt cuộc có phải thầy thuốc hay không? Nếu vô năng, Bạch phủ lập tức lại thỉnh đại phu mới, dù cho xài bao nhiêu tiền, cũng muốn mời tới danh y chữa tốt cho Hoa tiên sinh!"

Lão đại phu rất ủy khuất, nghĩ đã qua đời lão tổ tông Bạch phủ đến tiểu thư Bạch Linh Quân bây giờ, người người có cái đầu đầu nhức óc, không phải hấn một tay khám và chữa bệnh, lúc nào có sai lầm qua? Kết quả tiểu thư...

Ai, hấn cũng không biết nên nói như thế nào, là có người mới đã quên người cũ? Vẫn là nữ hài hướng về phía ngoài?

Bất quá Bạch Linh Quân dị thường quan tâm chuyện của Hoa Thiếu Dương, nhưng thật ra truyền đến mọi người trong Bạch phủ đều biết.

Này đương nhiên là mấy nhà sung sướng mấy nhà sầu, có người vui vẻ, từ trước đến nay tiểu thư một lòng chỉ để ý sự nghiệp, rốt cục cũng có dấu hiệu động tĩnh xem ra việc vui của Bạch phủ không xa.

Về phần phát sầu... Đương nhiên là Trữ Đầu Nhi, hấn chết sống cũng không hiểu, bản thân cùng Bạch Linh Quân nhiều năm tình nghĩa, làm sao so với một cái bệnh thư sinh vừa mới đột nhiên xuất hiện? Là bởi vì Bạch Linh Quân dụng tâm đặc biệt nhẹ dạ, thích nhất chiếu cố bệnh nhân sao? Vậy hấn cũng bệnh đi!

Hấn đi hướng nước lạnh tắm, buổi tối ngủ cũng không đắp chăn, thế nhưng... Yên lặng không nói gì, lệ hai hàng, thân thể bản thân quá tốt, mặc kệ thế nào lăn qua lăn lại cũng không bệnh, thực sự hảo đáng thương.

Nhưng dù cho người mù cũng nhìn ra được, Bạch Linh Quân đối Hoa Thiếu Dương xác thực là không cùng một dạng.

Tỷ như nàng cũng không xuống bếp, lại nguyện ý vì hấn nấu thuốc, hầm canh.

Tỷ như nàng cả đời không hầu hạ người, bây giờ lại mỗi ngày vì Hoa Thiếu Dương hầu hạ thuốc thang.

Tỷ như nàng vì hấn đứng ngồi bất an, một ngày hầu như mười canh giờ đều lưu lại ở khách phòng chăm sóc hấn, hấn bị bệnh mấy ngày nay, nàng ngay cả phòng Nghê Thường cũng rất ít đi, càng miễn bàn đi tìm tham ô ở phòng thu chi tính sổ.

Tỷ như nàng luôn luôn chú trọng, thủ đoạn khôn khéo, khéo léo, nhưng mấy ngày nay, Quốc Quốc phu nhân luôn luôn đến mời, nàng ngay cả ứng phó cũng không có liền trực tiếp cự tuyệt, hoàn toàn làm trái nguyên tắc của nàng.

Tỷ như...

Dù sao sự khác thường của nàng giờ mười ngón tay cũng đếm không hết.

Loại tình huống này vẫn duy trì liên tục đến ngày thứ tư, Hoa Thiếu Dương thanh tỉnh mới thôi.

Thời điểm hần mở hai mắt, còn có chút mơ hồ, giường ngủ dưới thân hảo êm ái, cái áo ngủ bằng gấm trên người cũng thật mềm mại, hần lúc nào ngủ qua giường thật là tốt như vậy?

Tám phần mười là đang nằm mơ, hần lắc đầu, xoay người, lại muốn tiếp tục ngủ.

Đột nhiên, hai mắt hần trừng lớn như chuông đồng. Hần hần hần... Nàng nàng... Không đúng, vì sao bên giường hần lại có một nữ nhân?

Lẽ nào sau khi hần uống rượu loạn tính... Bệnh tâm thần, hần căn bản không uống rượu.

Cho nên, cái nữ nhân này rốt cuộc là ở đâu tới?

Hần nhìn kỹ nàng xem, càng nhìn càng quen mắt, hình như...

"Tiểu thư!" Đây không phải Bạch Linh Quân sao? Nàng sao lại ở chỗ này?

Chậm đã, hần nhớ lại bản thân vì sao vào Bạch phủ?

Được rồi, hần phát hiện mục thu chi của phường Nghê Thưởng có chuyện, tìm đến nàng tố giác sự kiện người khác tham ô phòng thu chi.

Bọn họ vì vấn đề sổ sách, tranh cãi, tính toán cả một đêm, ngày tiếp theo, hần ở Bạch phủ dùng cơm, sau đó... Ký ức hần có điểm loạn, tựa hồ bản thân bị bệnh?

Nhưng hần sao không về nhà, mà là ở lại Bạch phủ dưỡng bệnh? Đây không giống hần, từ sau khi Thanh Phong bị thân đồ đệ của chính mình hại chết, hần đối với tính người liền có hoài nghi.

Hần không bài xích cùng người gặp gỡ, nhất là thời điểm có kiếm tiền lời.

Nhưng hần tuyệt đối không cùng người thâm giao, hoặc là có chút hành vi thân cận, chỉ sợ bước theo gót sư phụ, cũng chết đến thê thảm ủy khuất.

Hết lần này tới lần khác, hần ở trước mặt nàng không hề phòng bị ngã xuống.

Vì sao? Hần trăm suy nghĩ không được giải thích, tình tế nhìn Bạch Linh Quân một hồi, không thể không nói, này mảy liễu má đào, nữ tử tươi đẹp thảng cả mẫu đơn, hé ra tuyệt hảo dung nhan khuynh quốc khuynh thành.

Nàng ước chừng là mười bảy đến mười chín tuổi đi, hần nhìn ra tuyệt đối không vượt quá hai mươi, vẫn còn thời kỳ nọ hoa đội phóng.

Đội nàng lại lớn mấy năm, chân chính thành thực, sẽ là nữ nhân toả ra khí chất thủy mị nhất, khi đó nàng mới là chân chính rung động lòng người.

Đến khoảnh khắc ấy, sợ rằng tứ tỷ muội Dương gia, bao gồm Dương quý phi quyền khuynh lục cung cũng thua kém nàng phong hoa tuyệt đại.

Khi đó... Ủ à, tuyệt đối không thể để cho phi tử và nhi tử của Lý Long Cơ cùng tên sắc quý hoàng đế bắt gặp nàng, bằng không nàng liền phiền phức lớn.

Bất quá Lý Long Cơ sống được đến lúc đó sao? Cũng khó nói, người Lý gia nếu như không phải gặp phải ngoài ý muốn hoặc tàn sát lẫn nhau, bình thường tuổi thọ đều dài.

Vạn nhất hần lại làm hoàng thượng mười năm, lại đột nhiên nghĩ muốn tuyển tú, muốn tuyển tú nữ bỏ thêm vào hậu cung -----

Chậm đã, chậm đã, hần rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì? Ngay cả chuyện ngày mai hần cũng không biết, còn mười năm sau! Đầu óc hần có đúng hay không đánh hồng?

Hần lắc đầu, quả nhiên còn có chút choáng.

Khoản tiền của Thôi đại thiếu này không tốt kiếm a! Xem hần, trước phải hao hết tâm lực sửa sang một đồng lớn sổ sách thu chi loạn thất bát tao, tiếp theo lại muốn thức đêm cùng Bạch Linh Quân âm ỉ đối chiếu thu chi, sau đó lại trước khi ăn vào đan dược chuẩn bị tốt, làm ra biểu hiện giả dối sinh bệnh... Không có ý tứ, thân thể luyện võ rất tốt, không làm chút tay chân, thực sự rất khó bị bệnh.

Chỉ là hần không nghĩ tới lúc này mua được thuốc hiệu quả tốt như vậy, thật khiến hần bệnh đến cả người vô lực, ngay cả nâng ngón tay đều khó khăn.

Ai, không biết công hiệu của thuốc lúc nào triệt tiêu? Hần rất không có thói quen mềm yếu như vậy.

Bất quá hần hiện tại ăn gian khổ càng nhiều, sau này cùng Thôi đại thiếu bắt chẹt lại càng lớn khoản tiền, cho dù hần cuối cùng kiếm trở về, thực không được vốn.

Hần bên này đang miên man suy nghĩ, không hiểu được lúc nào, Bạch Linh Quân ghé vào bên giường hần nghỉ ngơi đột nhiên mở mắt, cũng học tập hần, rất chăm chú quan sát hần.

Người này bị bệnh cũng rất tự kiềm chế, không ầm ĩ không nháo, uy được cho hấn, hấn mặc dù ngủ, nhưng thang được đổ vào trong miệng hấn, hấn liền có thể tự động nuốt vào, bản lĩnh như vậy thực sự thần kỳ.

Lão đại phu cười nói, người này khẳng định khổ cực qua, cho nên đối với bất luận cái gì có thể vào bụng cũng ép buộc bản thân phải ăn vào đi.

Này là phúc khí của hấn, bởi vì rất nhiều bệnh nhân đến cuối cùng, tiểu bệnh biến bệnh nặng, ngoại trừ ngoại trừ bản thân sức khoẻ không tốt, còn bởi vì ăn không ngon, ngủ không tốt, mới có thể thể hiện bệnh tình nặng thêm, sau cùng thuốc và kim châm cứu không có hiệu quả.

Bạch Linh Quân không biết cái gọi là khổ cực trong lời lão đại phu nghiêm trọng tới trình độ nào, nàng chỉ hiểu, thời điểm nghe thấy lời nói này, ngực một lòng đau buốt.

Nguyên lai hấn không chỉ là một cái thư sinh cổ hủ, thư sinh ngốc, vẫn là một thư sinh nghèo nàn.

Khó có được một người như vậy, còn có thể học được một thân bản lĩnh số học thật là tốt, có thể thấy được hấn nỗ lực nhất định so với người khác nhiều hơn vài lần.

Bất quá... Trong lòng nàng cũng mơ hồ có một chút nghi hoặc, hấn giống loại người xuất thân khổ cực, làm sao bồi dưỡng ra một thân khí chất nhã nhặn nho nhã vậy?

Chẳng lẽ những lời "Trong lòng có thi thư tất mặt mũi sáng sủa" như vậy dùng được?

Nàng không rõ, nghĩ nhìn hấn nhiều chút, lý giải hơn một chút về hấn. Về phần vì sao muốn xem đến kỹ lưỡng như vậy... Đúng vậy! Vì sao?

Nàng lại muốn suy nghĩ, không có đáp án. Cũng được, làm chi mọi việc đều phải truy tìm căn nguyên, rất phiền nha!

Lão nương chính là thích nhìn hấn, không được sao? Trong lòng nàng bá đạo nghĩ.

Hoa Thiệu Dương nhận thấy được ánh mắt của nàng, hạ thấp tầm mắt, nàng đối diện.

Ánh mắt hai người ở không trung giao nhau, sau đó, đều tự cảm giác đáy lòng chấn động.

Gặp quý! Đây là chuyện gì xảy ra?

Bọn họ đều bỗng nhiên sinh sôi một loại cảm thụ kỳ dị, nhưng muốn nói rõ ràng ra khỏi miệng thì lại bất lực, sau cùng, không thể làm gì khác hơn là đều tự xấu hổ chuyển đầu.

Một lúc lâu, vẫn là Bạch Linh Quân phá trầm mặc trước.

Nàng nghĩ, nàng là chủ nhân, chung quy không tốt đem khách mời không để ý, nhân tiện nói: "Hoa tiên sinh hiện tại cảm giác thế nào? Còn có chỗ nào khó chịu?"

"Tiểu sinh tất cả mạnh khỏe, đa tạ tiểu thư lo lắng, ta -- khụ khụ khụ ---" Thực xấu hổ, chính mình mới nói không có việc gì, thế nào liền ho, còn ho đến dùng không được, như muốn đem tim gan tỳ phế thận cùng nhau ho đi ra.

Hoa Thiệu Dương nhìn không được hoài nghi, mình có đúng hay không mua phải thuốc giả, sao lại nghiêm trọng như vậy?

Hấn không có nghe đến lão đại phu khám và chữa bệnh cho hấn, thời gian dài dinh dưỡng không tốt hơn nữa làm lưng vát vả quá độ làm lưng vát vả, mới có thể bệnh đến như núi sụp.

Đừng nhìn hấn là "Vô Ưu công tử" mà nghĩ sự nghiệp tựa hồ làm được rất nhẹ nhàng, kỳ thực phi thường khổ cực, huống hồ hấn còn có rất nhiều chi tiêu không muốn người biết, cho nên kiếm được nhiều nhưng bỏ ra cũng nhiều, tự nhiên không có nhiều tiền lắm lưu lại điều dưỡng bản thân.

Hấn nếu không ăn đan dược tổn hại thân thể, ý vào khí lực cường kiện, tuổi còn trẻ thì có thể không có việc gì, già rồi, liền rất khó nói.

Hết lần này tới lần khác hấn ăn được, hại cơ thể nghiêm trọng, còn không bệnh đến cháng váng đầu óc?

Bạch Linh Quân khẩn trương giúp hấn vỗ lưng. "Tiên sinh tội gì miễn cưỡng bản thân?"

"Tiểu --" Hoa Thiệu Dương ho đến càng nghiêm trọng, ngay cả nói đều nói không nên lời.

Bạch Linh Quân có chút khẩn trương, nhân tiện nói: "Ta cho tiên sinh chén nước ấm bồi nước họng, nếu có thể giảm bớt liền tốt, bằng không hay là thỉnh đại phu đi qua kiểm tra, tương đối an tâm."

Hoa Thiệu Dương một bên ho, một bên vô lực gập đầu, hấn kỳ thực là muốn nói: "Tiểu thư, khiến người ta vỗ lưng thuận khí không phải như thế, bàn tay phải hơi cong, không phải đập như thế, người lực lớn như vậy, đập đến ta đều nhanh nội thương."

Nhưng Bạch Linh Quân nào biết đâu được điều đó, năm đó khi nàng cứu Trụ Đầu Nhi trở về, cũng là giao do hạ nhân chiếu cố, nàng nhiều lần chỉ đi

nhìn mà thôi.

Chỉ có Hoa Thiếu Dương, nàng không biết vì sao, chính là không muốn người khác quá thân cận hẳn, nàng thích giúp hẳn, làm bất luận cái gì liên quan đến chuyện của hẳn.

Nhưng nàng cả đời không hầu hạ người, có một chút kinh nghiệm liền cống hiến cho Hoa Thiếu Dương, khó tránh khỏi phạm sai lầm, chỉ có thể thỉnh hẳn thông cảm nhiều hơn.

Bạch Linh Quân cầm nước, uy hẳn uống xong, Hoa Thiếu Dương nửa nằm ở trên giường, nghỉ ngơi một hồi, rốt cục thoải mái hơn.

"Tiểu thư." Lúc này, hẳn có chút khí lực. "Người luyện qua võ đi?"

Mẫu thân họ Lý, dùng võ gia truyền, đến thế hệ của ta, mặc dù ta chỉ là một nữ nhi. Truyền thống này vẫn không bị gián đoạn, cho nên ta ba tuổi liền bắt đầu luyện võ, đến nay ngày ngày không nghỉ." Cho nên nàng không phải nhanh nhẹn dũng mãnh bình thường.

Thảo nào Thôi đại thiếu thấy nàng giống như con chuột thấy mèo, sợ đến chết khiếp, không tiếc số tiền lớn thỉnh hẳn ra tay, phá hư hôn sự hai nhà Thôi, Bạch.

"Đây là đúng rồi." Hẳn nói. "Tiểu thư võ nghệ bất phàm, lực đạo trong tay cũng lớn, bởi vậy đám nhân ninh nót lỗi thời, không cần bảy phần lực, dùng ba phần sức lực cũng đủ, bằng không sợ rằng..." Hẳn suy nghĩ thật lâu, mới nghĩ được một câu tương đối không đã thương người nói. "Hào tâm làm chuyện xấu."

Bạch Linh Quân khuôn mặt không khỏi đỏ. Nàng không nghĩ tới, thì ra hẳn ho trầm trọng như vậy là sai lầm nàng mang đến.

Hoa Thiếu Dương nhìn nàng kiều nhan ửng đỏ, đáy lòng bỗng dưng chấn động.

Làm cái gì? Hẳn tìm đập thật nhanh, như muốn nhảy ra khỏi ngực.

Sau đó, hẳn thấy cái lỗ tai của nàng, cái cổ... Hầu như quần áo bên ngoài da thịt đều nhiễm một tầng hồng sắc kiều diễm.

Hẳn cả người ngốc lảng, một cái ý niệm kiều diễm liền hiện lên trong đầu -- cơ thể trong y phục của nàng có đúng hay không cũng hồng, diễm lệ như vậy...

Nhưng này cũng làm cho Quắc Quốc phu nhân chú ý.

Rốt cuộc là cái dạng người gì có thể đã động tâm hồn thiếu nữ của Bạch Linh Quân? Quắc Quốc phu nhân rất ngạc nhiên, nam tử kia khẳng định rất đặc biệt, nàng không thể không muốn thưởng thức trước một phen, sau đó nhiều nhất có thể trả lại cho Bạch Linh Quân.

Nhưng hiện tại, Bạch Linh Quân cái gì cũng không biết, nàng chỉ là rất nỗ lực, rất vụng về nỗ lực tâm lực chiếu cố Hoa Thiếu Dương.

Đương nhiên, nàng càng không hiểu được, bởi vì nàng nỗ lực vụng về, khiến hẳn mấy lần thực sự thiếu chút nữa quay về quỷ môn quan.

Tỷ như nàng nhiệt tình sắc thuốc thang, lại không cẩn thận tính sai phân lượng.

Tỷ như nàng cho hẳn hâm bỏ thang, nhưng lại làm ra một chén nước so với nước cống càng thối, càng đáng sợ, khiến hẳn uống xong ngay cả bao tử kéo ba ngày, bệnh tình lại nghiêm trọng thêm ba phần.

Tỷ như nàng giúp hẳn thay y phục đi hải, mấy lần thất bại, mất kiên trì, liền lôi kéo tứ chi hẳn, đem cánh tay hẳn cấp cho trật khớp.

Nói chung... Việc xấu loang lổ, khiến người không kịp đề phòng.

Thỉnh thoảng, Hoa Thiếu Dương lại nghĩ, hẳn rốt cuộc còn có hay không trùng mục tiêu đi ra Bạch phủ, hay là muốn tráng niên sớm chết ở cái quan tâm vụng về của nàng?

Nhưng nàng chăm chú như vậy, toàn tâm toàn ý chiếu cố hẳn, hẳn thực sự nói không nên lời -- tiểu thư, người không có thiên phú hầu hạ người, cũng có thể hay không phiền phức người, vì tính mạng của ta suy nghĩ, mặt khác thỉnh người phụ trách ba bữa cơm của ta, chén thuốc cùng một ít việc vặt sinh hoạt?

Hẳn chỉ có thể một lần một lần cầu khẩn, bệnh của bản thân nhanh lên một chút tốt, hoặc là nàng xem hộ bản lĩnh có thể tiến bộ một chút... Dù cho là đem muối cùng đường biết rõ ràng cũng tốt, hẳn liền có thể ít chịu nhiều tội.

Ngày hôm nay lão đại phu lại tới vì hẳn xem bệnh, phát hiện hẳn một ngày bốn hồi thang dược, ba bữa cơm canh, hai bữa điểm tâm, hơn nữa hơn nữa hai hồi bỏ thang, vẫn ngày càng gầy, không khỏi đồng tình nhìn hẳn.

"Đại phu, người xem hẳn có đúng hay không còn có cái gì tâm bệnh không điều tra ra? Bằng không thể nào tỉnh dưỡng lâu như thế, vẫn là một bộ dạng ốm đau bệnh tật?" Bạch Linh Quân về mặt sầu lo.

Lão đại phu cùng Hoa Thiếu Dương nhìn nhau, rất muốn nói: "Chỉ cần người ly khai bệnh nhân xa một chút, bệnh nhân tự nhiên sẽ rất nhanh khỏi hẳn."

Nhưng nhìn Bạch Linh Quân khuôn mặt chân thành, bọn họ lại một câu nói cũng nói không nên lời.

Chỉ có thể lẩm bẩm thuận miệng lấy lệ năng. "Mau tốt lắm, mau tốt lắm, mấy ngày nữa liền có thể khôi phục."

Về phần là mấy ngày... Bọn họ ai cũng không có thể cam đoan.

Bạch Linh Quân có chút giận. "Hai người các ngươi rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Tốt hay xấu, cũng liền một câu nói ra, hai người các ngươi ‘ liếc ngang liếc dọc ’, đánh cái gì cơ chứ?"

Hoa Thiếu Dương dù sao tuổi còn trẻ, phản ứng mau một ít, lập tức giả bộ đau đầu, lại nằm quay về trên gối nhắm mắt nghỉ ngơi.

Lão đại phu thăm mắng một tiếng, gian trá! Nhưng Bạch Linh Quân nhìn chăm chăm hắn, thấy phía sau hắn đều đều mồ hôi lạnh. Vấn đề này... Nên nói như thế nào đây? Nói lời nói thật? Có phần quá làm tổn thương tâm tư của Bạch Linh Quân; nói dối? Ai, chỉ sợ qua lần này, đợt lần tới khám lại, cửa ải khó khăn như vậy, còn muốn lại tiếp một lần.

Lão đại phu vạn phần khó xử, không thể làm gì khác hơn là trộm lén ổng tay áo của Hoa Thiếu Dương, làm cho hắn nghĩ biện pháp hỗ trợ.

Lão đại phu cũng đã nhìn ra, Bạch Linh Quân lưu lại Hoa Thiếu Dương xác thực không như nhau, tuy rằng còn không biết bọn họ là cái quan hệ gì, nhưng nhìn dáng dấp của nàng khẩn trương, Hoa Thiếu Dương nói nàng khẳng định chịu thua, lão đại phu cũng liền thoát ly khổ hải.

Nhưng Hoa Thiếu Dương kiên trì giả chết. Thứ nhất, hắn không muốn tổn thương tâm của Bạch Linh Quân, thứ hai, đầu năm nay người tốt đều không có đền đáp tốt, làm nhiều chuyện tốt, còn muốn trái tim nhỏ bị chết thê thảm, tỷ như sư phụ Thanh Phong đạo sĩ của hắn.

Cho nên Hoa Thiếu Dương chỉ làm việc có lợi với mình, và lại có thể để hắn hài lòng chuyện, về phần người khác phiền phức... Chết đạo hữu, không chết bản đạo, hắn mới mặc kệ!

Mà nay, hắn nghĩ để Bạch Linh Quân vui vẻ so với cái gì cũng trọng yếu hơn, cho nên... Cùng hắn không quan hệ, cùng hắn không quan hệ... Dù cho lão đại phu lôi đứt tay áo hắn, hắn vẫn là chỉ có một đáp án -- cùng hắn không quan hệ.

"Uy -- "Bạch Linh Quân đang muốn phách uy, phịch, một tiếng nổ, Trụ Đầu Nhi đột nhiên vội vã phá thông cửa chạy vào đây, hai phiến ván cửa lập tức chia năm xẻ bảy, một phiến vỡ vụn mang theo lực đạo thật lớn bay về phía mọi người bên trong phòng.

Hoa Thiếu Dương đang muốn đứng lên ngăn cản, bỗng, Bạch Linh Quân thân ảnh yếu đuối che ở trước người hắn, đưa hắn bảo hộ đến kín đáo toàn diện.

Hắn nhất thời có loại ảo giác, đây là Bạch Linh Quân sao? Hay là hắn ngu ngốc, cũng rất hảo tâm, rất có bản lĩnh, rất thiện lương, có thể so sánh với phụ thân cùng sư phụ của hắn?

"Sư phụ..." Hắn thấp giọng ní non. Từ khi Thanh Phong chết, đến nay hắn không nhỏ nửa giọt nước mắt, hắn chỉ hận lão Thiên không có mắt, người tốt hoàn toàn không được đền đáp tốt.

Nhưng lúc này nhìn bóng lưng của Bạch Linh Quân, ngực hắn lại bỗng nhiên có chút nóng.

Nàng vì sao đối hắn tốt như vậy? Hắn là lừa gạt nàng a!

Cô nương ngốc, ngươi có biết hay không? Thiện có thiện báo là gạt người, đầu năm nay giết người phóng hỏa tiền vào đây đại lưng, sửa cầu chữa đường đây thi hài. Ngươi như vậy không hề giữ lại thái độ nỗ lực làm người, sớm muộn gì cũng phải thiệt thòi lớn... Hắn âm thầm nghĩ, ngực vì nàng đau quá, đau quá.

Được Bạch Linh Quân chu toàn hộ vệ, Hoa Thiếu Dương đừng nói bị thương, ngay cả ngọn tóc cũng chưa từng lay động.

Nhưng thật ra lão đại phu bị xui xẻo, bị ván cửa vỡ đập tới cánh tay, nhất thời sưng đỏ một mảnh. Kỳ thực hắn chịu thương hắn là quá nặng, là Hoa Thiếu Dương ngầm lấy chỉ phong bắn bay ván cửa vỡ đang đánh úp về phía yếu hại trên thân thể hắn, bằng không ngày này sang năm chỉ sợ cũng là ngày gối của lão đại phu.

Bạch Linh Quân nỗ lực cùng Hoa Thiếu Dương âm thầm tương trợ, một hồi tai họa cuối cùng cũng nhanh chóng kết thúc.

Nàng một phen lừa gạt chuyển hướng Trụ Đầu Nhi. "Nói với ngươi đã vài lần, trước kia đi vào phải gõ cửa, phải gõ cửa, ngươi hoàn toàn đem lời ta nói vào tai này ra tai kia sao?"

"Không phải..." Trụ Đầu Nhi lần đầu tiên thấy Bạch Linh Quân lừa gạt lớn như vậy, hoàn toàn hoảng loạn. "Tiểu thư, ta thực sự có việc... Tiểu thư, xin lỗi... Ta ta ta... Nàng nàng nàng... Cái kia... Lão gia..."

"Trụ Đầu Nhi, tiểu thư chỉ là nhất thời tâm tình không khống chế được, ngươi thả lỏng, đem sự tình chậm rãi nói, ta tin tưởng ngươi cấp bách là có nguyên nhân, mà nguyên nhân ấy nhất định có thể cho tiểu thư tiêu tan lửa giận." Một phen tiếng nam nhân ôn nhuận vang lên, cũng là Hoa Thiếu Dương mở miệng vì hắn giải vây.

Hắn thấy Trụ Đầu Nhi nháy mắt đánh vỡ ván cửa, trên mặt tràn đầy kinh hoàng, nhất định là có đại sự phát sinh.

Mà Trụ Đầu Nhi suy nghĩ lúc đầu vốn không tốt lắm, lại bị Bạch Linh Quân trách móc, còn làm sao nói rõ ràng chân tướng sự tình được, bởi vậy mở miệng giúp hắn xin tha thứ.

Nghe vậy, Trụ Đầu Nhi kinh ngạc nhìn hắn. Hoa tiên sinh... Hắn vì sao phải thay hắn cầu tình? Hắn một điểm cũng không muốn tiếp nhận ý tốt của hắn ta.

Trụ Đầu Nhi gần đây thực ủy khuất. Bởi vì liên quan đến Hoa Thiệu Dương, hắn cùng tiểu thư trong lúc đó đột nhiên bất hòa thật nhiều.

Tất cả mọi người nói tiểu thư là thích Hoa Thiệu Dương, nhưng Trụ Đầu Nhi không tin, hắn mới là người ở cùng tiểu thư lâu nhất. Tiểu thư dù cho thích, cũng có thể là thích hắn mới đúng, thế nào có thể thích Hoa Thiệu Dương nhận thức không mấy ngày?

Nhưng thời gian tiểu thư làm bạn với Hoa Thiệu Dương xác thực rất nhiều, nhiều đến...

Trụ Đầu Nhi thật thà chất phác rất ít khi suy nghĩ, ước ao hoặc là đồ kị một thứ gì đó.

Nhưng lần trở lại này, hắn là thật thật chính chính chán ghét Hoa Thiệu Dương.

Đều là hắn, là hắn phá hủy quan hệ của mình cùng tiểu thư, trên đời này nếu không có Hoa Thiệu Dương thì có bao nhiêu hảo ----

Hoa Thiệu Dương chú ý tới trong mắt hắn hiện lên mũi nhọn, trong lòng rung mình, không nhớ rõ bản thân khi nào đắc tội qua hắn, làm sao thay hắn nói, ngược lại đòi lấy oán hận của hắn?

Thực sự là... Phi! Hoa Thiệu Dương âm thầm chửi bới một tiếng, người tốt thực sự là làm không được.

Bạch Linh Quân cũng là ở Hoa Thiệu Dương nhắc nhở, mới nhớ lại muốn hỏi Trụ Đầu Nhi, kết quả là chuyện gì làm cho hắn kinh ngạc như vậy.

"Người nói đi! Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Nếu thực sự là chuyện quan trọng, ta liền tha thứ sai lầm của ngươi lúc này, bằng không... Ngươi chép một trăm lần luận ngữ cho ta!" Nói xong lời cuối cùng, Bạch Linh Quân dùng sức rống lên.

Đây là lần thứ hai Trụ Đầu Nhi thiếu chút nữa tổn thương Hoa Thiệu Dương. Hoa Thiệu Dương, vạn nhất bản thân phản ứng chậm một điểm, Hoa Thiệu Dương sẽ có cái kết quả gì? Đầu roi máu chảy? Hay là xương gãy gân đứt?

Không! Chỉ là nghĩ đến thân thể Hoa Thiệu Dương đã ốm yếu lại muốn thêm vết thương mới, lửa giận trong lòng nàng tựa như được rót thêm dầu hỏa.

"Tiểu thư, ta -----" Trụ Đầu Nhi ăn nói vốn không tốt, nay lại căng thẳng, càng nói không rõ. "Nàng... Là lão gia gọi tới..."

"Lão gia vì sao gọi ngươi đến?"

"Bởi vì Quắc Quốc phu nhân tới." Bạch Linh Quân từ từ muốn hỏi, Trụ Đầu Nhi rốt cục nói ra nguyên nhân đích thực đang khiến hắn khẩn trương.

"Nàng tới làm gì?" Lúc này không chỉ Trụ Đầu Nhi sốt ruột, ngay cả Bạch Linh Quân sắc mặt cũng đều thay đổi. "Nói là đến tìm tiểu thư."

"Ta đương nhiên biết nàng là tới tìm ta." Toàn bộ Bạch gia, cũng chỉ có nàng cùng Quắc Quốc phu nhân có chút giao tình.

"Không biết, ta không có hỏi." Hơn nữa ở trước mặt lão gia cùng Quắc Quốc phu nhân, cũng không có chỗ để hắn mở miệng!"Bất quá... Nàng có thể hay không lại muốn đánh nã cầu?"

"Không có khả năng." Mã cầu đòi Quắc Quốc phu nhân mà nói chỉ là một loại tiêu khiển, còn không có quan trọng đến nông nổi khiến nàng tiến dần từng bước tìm Bạch Linh Quân. Nàng nhất định có dụng ý khác, rốt cuộc là cái gì đây?

Bạch Linh Quân suy nghĩ nửa ngày, cũng không nghĩ tới một chút lý do, không thể làm gì khác hơn là đi trước gặp Quắc Quốc phu nhân, hành sự tùy theo hoàn cảnh.

"Trụ Đầu Nhi, ngươi lưu lại bảo hộ Hoa tiên sinh cùng lão đại phu, ta đi gặp Quắc Quốc phu nhân. Ngươi nhớ kỹ, nhất định phải bảo hộ bọn họ chu toàn, biết không?"

"Vâng!" Trụ Đầu Nhi lòng tràn đầy không muốn mà gật đầu, hắn vì sao phải bảo vệ Hoa Thiệu Dương? Hắn chán ghét hắn ta còn không kịp, lại muốn hắn bảo vệ, thật khiến phẫn nộ trong người khó bình yên.

"Ta đi đây, ở đây liền giao cho ngươi." Bạch Linh Quân đối Trụ Đầu Nhi nói xong, tinh tế căn dặn Hoa Thiệu Dương nửa ngày, chẳng qua là bảo hắn ăn được, mặc ấm, nghìn vạn lần bảo trọng thân thể, cẩn thận đừng để bị thương... Nói chung, ngu ngốc cũng nghe ra được trong lời nói của nàng liên tục ôn nhu.

Lão đại phu không khỏi cảm thán, hắn xem bệnh cho Bạch Linh Quân từ nhỏ đến bây giờ, khi nào gặp qua nàng nói làm nhảm như vậy, lái nhái? Bạch tiểu thư quyết đoán, dũng cảm không thua nam nhi đã bị một cái bệnh thư sinh hóa thành một người ôn nhu.

Này thực sự là một kỳ tích, thì ra mặc kệ là cái dạng người gì, gặp gỡ ái tình, đều phải thay đổi.

Nhưng lão đại phu chính là thật cao hứng, bản thân nhìn tiểu nha đầu lớn lên rất cực cũng trưởng thành, chỉ mong sau đó không lâu, hẳn có thể đến uống rượu mừng của bọn họ.

Bất quá... Hải lòng là tốt, nhưng Bạch Linh Quân đã cần nhần, nói liên miên hai khắc đồng hồ, rốt cuộc còn muốn nói bao lâu? Ái tình a... Ai, quả nhiên là phiền toái nhất trên thế giới.

Bạn đang đọc truyện *Đường Triều Khởi Nữ Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Mới vừa nghe Trụ Đầu Nhi nói Quắc Quốc phu nhân tới chơi, Bạch Linh Quân không hiểu ra sao, vị kia mắt cao hơn đầu hoàng thân quốc thích, sao tự xưng quá bộ đến thương nhân thế gia Bạch phủ nhỏ nhỏ này?

Nhưng sau khi thấy Quắc Quốc phu nhân, lòng của nàng bỗng vừa nhảy, đột nhiên có một loại dự cảm bất an.

Quắc Quốc phu nhân trang phục phi thường xinh đẹp, bông tơ đỏ tươi quấn thành mẫu đơn nở, lộ ra nửa bộ ngực tròn trắng nõn như tuyết, áo khoác sa mông cùng màu. Tóc đen chải sơ thành búi tóc ngựa (*), kết hợp với trâm cài vàng phượng hoàng ngậm minh châu, rơi ở bên tai một đóa tiên diễm ướt át, giống như mới từ nhánh hải xuông, vẫn mang theo giọt sương tươi mát trên mẫu đơn hồng, tương xứng cùng quần áo, xa hoa diễm lệ làm cho người đui mù.

Quắc Quốc phu nhân từ trước đến nay không thích trang điểm, ngay cả Lý Long Cơ cử hành ngự yến, nàng cũng chỉ điểm son bèn tó nhan lộ diện, nội thị nhỏ giọng nhắc nhở nàng, ngự yến này không phải chuyện đùa, phu nhân không thể vô lễ, nhưng nàng nói: không muốn son phấn làm ô uest nhan sắc.

Lý Long Cơ sau khi biết, mừng rỡ, đối với tiểu di tử (**) hành động đặc biệt này càng thân thiết thêm, mấy năm trước nghe nói còn bỏ ra hai trăm vạn cho nàng xây nhà cửa, ốc trạch dựng đến trắng lè, có thể so với hoàng cung.

(**) em vợ

Nhưng ngày hôm nay, Quắc Quốc phu nhân không thích "Son phấn làm ô uest nhan sắc " lại bày ra da mặt đánh phấn mỏng, đôi mắt long lanh mờ mịt giống như sương mù khắp nơi, cả người thoát nhìn giống như là... Phát xuân.

Nghe nói, nàng chỉ có khi nhìn trúng thiếu nam đảng hoàng nào đó, đại thần trong triều hoặc là nam nhân có thế, mới có thể xuất hiện loại trang phục này, mà nàng hôm nay dùng cái diện mục này xuất hiện ở Bạch phủ... Vì sao?

Bạch gia có ai lại không may như vậy, bị cái nữ nhân như hổ như sói, tâm như rắn rết này coi trọng?

Lão gia sao? Bạch Linh Quân suy nghĩ một chút, lắc đầu. Cha nàng có thể có phong độ, nhưng hiện tuổi đã già, không giống cái loại nam nhân trẻ tuổi dũng mãnh Quắc Quốc phu nhân thích.

Đó là... Trụ Đầu Nhi? Càng không có khả năng. Nàng mang theo Trụ Đầu Nhi cùng Quắc Quốc phu nhân qua lại quá vài lần, phu nhân nếu đối Trụ Đầu Nhi có hứng thú, sớm đã hạ thủ, sao chờ tới bây giờ?

Vậy là ai? Bạch gia không có nam tử khác xuất sắc hơn, trừ phi...

Bạch Linh Quân chưa bao giờ như hiện nay khẩn trương như vậy, hầu như vô pháp hô hấp.

Nàng muốn cười, cùng Quắc Quốc phu nhân lá mặt lá trái, xem có thể không đem nàng lừa đi, nếu có chuyện gì, ngày khác đợi nàng có chuẩn bị lại bàn.

Nhưng mặt của nàng lại cứng ngắt không thôi, chỉ lộ ra một biểu tình so với khóc còn khó coi.

"Khách ít đến, khách ít đến." Nàng vẫn là nói vài câu xã giao không đến nơi đến chốn. "Không biết phu nhân quá bộ đến, Bạch Linh Quân không có từ xa tiếp đón, thỉnh phu nhân thứ tội."

"Ta không có thông tri người, ta muốn tới, người sẽ biết sao?" Quắc Quốc phu nhân đem nàng kéo đến, còn nhéo nhéo tay nàng. "Chúng ta cái giao tình gì, còn nhiều thi lễ như vậy? Đứng lên, loạn thất bát tao, còn thứ tội, người đừng chết cười ta."

Bạch Linh Quân vừa tiếp xúc nàng, nổi da gà toàn thân đều nổi lên.

Nàng biết, Quắc Quốc phu nhân về mặt càng thân mật, trong lòng có chủ ý càng sâu, đây là chỉ tiêu chuẩn nham hiểm ăn tươi nuốt sống a!

"Ta đây không phải rất cao hứng sao? Phu nhân cái thân phận gì, người khác thỉnh cũng không đến, hôm nay lại quá bộ đến Bạch phủ, thảo nào chim hĩ

thước (***) sáng sớm ở phía trước cửa sổ của ta kêu lớn, nguyên lai là vì cái việc vui này."

(***) Người xưa cho rằng chim hi thước báo tin vui

"Chim hi thước nhà ngươi kêu thật là vì ta?" Quắc Quốc phu nhân cười đến vạn phần mờ ám

"Ngoại trừ phu nhân, ai có loại tư cách khiến chim hi thước kêu?"

"Đương nhiên là có." Quắc Quốc phu nhân cười xong, vậy rằng sắc nhọn rốt cục lộ ra. "Nghe nói ngươi gần nhất thu một trai lơ không tệ, say mê đến ngay cả phường Nghê Thường cũng không đi, nói vậy... Đương làm quan vô cùng rộng mở đi?"

Bạch Linh Quân hai tay yên ắng ở trong tay áo nắm chặt. Chuyện nàng sợ nhất rốt cục xảy ra, Quắc Quốc phu nhân không biết từ nơi nào nghe nói chuyện Hoa Thiếu Dương, hơn nữa đối hấn sản sinh hứng thú.

Đáng chết, cái nữ nhân dân tiện hạ lưu này, dù cho khắp nơi quyến rũ nam nhân, dù cho nàng đáp trên em rể nhà mình, cho dù vị hoàng thượng kia cùng nàng vừa lúc xứng đôi, đồng dạng phóng đảng.

Nhưng nàng ngàn không nên, vạn không nên nghĩ muốn Hoa Thiếu Dương, hấn là đồ của Bạch Linh Quân nàng... Sai, hấn không phải đồ vật... Cũng không đúng... Hấn hấn hấn...

Không hiểu, tâm tư Bạch Linh Quân bỗng nhiên hoảng sợ. Quắc Quốc phu nhân thích Hoa Thiếu Dương liên quan gì tới nàng, vì sao nàng phần nộ khản trương như vậy?

Hấn bị bệnh, nàng đau lòng.

Hấn cười, nàng cũng xuân về trên đất nước, toàn bộ thiên địa đều tràn ngập vui sướng.

Người trong phường Nghê Thường làm giả thu chi, cục diện rối rắm, nàng hấn là tự mình xử lý, nhưng nàng lại nghĩ cách đem nói cho cha, để cha chiếu theo tính toán từng bước một giải quyết toàn bộ phiền phức.

Vì sao? Nàng hấn là là đối với buôn bán có hứng thú nhất a, cái loại kích thích ở thương trường như chiến trường này, không phải thật đặt mình vào trong đó, thì vô pháp lĩnh hội vui sướng trong đó.

Nhưng hôm nay, phường Nghê Thường một tay nàng mở rộng đã vô pháp hấp dẫn tâm tư của nàng, còn hơn lấy chồng cùng người cạnh tranh, đấu trí, đấu lực, kiếm lấy thật nhiều của cải, nàng đối Hoa Thiếu Dương càng có hứng thú.

Thậm chí khi hấn sốt cao hôn mê, nàng một tác cũng không rời mà chiếu cố hấn, không phải không muốn đi, nàng cũng mệt chết đi, rất muốn nằm ở trên giường nghỉ ngơi.

Nhưng thân thể của nàng như là tự có ý thức, nghĩ muốn ở lại bên người hấn, chỉ chốc lát không nghỉ cách mặt đất chăm sóc hấn.

Nàng không hiểu, một cái thư sinh xa lạ, có thể nào khiến cuộc sống của nàng nổi lên đại chuyển biến?

Nàng rốt cuộc là làm sao vậy? Nay đến tốt cùng là xảy ra chuyện gì? Làm cho nàng rất mau không nhận ra chính mình.

Bạch Linh Quân trong lòng rất là hoang mang.

Bất quá có một việc chỉ ít nàng hiểu rõ -- nàng đối với Hoa Thiếu Dương có một loại dự cảm độc chiếm kỳ dị, chết sống nàng không cho phép người ở ngoài chạm vào hấn, hôm nay đừng nói là Quắc Quốc phu nhân, cho dù Ngọc Hoàng đại đế đích thân đến, cũng đừng hòng chạm một ngón tay của hấn.

"Phu nhân nói đùa, ta thế nào lại dưỡng trai lơ? Ta mấy ngày nay không đi phường Nghê Thường là ở nhà sửa sang sổ sách, những điều nô kia, vài ngày không giáo huấn sẽ không biết thế nào là trời cao đất rộng, dám đem chủ ý đánh tới trên người ta, trong phường tham ô mấy vạn xấu tiền, ta tức giận đến ngay cả vài ngày ăn tới cũng ăn không vô, ngủ cũng ngủ không được, thật không biết như thế nào cho phải."

"Ngươi đường đường ‘ Trường An thần bản Tiết tiểu nương ’ cũng có chuyện làm không được?" Thấy nàng liều chết không đề cập tới chuyện người mới ở phòng thu chi, thanh âm của Quắc Quốc phu nhân không khỏi thấp xuống phía dưới.

Ngay từ đầu, nàng chỉ là đối với đồn đãi trên phố nổi lên hứng thú -- rốt cuộc là nam nhân thế nào, có thể chiếm được ưu ái như vậy của Bạch Linh Quân? Khiến nàng yêu đến ngay cả sự nghiệp cũng không để ý, mỗi ngày chỉ trông coi tình lang sinh sống.

Quắc Quốc phu nhân thật tò mò, Bạch Linh Quân mà nàng gặp qua, là nữ nhân có diện mạo, có tài năng, càng có tâm cơ, nhân vật lợi hại số một như vậy, thế nào có thể bị một người nam nhân mê hoặc?

Giống nàng, tự tuyệt không cam lòng khuất phục ở dưới một cái nam tử, chỉ cần là nàng xem vừa ý, nàng sẽ được lấy trong tay, cho dù người nọ là hoàng thượng, cũng bị nàng đùa đến xoay tròn.

Mà Bạch Linh Quân nàng tán thưởng nhất vì một người nam nhân, thu liễm cánh chim bay cao trên bầu trời, vì cái gì? Nàng sao bằng lòng buông tha cho tương lai thốt đẹp thế này, chỉ vì một người rửa tay làm canh thang?

Trừ phi --

Cái nam nhân này độc nhất vô nhị, nổi bật, siêu phàm thoát tục.

Nếu đã có một gã vĩ nam tử như vậy, với tính tình của Quắc Quốc phu nhân, thế nào không muốn hưởng một chút?

Bởi vậy, nàng trực tiếp tìm tới Bạch Linh Quân. Một người nam nhân mà thôi, lẽ nào nàng dám không để cho mình mặt mũi?

Hết lần này tới lần khác Bạch Linh Quân chính là mọi cách thoái thác, lẽ nào nàng ta không biết nàng là cái thân phận gì? Chỉ bằng nàng một cái thương nhân chi nữ nhỏ nhỏ, cũng muốn cùng Dương gia đấu? Nàng là bị ái tình làm mờ ý thức đi?

"Phu nhân chê cười, ta bất quá chỉ là một bình dân, có thể có cái bản lĩnh gì, một tay che trời?" Bạch Linh Quân lời này nói xong có điểm nặng, Quắc Quốc phu nhân không khỏi thay đổi sắc mặt.

"Bốn phu nhân cũng không biết, ở trên Đại Đường quốc thổ, ngoại trừ bệ hạ, còn có ai có thể bản lĩnh như thế, một vai khiêng thiên hạ." Quắc Quốc phu nhân cũng ám chỉ cho nàng, hiện tại hoàng thượng là họ Lý không sai, nhưng Lý Long Cơ tối tin mù quáng cũng là người Dương gia.

Một câu nói của nàng hầu như có thể đại biểu khẩu dụ của bệ hạ, Bạch Linh Quân tốt nhất thức thời chút, bằng không... Hừ, đừng nói một cái phùng Nghê Thường, một trăm phùng Nghê Thường, nàng một chường chụp được, vẫn như cũ hôi phi yên diệt.

Bạch Linh Quân tức giận đến răng đều nhanh cắn xuất huyết. Chưa thấy qua nữ nhân không biết xấu hổ như thế, cư nhiên vì đoạt nam nhân, không từ thủ đoạn như vậy!

Mà hoàng thượng cũng quá ngu ngốc, vì sủng một cái Dương quý phi, để Dương gia hoành hành ngang ngược, khiến cho người người oán trách, quốc gia như vậy nếu không gặp chuyện không may, thật đúng là không có thiên lý.

Nàng đang tự phiền não nghĩ cách làm sao vừa đuổi Quắc Quốc phu nhân, vừa không đắc tội nàng, mặc dù nàng thực sự ngang ngược quá đáng đến cực điểm, nhưng mà hoàng thượng đối với sự hưng thịnh của Dương gia sủng ái không giảm, người nào trở ngại đường của nàng, liền thực sự muốn chết không có chỗ chôn.

Nàng một người chết không sợ, nhưng phía sau nàng có một đại gia tử, còn có... Hoa Thiệu Dương... Nàng làm sao có thể liên lụy bọn họ?

Giữa lúc nàng ưu sầu nan giải, ầm một tiếng nổ, đại môn lại bị đánh vỡ.

Bạch Linh Quân cố sức xoa bóp một chút thái dương. Trụ Đầu Nhi này... Rốt cuộc phải dạy hắn mấy lần, hắn mới có thể học được vào cửa, phải gõ cửa trước, mà không phải đem cửa xô hòng.

Đặc biệt là nàng hiện tại đầy bụng ưu phiền, hắn vừa làm ra chuyện ngu xuẩn bức này, nàng thật là cău đến một búng máu cũng muốn phun ra.

"Trụ Đầu Nhi --" Nàng rống giận, thanh âm vang đến ngay cả xà nhà đều lay động, đánh rơi xuống mấy phần bụi.

Quắc Quốc phu nhân sắc mặt khê biến. Nàng thế nào đã quên, Bạch Linh Quân còn có một thân hảo công phu, nàng hiện tại lẻ loi một mình nếu đem nàng ta bức nóng này, ai biết chó giận có thể hay không nhảy tường?

Quân tử không đứng dưới tường nguy. Quắc Quốc phu nhân tâm trạng quyết định, ngày hôm nay trước buông tha nàng, ngày khác sẽ cùng nàng tính nợ.

Trên đời này không ai có thể làm trái mệnh lệnh của nàng, cho dù là hoàng thượng muội phu cũng thế. Lý Long Cơ đều có thể bị nàng đùa bỡn trong bàn tay, một cái Bạch Linh Quân nhỏ nhỏ như vậy... Hừ, sự tình hôm nay, nàng muốn nàng ta hoàn lại gấp trăm lần!

Mà Trụ Đầu Nhi lại bị quát sợ đến ngây người.

Bạch Linh Quân chưa bao giờ dùng khẩu khí nghiêm khắc như vậy nói với hắn, từ sau khi Hoa Thiệu Dương xuất hiện, nàng thực sự thay đổi thật nhiều, trở nên hắn hầu như nhanh chóng không nhận ra nàng.

Vì sao? Hơn mười năm tình cảm, lại vì mấy ngày duyên phận cũng bù không được? Hắn không hiểu, nhưng một tia tức giận này đã lặng lẽ ở trong lòng nguyên bản tuyết trắng như tờ giấy, ghim vào.

"Ta cùng ngươi đã nói bao nhiêu lần gõ cửa, ngươi thế nào vĩnh viễn đều không nhớ được? Đầu của ngươi rốt cuộc có những thứ gì?" Bạch Linh Quân nhe răng cười bất tuyệt, ý đồ dựa vào chuyện này dỗi đi chú ý của Quắc Quốc phu nhân.

"Xin lỗi, tiểu thư." Trụ Đầu Nhi cúi đầu, tâm tính thiện lương đau buốt, mà trong đau đớn, còn có một thứ gì đó lan tràn. Hắn suy nghĩ chậm xoay chuyển, vẫn không làm rõ được đó rốt cuộc là thứ gì?

Nhưng nếu Bạch Linh Quân có thể dùng nhiều tâm tư cẩn thận chú ý hắn một chút, sẽ nhìn ra, thứ ấy là -- hận.

Không biết bắt đầu lúc nào, Trụ Đầu Nhi cho tới bây giờ vẫn nhìn Bạch Linh Quân như nhìn trời, ái tình thuần túy cũng bởi vì nhiều lần thất vọng, từ ái tình chuyển thành hận.

"Người người phải xin lỗi không phải ta, là phu nhân." Bạch Linh Quân nói, nàng mắng Trụ Đầu Nhi kỳ thực cũng còn vài phần tư tâm, mong muốn nàng trước mắt, Quắc Quốc phu nhân là có thể giờ cao đánh khẽ, không hề cùng hấn so đo lỗi mắng lần này.

Bằng không -- nàng thật không biết phải như thế nào bảo trụ gã sai vật trung thành chỉ lớn thân thể, lại không lớn cái đầu.

Thời điểm Quắc Quốc phu nhân muốn tìm một người gây phiền phức, ai cũng ngăn cản không được. Tựa như nàng công khai câu dẫn bệ hạ, ban ngày tuyên dân, không cần thận bị Dương quý phi thấy, tức giận đến cắt tóc, nghĩ muốn xuất gia, đến nhắm mắt làm ngơ.

Làm hoàng thượng cùng Dương quý phi âm ỉ đến hầu như không thể văn hỏi, người người đều cho rằng Quắc Quốc phu nhân phóng đảng bữa bãi này xong đời rồi.

Ai biết, hoàng thượng trăm phương nghìn kế hống Dương quý phi quay về, nhưng không bao lâu, hấn cùng Quắc Quốc phu nhân vẫn như thường yêu đương vụng trộm?

Ở trong lòng nam nhân đều là như thế này, thê không bằng thiếp, thiếp không bằng trộm, trộm không bằng trộm không.

Bạch Linh Quân đề nghị Trụ Đầu Nhi cấp Quắc Quốc phu nhân quỳ xuống dập đầu, phu nhân tâm tình tốt cục tốt một chút.

Nàng giương mắt tinh tế quan sát Trụ Đầu Nhi một phen, ngực bỗng nhiên có chút nóng lên. Nàng tự tin duyệt qua khắp nam tử nhất lưu ở Trường An, nhưng dạng mạnh mẽ uy vũ như Trụ Đầu Nhi, vẫn còn là lần đầu tiên nhìn thấy.

Kỳ quái, trước đây Bạch Linh Quân luôn mang theo hấn tới phủ bái phỏng qua, nàng thế nào lại không chú ý tới hấn?

Quắc Quốc phu nhân tâm tình tốt hơn một chút. Ngày hôm nay đến Bạch phủ một lần, nhìn chung cũng không uổng công.

"Đều đứng lên đi! Dù sao cũng không có chuyện gì, chỉ cần các người không nên tìm ta bắt đền tiền ván cửa, làm gì cũng không sao cả." Nói xong, nàng hướng mị nhãn về phía Trụ Đầu Nhi.

Nhưng Trụ Đầu Nhi một lòng đều ở trên người Bạch Linh Quân, đâu lại chú ý tới Quắc Quốc phu nhân, cho nên mị nhãn hấn xem như là bạch sử.

Quắc Quốc phu nhân không khỏi thầm giận, làm sao nam nhân Bạch gia tâm tình đều khó hiểu như thế? ! Nàng ngầm hạ quyết định, một ngày nào đó, muốn đem cái đại ngọc này cấp trong tâm tay.

Bạch Linh Quân đề nghị Trụ Đầu Nhi cấp Quắc Quốc phu nhân tái gõ ba lạy thật vang, mới nói: "Đứng lên, cùng phu nhân nói lời cảm tạ, cảm tạ ân không trách tội của nàng."

Trụ Đầu Nhi mịt mờ, giống như một con rối giật dây tùy ý Bạch Linh Quân an bài.

"Tạ ơn ân phu nhân không trách phạt." Nói là nói như vậy, nhưng hấn đáy lòng căn bản không phục, mình rốt cuộc làm sai cái gì.

Hấn vẫn như cũ chìm đắm trong phần nộ đối với Bạch Linh Quân, vô pháp tự kiềm chế.

Hấn càng muốn lại càng giận, càng muốn lại càng oán, sau cùng, toàn bộ phần nộ cùng oán giận đều tụ tập thành hận ý đáy lòng hấn, khiến cây non nhỏ nhỏ cấp tốc lớn.

Không ai có thể biết, phần cừ hận này lúc nào sẽ bạo phát, bởi vì ai cũng nghĩ không ra, Trụ Đầu Nhi xưa nay trung hậu thành thật cư nhiên cũng có mặt này.

Quắc Quốc phu nhân cười phát tay, nàng mới không thêm đề ý những việc nhỏ buồn chán này, nàng chỉ muốn biết, phải làm sao hấp dẫn cái tâm tư của người cao to uy vũ này.

Nhìn ngực hấn rộng vậy, cánh tay trắng kiện, tưởng tượng bị hấn gắt gao ôm trong ngực, tư vị kia nhất định rất đã nghiền đi?

Quắc Quốc phu nhân nghĩ nghĩ nghĩ kiêu nhan hưng phấn đến đỏ rục lên.

"Không tạ ơn, không tạ ơn, một chút việc nhỏ, bằng giao tình của ta cùng tiểu thư nhà người, chẳng lẽ còn trách tội người?" Nàng vừa nói, thon thả chậm mở, nửa bôi nửa đi cọ đến bên người hấn, mới đề sát vào, chớp mũi liền chui vào cổ trần đầy vị nam nhân, kích thích đến hai chân nàng đều nhanh mềm yếu. "Nghe nói người kêu Trụ Đầu Nhi?"

"Vâng!" Trụ Đầu Nhi không biết Quắc Quốc phu nhân vì sao cần phải đến gần như thế, hấn từ nhỏ đã thích Bạch Linh Quân, cả đời không cùng nữ nhân thân mật qua, mà vị phu nhân này... Nghe nói thân thể của nàng rất cao quý, thủ đoạn lợi hại, nhất là... Nhìn kỹ, phu nhân thật xinh đẹp, đẹp đến tựa như một đào chín mọng.

Nàng phượng mỹ lệ tà liếc hấn, khiến hấn càng khẩn trương.

Kim lòng không đậu, Trụ Đầu Nhi từng bước lui về phía sau.

Quốc Quốc phu nhân tựa như đùa giỡn một cái nam nhân ngây thơ đang hoảng, từng tắc tiến sát, thẳng làm cho hần cước bộ lão đảo, ngã ngồi trên mặt đất.

Nàng vẫn cứ không buông tay, người có địa vị cao lại đầu hàng nhân nhượng trước người có địa vị thấp ngồi chồm hổm ở trước mặt hần, tiểu ý dịu dàng, mỉa mai như tơ mà hỏi thăm: "Trụ Đầu Nhi, ngươi là người ở nơi nào? Ánh mắt của ngươi... Không giống người Trung Nguyên a!"

"Ta... Ta ta ta... Ta không biết..." Trụ Đầu Nhi lắp bắp. Hần không hiểu, tại sao hơi thở của Quốc Quốc phu nhân lại làm thân thể hần nóng lên.

Bạch Linh Quân vừa nhìn tình hình bất thường, như gà mái che chở gà con vọt tới trước mặt hần, mở hai cánh tay bảo vệ hần.

"Phu nhân, Trụ Đầu Nhi khi rất nhỏ đã bị người từ Tây Vực lừa bán đến vùng Trung Nguyên, lúc đó, hần bị một trận bệnh nặng, rất nhiều chuyện đều quên, thỉnh phu nhân đừng trách móc, hần xác thực cái gì cũng không biết. và lại cánh cửa -- "

Quốc Quốc phu nhân phát tay cắt đứt lời của nàng. "Bất quá là hai phiến cánh cửa mà thôi, có gì đặc biệt hơn người, lẽ nào Bạch phủ ngay cả tiền hai phiến cửa cũng trả không nổi, vậy... Như vậy được rồi, để Trụ Đầu Nhi giúp ta làm việc, cửa này nha... Ta thỉnh người thay các người làm mới, người nghĩ thế nào?"

Bạch Linh Quân nghĩ rất muốn bóp chết nàng. Cái nữ nhân hỗn trướng này, thế nào trông thấy nam nhân liền ngây người?! Nhất là còn chọn Bạch phủ của nàng, thế nào, đem nơi này làm nơi tìm hoan sao?

"Phu nhân chê cười, người khoan hồng độ lượng, chúng ta cảm kích cũng không kịp, làm sao lại có ý kiến khác." Bạch Linh Quân len lén kéo ống tay áo của Trụ Đầu Nhi, ý bảo hần hành sự tùy theo hoàn cảnh, đồng thời, mở miệng nói rằng: "Trụ Đầu Nhi, ngươi còn không mau nhanh dập đầu, hướng phu nhân nói lời cảm tạ, quay về hối lỗi một chút, vì sao mình làm ra chuyện ngu xuẩn -- "

Quốc Quốc phu nhân lần thứ hai cắt ngang nàng. "Ta cũng nói, đánh vỡ hai phiến cánh cửa mà thôi, cũng không phải đại sự gì, người cũng đừng tái mắng hần." Vừa nói, vừa đánh cái mị nhân cấp Trụ Đầu Nhi. "Ngươi nói có đúng hay không? Người cao to."

Nhanh như vậy đã giúp lấy tên hiệu cho Trụ Đầu Nhi! Bạch Linh Quân sắp tức chết. Quốc Quốc phu nhân rốt cuộc làm nhà nàng địa phương nào? Câu lan kỹ trại? Nàng tùy tiện nhìn trúng một người liền mang về tìm niềm vui một phen?

Nhưng Bạch Linh Quân cũng không dễ dàng thỏa hiệp, năm đó là nàng một tay đem Trụ Đầu Nhi từ trong tay Diêm vương gia cướp về, hiện tại nàng cũng có trách nhiệm bảo hộ trước ánh mắt nhìn chăm chăm không có hảo ý của sói cái.

"Trụ Đầu Nhi, nói một chút xem, rốt cuộc là phát sinh chuyện gì, khiến người khẩn trương như vậy, quên gõ cửa, rõ ràng trước ta mới báo qua người một hồi a! Người thế nào liền không hiểu chuyện như thế?"

"Cái này..." Trụ Đầu Nhi thấy hai nữ nhân đối chọi gay gắt khiến cho có điểm há hốc mồm, thật lâu sau, mới nói: "Là lão đại phu để cho ta tới, vị kia... Hoa tiên sinh bỗng nhiên thổ huyết không ngừng, sợ hãi cho tính mệnh..." Hần nói đến phân nửa, mặt lộ vẻ chán ghét. Thực sự rất chán ghét nhắc tới tên Hoa Thiếu Dương. Nếu không có cái người này, cuộc sống tốt đẹp của hần chính là thế nào lại đột nhiên thay đổi?

"Cái gì? !" Bạch Linh Quân vừa nghe Hoa Thiếu Dương gặp chuyện không may, liền cái gì lý trí, thủ đoạn, tất cả đều quên hết trơn.

Nàng nhảy dựng lên, liền kéo làn váy hướng khách phòng chạy.

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Thời điểm nàng đi, Hoa Thiếu Dương rõ ràng hoàn hảo, làm sao không lâu sau, hần chuyển biến xấu đến lợi hại như vậy?

Quốc Quốc phu nhân thấy nàng chạy, trông mắt vừa chuyển, cũng đi theo phía sau nàng chạy, bất quá trước khi đi, không quên lôi kéo Trụ Đầu Nhi cùng nhau.

Dù cho Bạch Linh Quân không muốn gã sai vật uy vũ này cùng nàng làm tình? Chẳng lẽ còn cản trở được?

Đừng quên, nàng họ Dương, tại trên Đại Đường quốc thổ, còn không có người nào có thể vi phạm ý kiến của người Dương gia, dù cho người này là cao lực sĩ, tướng quốc Lý Lâm Phủ đã qua đời, thậm chí là Đông cung thái tử... Toàn bộ như nhau.

Bạch Linh Quân... Hừ! Nàng cũng không ngoại lệ.

Hiện tại nàng chính là nhìn trúng gã sai vật này, muốn hần hầu hạ mình vui sướng, nàng muốn nhìn, Bạch Linh Quân dựa vào cái gì, lại có bản lĩnh ngăn cản?

Thế nhưng, một Trụ Đầu Nhi thỏa mãn nàng không được, nếu vị Hoa tiên sinh kia thực sự là kinh tài tuyệt đỉnh, là loại nhân vật thần tiên hạ phàm, nàng cũng muốn đồng thời mang về nhà, sung sướng một phen.

Nàng nghĩ Bạch Linh Quân thật khờ, kỳ thực nàng chỉ thích đùa, cũng sẽ không thật đoạt của nàng, mượn chơi một chút sẽ thế nào? Mặc dù là Ngọc Hoàn, phát hiện nàng cùng bề hạ ở trong ngực thư phòng ve vãn, cũng là mở con mắt nhắm con mắt, ngay qua sự tình đã qua.

Bạch Linh Quân chính là nhân vật nhạy bén như thế, tội gì vì mấy nam nhân cùng nàng trở mặt, cho dù chờ nàng chơi xong, sẽ còn của nàng nha! Nàng cũng không phải Lưu Bị mượn Kinh Châu, một mượn vĩnh viễn không trả.

Nam nữ chỉ cầu hải lòng, và lại lễ giáo gì đó, để nó gặp quý đi thôi!

Nếu Hoa tiên sinh khi thực sự là một người tuyệt vời, Quắc Quốc phu nhân dự định sẽ cùng Bạch Linh Quân thảo luận một lần, cũng coi như cảm tạ nàng vì đội mã cầu của mình có sự đóng góp.

Nhưng Bạch Linh Quân nếu không thức thòi, hừ... Đừng quên, thái tử Lý Hanh thấy bọn ta còn phải lách mép rìa mà đi, huống chi là nàng?

Bạch Linh Quân đi tới khách phòng, đập vào mắt chính là một giường máu, ánh sáng màu đỏ tươi như cây chùy thủ, thẳng tắp đâm vào tim nàng.

Hoa Thiếu Dương nằm ở trên giường, mặt như giấy trắng, trong miệng mũi còn không ngừng tràn ra máu bọt, rõ ràng mệnh không lâu sau vậy.

Nàng nín lấy ống tay áo lão đại phu lay động. "Vì sao lại như vậy? Ta trước khi đi ra ngoài hẳn rõ ràng hoàn hảo tốt, bệnh tình sao đột nhiên chuyển biến xấu nhanh như vậy?"

"Cái này..." Lão đại phu bị dao động đến xương cốt gầy yếu toàn thân mau rồi. "Tiểu lão nhi cũng không biết a... Khụ khụ khụ... Tiểu thư có thể hay không buông lão phu ra, lão phu nhất định tận lực cứu trị Hoa công tử..."

"Cứu hẳn! Nhất định phải cứu về cho ta!" Nàng tê tâm liệt phế kêu lên: "Ta mặc kệ phải trả giá chi phí, ta tuyệt không muốn hẳn chết!"

Nàng không phát hiện, câu nói kia vừa ra khỏi miệng, thân thể Hoa Thiếu Dương trên giường hung hăng chấn động, nói không ra ngực cảm thụ cái gì mà đau đớn đến tận tim phổi như vậy

Bọn họ rõ ràng nhận thức không bao lâu, làm được nhiều nhất chính là tranh cãi, vì từng nét bút viết vào từng mục trên sổ sách thu chi mà ằm i đến bận túi bụi.

Nhưng nàng bây giờ lại vì hẳn, cái gì cũng không để ý, chỉ cầu hẳn bình an vô sự.

Nàng rốt cuộc là vì cái gì mà quan tâm hẳn như vậy?

Hắn cô độc, chẳng lẽ còn có chỗ giá trị để nàng mưu toan? Hoặc là, nàng là bề ngoài cường hãn, nội tâm nữ tử lại giống như sư phụ của hẳn là người tốt? Nếu không nữa thì nàng... Bọn họ...

Cho dù không thể tưởng tượng nổi, nhưng hẳn vẫn phải hoài nghi, một đôi nam nữ xa lạ có thể hay không có thể vì mấy ngày ở chung, sản sinh tình cảm thâm thiết?

Hắn không biết, nhưng hẳn đã bắt đầu hồi hận tiếp nhận vụ làm ăn này của Thôi đại thiếu, hẳn đã trở nên không giống chính mình.

Mà tư vị "Hối hận" này, hẳn chỉ ít cũng đã mười năm chưa từng nếm trải. Từ sau khi sư phụ chết, hẳn một phần cũng theo đó chết đi, tim nữa tâm thuần túy sạch sẽ cũng không trở về.

Nhưng lúc nhận thức Bạch Linh Quân, nàng hình như không lúc không nên tẩy rửa tâm của hẳn, hẳn nói không rõ, nhưng dưới đáy lòng đang nảy mầm mọc rễ cảm tình cũng là chân chính trong sáng như dương chi bạch ngọc, sáng hơn ngọc lưu ly.

Loại cảm tình này làm cho hẳn vừa vui sướng vừa sợ hãi, chẳng lẽ... Đây là thích, một loại đơn thuần, yêu say đắm không có bất luận mục đích gì?

Hắn không biết, trong đầu rất loạn, chốc lát là thân ảnh Thanh Phong sư phụ, chốc lát là Bạch Linh Quân ôn nhu cười duyên, bọn họ thỉnh thoảng trùng điệp cùng một chỗ, một chốc tách biệt.

Không bao lâu, thân ảnh Thanh Phong sư phụ dần dần nhạt đi, còn lại là Bạch Linh Quân hoan hỷ, của nàng phần nộ, của nàng ưu sầu, của nàng vui cười... Nàng hoàn toàn không có thông báo một tiếng, liền tiến vào trong lòng hẳn, đầu tiên là chiếm một góc, dần dần lan tràn ra. Mà hẳn ngăn cản không được, cũng không nghĩ muốn ngăn cản, mặc cho phần ôn nhu mềm mại này tiến vào trong tâm kiên cố nhiều năm của hẳn, đồng thời cam tâm tình nguyện, vì nàng kính dâng bản thân từng chút từng chút, chỉ còn sót lại thành tâm đơn thuần.

Yêu có thể tới cấp tốc như vậy, cấp bách như vậy, không chút nào giảng đạo lý sao?

Hắn không hiểu, việc này sư phụ không dạy qua, hẳn chỉ có thể ở giữa mê man chính mình tìm tòi.

Hôm nay, hẳn không có nhiều ý nghĩ lắm, hẳn chỉ biết là Quắc Quốc phu nhân tìm tới cửa, tất có mưu đồ. Nữ nhân rắn rết kia nghĩ muốn cái gì? Tiền tài? Quyền thế? Danh lợi?

Nói đùa, thân là người của Dương gia, vài thứ kia nàng có nhiều đến có thừa.

Như vậy, nàng tìm tới Bạch Linh Quân vì chuyện gì?

Hắn nghĩ đến lời bình như gió nói về Quắc Quốc phu nhân phóng đảng phong lưu, chẳng lẽ... Nàng là nghe thấy được lời đồn, Bạch Linh Quân nổi danh lừng lẫy đột nhiên vì một người nam nhân mà thần hồn điên đảo, ngay cả phường Nghê Thường cũng không để ý, liền nổi lên hiếu kỳ, nghĩ đến phân chén canh?

Như vậy, ý đồ đến của nàng đã rất rõ ràng. Nàng là vì hấn - Hoa Thiệu Dương mà đến.

Hoa Thiệu Dương rất có lòng tin -- tuy rằng hấn không biết phần lòng tin này từ nơi nào đến, nhưng hấn chính là hiểu được, Bạch Linh Quân sẽ không khuất phục uy hiếp của Quốc Quốc phu nhân đưa hấn giao ra.

Nhưng cùng Quốc Quốc phu nhân chống đối, có hại nhất định là Bạch Linh Quân.

Vì thế, hấn không tiếc vận công chấn thương tâm mạch của chính mình, làm cho bệnh thể vốn đã mau khỏi hấn thêm nội thương nữa, mới có thể tạo thành tình huống hấp hối đáng sợ hiện nay.

Hấn vì nàng, không tiếc tự mình hại mình.

Thời điểm vận công, hấn không nghĩ đến nhiều như vậy, chỉ lo phải nhanh một chút vì Bạch Linh Quân giải vây, nhưng thực sự khiến ồm đau quắn lấy phía sau, hấn liền có chút hối hận, nàng chỉ là một mục tiêu nhiệm vụ của hấn, có cần phải vì nàng làm loại trình độ này sao?

Nhưng vừa nghe thấy nàng khóc lóc thảm thiết, hấn vừa vui lại hối hận, vui chính là, hoa roi có ý định, nước chảy diệp hữu tình, ân hận chính là, đây vốn là nhiệm vụ đơn giản, hôm nay biến thành như vậy, tương lai nên như thế nào thu tay lại?

Hấn không biết, lòng vừa hoang mang vừa chua xót, một tia cười khổ ẩn nơi khóe môi. Nguyên lai mỹ vị ngọt ngào của ái tình muôn đời người tán dương, còn có hàng trăm vị, làm cho hấn trong lúc nhất thời không biết làm thế nào.

Về phần Quốc Quốc phu nhân, vừa vào khách phòng, nhìn thấy máu tươi đầy giường, xoay người rời đi.

Dương gia ban đầu cũng không giàu có, nếu không có Dương Ngọc Hoàn nhận được quân vương sủng ái, người Dương gia sẽ không trong một đêm bay lên cảnh cao, khinh thường thiên hạ.

Mà mọi thứ trong khách phòng, lại khiến nàng nhớ tới đoạn thời gian không chịu nổi đã qua, sớm mất cha mẹ, chồng trước thân thể kém, cuộc sống chán ghét trứng chọi đá ấy.

Nàng chán chết những thứ kia, vĩnh viễn không muốn tái nhớ lại, cho nên ngay cả mặt Hoa Thiệu Dương cũng chưa xem, quay đầu liền ly khai.

Trước khi đi, nàng kéo Trụ Đầu Nhi, kiên quyết muốn hấn tiễn nàng đi ra ngoài.

Dọc theo đường đi, mị nhãn như hoa đem đại hấn uy vũ mê đến ba hồn thiếu chút nữa đã đánh mất bảy phách, nếu không có hấn đối với Bạch Linh Quân không muốn xa rời quá xa, thì sớm bất tri bất giác bị nàng bắt cóc.

Nhưng Quốc Quốc phu nhân vẫn là nhìn ra, nam tử này không phải đối với nàng vô ý, hấn đã tâm động, chỉ là tạm thời không dám hành động.

Nàng tuy rằng thích cái loại kích thích tình triều dục hỏa này, nhưng ngẫu nhiên mà nhắm nháp một chút loại tán tình tiểu tình tiểu ái này, cũng có một phen tư vị.

Bởi vậy nàng cũng không thúc dục, dồn ép Trụ Đầu Nhi, chỉ ở trước khi kiêu được đỡ lên, vờn ngón tay mềm mại như tơ, ở lòng bàn tay hấn khẽ một chút.

Trụ Đầu Nhi thất kinh, mạnh nhảy, không cẩn thận đặt móng ngựa ngồi xuống đất.

Quốc Quốc phu nhân thấy cười duyên không ngớt.

"Tiểu oan gia, 'Mị nhãn như tơ ném ra, lại thêm một cái hôn gió. 'Lần tới bốn phu nhân trở lại, người cũng đừng nói không nhận biết ta nga!" Sau đó, nàng lên kiệu rời đi.

Lưu lại Trụ Đầu Nhi ngồi yên trên mặt đất. Phu nhân thực sự đẹp quá đẹp quá, ý tứ kia của nàng... Là thích hấn sao?

Hấn yêu Bạch Linh Quân, yêu đến có thể vì nàng chết, nhưng nàng lại đối xử với tâm hấn như không biết, lòng tràn đầy, trong mắt chỉ có bệnh thư sinh lai lịch bất minh.

Hấn không biết Hoa Thiệu Dương rốt cuộc tốt chỗ nào, nhưng Bạch Linh Quân tuyệt tình lại thương tổn sâu nặng hấn.

Mà lúc này Quốc Quốc phu nhân nhu tình lại như thủy bàn từng giọt từng giọt rót vào tim hấn.

Biết đâu trong lúc nhất thời, hấn có lẽ yêu Bạch Linh Quân còn hơn Quốc Quốc phu nhân, nhưng sau này... Hấn lại nghĩ tới vừa rồi chịu qua quá mệt mỏi, tâm sinh một tia thù hận.

Có lẽ một ngày nào đó, tình yêu của hấn vẫn là biến mất hoàn toàn ở Bạch Linh Quân chẳng biết quý trọng, mà Quốc Quốc phu nhân lại chiếm giữ đáy lòng của hấn?

Loại sự tình này, ai biết được?

Chỉ là hấn chưa từng nghĩ tới, với thân phận Quốc Quốc phu nhân, làm sao có thể thật tình yêu một gã sai vặt? Nàng thích chính là ngoạn, mà không phải loại thật tình thành ý này, thực tình một đời không thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Đường Triều Khởi Nữ Tử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Bởi vì lão đại phu nói, Hoa Thiệu Dương bệnh thể trầm trọng, bất cứ lúc nào cũng có thể quy thiên.

Cho nên Bạch Linh Quân sắp xếp toàn bộ mọi việc, liên tục ba ngày trông coi một tác cũng không rời hấn.

Nàng hiện tại đã minh bạch, nàng thích nam nhân này, có lẽ là bởi vì hấn tài trí thông minh, mới vừa vào phùng Nghe Thường liền phát hiện vấn đề, cũng có thể là hấn có dũng khí can đảm cùng nàng đề ý tranh luận, còn có thần thái phần chấn loá mắt khi hấn dạy nàng tính toán, hấn trong lúc ở Bạch phủ dưỡng thương, nàng nguyện vì hấn tự mình nấu được...

Kỳ thực chính nàng cũng rõ ràng, tay nghề của mình thực sự rất thấp, chén thuốc thường nấu đến khét, canh cũng đun có mùi lạ, nhưng hấn luôn luôn mắt cảm khái đem những thứ kia một giọt cũng không để thừa nuốt vào trong bụng...

Các loại hành vi của hấn làm cho nàng biết hấn nhạy bén, quả quyết, dùng ôn nhu rộng lượng làm rung động tâm hồn nàng.

Mọi người đều nói nàng Bạch Linh Quân nhanh nhẹn dũng mãnh thô bạo, ở trên thương trường, nàng tựa như hổ cái thị huyết, phàm là địch nhân cùng nàng chống lại, nàng tuyệt đối không thiết thủ đoạn, đem người đánh đến vĩnh viễn cũng khó xoay người mới thôi.

Nhưng không ai biết, một góc đáy lòng nàng còn cất giấu ôn nhu.

Chỉ cần là nữ nhân, ai mà không ước mơ một phần tình cảm chân thành?

Nhưng bình thường, người tiếp cận nàng không phải muốn lợi dụng nàng, chính là có mục đích riêng, thời gian lâu, nàng đối với nam nhân liền ôm chặt cảnh giác nồng hậu, bình thường không cùng người thân cận.

Ngay cả Thôi gia mấy lần phái người nhắc tới hôn, nàng cũng để cha trì hoãn, chờ nàng điều tra Thôi đại thiếu, sau khi xác định cái nam nhân này không phải quá kém cỏi, mới bàn đến kết hôn.

Nàng biết chính mình không có khả năng không lấy chồng, trừ phi nàng thân có khiếm khuyết hoặc là chỗ dựa kiên cố vững chắc, nếu không liền phải xuất gia, bằng không tới tuổi rồi, cho dù nàng không muốn, quan lại cũng sẽ vì nàng an bài việc hôn nhân, bức nàng lập gia đình, đây là Đường luật quy định.

Nàng không muốn để bản thân khi còn sống mặc cho người khác an bài, sẽ nghĩ biện pháp ở trong một đồng trái cây thối rửa, lấy ra một quả tương đối không nát, đem chính mình gả ra ngoài.

Mà lúc này, Hoa Thiệu Dương xuất hiện.

Nguyên là trò chuyện với hấn đặc biệt khiến cho lòng nàng tương niệm, ngay sau đó là thương thức, tiếp đó ngày qua ngày ở chung, mầm tình yêu sinh trưởng, làm cho nàng vì điểm này mà ôn nhu nơi đáy lòng lan tràn ra.

Thành ra cho tới bây giờ, nàng nghĩ, nàng là thích hấn.

Làm nàng ngay cả trước khi cảnh giác cũng chưa tác dụng, trái tim đã bị vùi lấp.

Nàng không biết đây là chuyện tốt hay là chuyện xấu, nhưng mà, hấn bệnh thể thêm nặng a, lại khiến nàng đau lòng như cắt.

Nàng lúc này mới phát hiện, tình yêu thì ra là trầm trọng như thế, nặng đến có thể đè sập tim cùng thân thể một người, mà nàng... Nàng đã hăm chân đủ sâu.

Nàng nắm chặt tay hấn, cảm giác lòng bàn tay dày vết chai. Cái người này cuộc sống trước đây nhất định rất khổ, nhưng gian khổ nhiều như vậy hấn đều sống quá, cho nên...

“Hoa tiên sinh, người nhất định phải kiên trì đến cùng——”

Mặc kệ là vì nàng, hay là vì chính hấn, thỉnh cho hấn một cơ hội đi!

Vô luận đoạn tình này có thể nở hoa kết quả hay không, nàng mong muốn cuộc đời này chỉ ít có thể thật tình yêu một hồi, mới không uổng công đi một

lần đến hồng trần thế tục.

Hoa Thiệu Dương nằm ở trên giường, hai mắt nhắm nghiền, cũng không nhúc nhích, giống như hôn mê.

Nhưng kỳ thực, hần một mực vận công chữa thương, nàng nói, nàng làm chuyện, hần cũng không bỏ qua.

Hần rất hài lòng, nhưng cũng rất lo lắng.

Hần cao hứng vì hần cùng Bạch Linh Quân là lưỡng tình tương duyệt, loại này không vì bất kỳ mục đích gì, đơn thuần là quan tâm dựa sát vào nhau, làm cho hần giống như trở lại thời khắc lúc nhỏ ở bên người sư phụ.

Hôm nay hần mới biết được, chính mình có bao nhiêu không muốn xa rời loại tâm ý đơn thuần yêu thích này.

Sau khi sư phụ chết, hần khép kín bản thân, cho tới bây giờ, Bạch Linh Quân mở ra cánh cửa tìm hần, yêu liền như thủy triều tuôn ra, làm cho hần vài lần khó có thể thích ứng.

Nhưng hần tiếp cận Bạch Linh Quân là vì một cục nhiệm vụ a, vạn nhất nàng phát hiện mục đích ti tiện của hần, còn có thể giống như bây giờ toàn tâm toàn ý lưu luyến hần hay không?

Hần rất sầu lo, một cục nhiệm vụ đơn thuần làm thành như vậy, nên kết thúc như thế nào?

Hần không biết.

Hoa Thiệu Dương một bên vận công, một bên nghỉ, rốt cuộc nên làm như thế nào, mới có thể vừa nhận được sự tha thứ của Bạch Linh Quân, vừa không ảnh hưởng đến cảm tình của bọn họ?

Vài lần, hần nghĩ đến quá chăm chú, vận công gặp nhầm lẫn, suýt nữa tẩu hỏa nhập ma, nôn ra vài ngụm máu tươi, luôn khiến nàng châu lệ rơi lã chã.

Nước mắt nóng rục nhỏ trên mặt hần, như một bàn ủi nóng rục trên da hần, làm cho hần đau đớn tận tim phổi.

Hần ở trong lòng phát thệ, vô luận bọn họ trong lúc đó có thể có kết quả tốt hay không, hần cũng nhất định phải che chở nàng, cho dù đối địch cùng mọi người, chỉ cần nàng sống tốt, hần không quan tâm.

”Làm sao lại thổ huyết?” Bạch Linh Quân lo lắng chà lau máu bên miệng hần. “Hoa tiên sinh, ta đây đã bảo người đi tìm đại phu, người nhất định phải chống đỡ a! Trụ Đầu Nhi, Trụ Đầu Nhi ——” Nàng liên thanh hô lớn.

Khấu khấu khấu, đập cửa ba tiếng, Trụ Đầu Nhi mới tiến đến. Hần rút cục nhớ kỹ phải gõ cửa, nhưng trước kia thật thà chất phác, trong mắt ngoại trừ Bạch Linh Quân, thâm tình nhìn không thấy cũng dần dần tiêu thất, thay vào đó là một cổ oán hận càng ngày càng đậm.

“Tiểu thư có gì phân phó?”

“Đi thỉnh lão đại phu ——” Nói đến phân nửa, nàng đột nhiên dừng lại, không đứng, lão đại phu điều trị cho Hoa Thiệu Dương lâu như vậy, không chỉ không đem hần chữa cho tốt, trái lại càng chữa hỏng, có phải hần căn bản chữa không được cho Hoa Thiệu Dương hay không? “Người đi đem các đại phu nổi danh trong thành đều mời tới, mặc kệ phải xài bao nhiêu tiền, nhất định phải tìm ra một đại phu lợi hại chân chính, chữa tốt cho hần.”

” Vâng.” Trụ Đầu Nhi đầu rủ xuống lui ra.

Bạch Linh Quân đầy bụng tâm tư đều ở trên người Hoa Thiệu Dương, cho nên không chú ý tới Trụ Đầu Nhi sau khi nghe xong nói, ánh mắt đã từ oán chuyển thành hận.

Trụ Đầu Nhi sau khi đi ra ngoài cửa, không phát hiện Bạch lão gia đang từ hành lang đi tới nơi này.

Nhưng Bạch lão gia lại thấy hần, rất là kinh ngạc. Hần từ thật thà chất phác có chút vụng về, lúc nào thì có thần tình như vậy?

Oán hận thâm sâu như vậy, hần là hận ai? Ánh mắt Bạch lão gia cuối cùng chuyển hướng khách phòng, chỗ ấy gần đây có một vị con rể vào ở, người người đều nói nữ nhi của hần thô bạo, nhưng hần biết không phải.

Võ nghệ của nữ nhi hần là di truyền từ thê tử đã mất của hần, nhưng tính cách lại di truyền từ hần, đối với việc kinh doanh tình khôn nhạy cảm, có dũng khí tiến lên, có dũng khí liều mạng, nhưng mà nói đến cảm tình lại trì hoãn lùi bước... Đương nhiên, đó là so sánh cùng nương của Bạch Linh Quân, nếu là cùng với cô nương khác đâu, nàng xem như là lợi hại.

Hần đi hướng khách phòng, thấy nữ nhi rơi lệ đầy mặt, cầm chặt lấy tay người trên giường, thì thảo nhỏ nhẹ gì đó, rõ ràng là bộ dạng tình căn sâu nặng.

Chỉ không biết tiểu tử trên giường này, cũng có một phần thành ý thật tình hay không, không làm nữ nhi thất vọng vì đã nỗ lực không oán không hối hận?

Bạch Linh Quân nghe tiếng bước chân, tưởng rằng là Trụ Đầu Nhi mời tới đại phu, cao hứng bưng bưng xoay người lại, thấy là cha, trên mặt hiện lên thất vọng rõ ràng.

Bạch phụ thấy sắc mặt nữ nhi, trong lòng ngũ vị tạp trần, người ta nói nữ nhi hướng ngoại, quả nhiên không sai.

“Quân nhi, ta tốt xấu cũng là cha ngươi, ngươi cấp chút biểu tình hài lòng có được hay không?” Bạch lão gia tuy rằng gần năm mươi tuổi, nhưng vì điều dưỡng thoả đáng, vẫn phong độ nhẹ nhàng như cũ, ngũ quan cân đối hãy nhìn ra khi tuổi còn trẻ nhất định cũng là mỹ nam tử, bằng không làm sao có thể sinh ra nữ nhi Bạch Linh Quân tươi đẹp như hoa thế này?

“Không có đại hỷ sự, hưng phấn cái gì?” Bạch Linh Quân phờ phạc. Hoa Thiếu Dương đang sống chết trước mắt, hiện tại cho dù có người muốn thỉnh nàng làm nữ hoàng, nàng cũng sẽ không vui vẻ.

”Nơi nào không có việc vui? Ta chiếu theo kế hoạch của ngươi làm, quả nhiên tra ra chứng cứ đại chương quỹ phạm tội tham ô nhận hối lộ, hôm nay đã đem hân nộ cho quan phủ để xử theo pháp luật, một đám cùng hân cấu kết với nhau làm việc xấu ở phòng thu chi cũng cùng giao cho quan phủ — ừ, chờ một chút, sổ sách này có chuyện, ngươi thế nào lại bảo ta đi thăm dò đại chương quỹ?” Bạch lão gia lúc này mới phát hiện có chuyện quái lạ.

“Cha, ngươi có phải mỗi ngày ở nhà nuôi chim trồng rau, tu dưỡng quá lâu hay không? Những người ở thu chi phòng kia đều là cha sau khi về hưu, ta một lần nữa cam kết, ở trong phường Nghê Thường căn cơ cũng không vững chắc, càng lợi hại, lấy vài lần, trên trăm râu thì không sao, nhưng chúng ta tổn thất năm trăm râu, nếu không có một nguyên lão vững chắc làm chỗ dựa, ai có thể làm được?”

”Những cái này đều là ngươi nghĩ ra được?” Hân cho rằng thiên phú của nữ nhi di truyền từ chính mình, tâm tư lớn mật khéo léo, một mình khuyết thiếu cẩn thận, chu đáo cùng cẩn thận, nghĩ không ra kế hoạch của nữ nhi lúc này không chỉ có lớn mật, càng tỉ mỉ đến khiến người ta sa lưới cũng không biết.

Đúng là trò giỏi hơn thầy, trẻ hơn già, làm cho hân phi thường hài lòng.

Bạch Linh Quân lặng yên một hồi, ánh mắt ôn nhu chuyển hướng nam tử hôn mê bất tỉnh trên tháp, mới bao lâu, hân cả người lại gầy một vòng, nhìn khuôn mặt lõm xuống khiến nàng rất đau lòng.

Bạch lão gia thấy thần sắc của nữ nhi, trong lòng liền có phân tích suy đoán. “Kế hoạch ngươi cấp cho ta đều là tiểu tử trên giường nói cho ngươi?”

Bạch Linh Quân thờ dãi, mới nói: “Cũng không phải. Đêm đó, chúng ta vì chuyện sổ sách âm ỉ thật lâu, ta kỳ thực đối với người trong phường rất tín nhiệm, nhưng không thể mù quáng, có lúc, cần phải dùng thủ đoạn phòng bị để bảo hộ mình cùng người mình coi trọng, cho nên ta mới nghĩ ra kế hoạch đó.”

Thì ra là thế. Bạch lão gia đã hiểu, nữ nhi vì sao lại nhanh chóng rơi phải vòng tình như vậy, vô pháp tự kiềm chế.

Nữ nhi không chỉ giống hân, cũng di truyền huyết mạch Lý thị của nương nàng, nữ tử Lý thị đều là loại cá tính này, dám yêu dám hận, nhất là kính phục người so với chính mình đứng đắn, nếu làm cho các nàng coi trọng, loại sự tình như vậy đều làm được.

Nhớ ngày đó, Bạch lão gia nhớ lại thê tử sớm mất của mình, vậy kiểu diễm ướt át, tiểu nữ tử giống như gió lớn một chút sẽ bị thổi đi, sau đối với hân nhất kiến chung tình, lúc đó chẳng phải như vậy, không quan tâm, toàn tâm toàn ý chỉ nhìn chính mình, biết được mình có ý định làm quan, nàng liền về nhà thu thập bao quần áo, suốt đêm chạy đến nhà trọ mình ở, nói rõ kiếp này đời này nhất định cùng hân.

Khi đó, hân thiếu chút nữa bị hù chết, còn hiểu lầm nàng là mê gái, thấy một cái yêu một cái, hận không thể đem nàng ném đi cho thống khoái.

Thẳng đến có một lần, bọn họ gặp cường đạo, đám cường đạo kia ngôn ngữ lỗ mãng đùa giỡn nàng, nàng phẫn nộ mà rút kiếm cùng bọn chúng liều mạng, thân trúng hơn mười kiếm, nửa người đầm máu cũng không đi vào khuôn khổ, mãi đến đem đám cường đạo kia toàn bộ giết chết, mới chống đỡ hết nổi ngã xuống đất.

Khi đó hân mới biết, nàng không phải ai cũng yêu, ngoại trừ hân, ai dám bức bách nàng, nàng không tiếc ngọc nát đá tan.

Kế tiếp hân công nàng đi đại phu, chiếu cố nàng, chăm sóc một năm có thừa, đợi nàng khôi phục khỏe mạnh, cuộc thi của hân cũng qua.

Nhưng hân không có hối hận, nhân sinh có một tri kỷ, chết cũng không hối hận, nhất là một hồng phần tri kỷ đa tình như vậy, hân không biết cao hứng biết bao nhiêu.

Không bao lâu, bọn họ liền thành thân, trong lúc đó không có phụ mẫu, cũng không người làm mai, chỉ là nấn hỉ, lạy thiên địa, liền thành phu thê.

Về sau, hân mang nàng về nhà, hướng nhạc phụ, nhạc mẫu đại nhân thỉnh tội, nhưng cũng không có bị làm khó dễ, trái lại được sủng ái, hân mới biết được người nhà này... Ai, nguyên lai bọn họ chính là con cháu của Lý Tĩnh cùng Hồng Phát Nữ, năm đó phụ tá Lý Thế Dân bình định thiên hạ, phong làm quốc công, sau khi chết được ban thưởng chôn cùng trong Chiêu Lăng.

Lý Tĩnh tính thận trọng, Hồng Phát tính cương trực, nhưng rất kỳ quái, nam tử nhà bọn họ giống cha, nữ nhi lại như mẫu thân tươi đẹp diễm lệ, lại dám yêu dám hận, khi các nàng yêu một nam tử, liền nhận định suốt đời, đến chết mới thôi.

Mà nay, Bạch Linh Quân cho dù không họ Lý, nhưng đối với tình yêu, có thể tính tình vẫn không thay đổi như cũ.

Bạch lão gia không biết nên vui mừng hay là tiếc nuối, tuy rằng nữ nhi bình thường xử sự với người ngoài cực giống hân, nhưng trong lòng... Hân phải cảm thán, huyết mạch Lý gia xác thực cường hân.

Hôm nay nữ nhi cũng nhận định Hoa Thiếu Dương, e rằng nàng còn không rõ ràng cảm giác cường liệt này là cái gì, nhưng lòng của nàng đã thay nàng

lựa chọn.

Bạch lão gia chỉ có thể cầu khẩn, nữ nhi cũng có thể may mắn như mỗi một thế hệ Lý gia, liếc mắt nhìn trúng, đó là nhân mệnh, có thể suốt đời, ân ái mãi mãi.

”Nguyên lai là tiểu tử này ra chủ ý, đủ tổn hại!” Lão chường quỹ biết chuyện thì còn tưởng rằng hắn nói giỡn, muốn hắn đừng nháo!

Nhân chứng, vật chứng trọn vẹn, há có thể để cho lão chường quỹ nói sáo, lão chường quỹ rất nhanh bị quan sai mang đi, nhưng hắn sợ rằng đến chết cũng nghĩ không ra, bản thân khôn khéo một đời, sau cùng lại thua ở trong tay hai tiểu bối.

“Cha!” Bạch Linh Quân không vui. “Người ta hảo tâm giúp nhà chúng ta loại bỏ viên u ác tính, ngươi không cảm tạ hắn, thế nào trái lại mắng chửi người ta?”

”Hắn khiến nữ nhi bảo bối của ta ăn ngủ không yên, như thế, ta mắng vài câu cũng không được?”

”Ngươi nói đến người nào vậy?” Bạch Linh Quân xem thường, không để ý tới cha nàng.

Bạch lão gia ủy khuất nói thầm. “Thảo nào người ta nói nữ nhi hướng ngoại, quả nhiên một điểm cũng không sai.”

“Cha ——” Bạch Linh Quân phát thệ, cha tái âm ỉ, nàng nhất định giờ mặt.

Nữ nhi hướng ngoại? Hừ, cha có thể đi ra đại môn rộng cho hàng xóm trong vòng bảy tám dặm, cấp người qua đường nghe, nàng cũng không để ý.

Thế nhưng cha không thể ở chỗ này nói, vạn nhất âm ỉ Hoa Thiếu Dương, hoặc là không cẩn thận bị hắn nghe thấy thì làm sao bây giờ?

Khuôn mặt của nàng lén lút đỏ một chút. Đối với mình, không biết hắn là cái thái độ gì? Có thể hay không thấy nàng quá mạnh mẽ, quá nhanh nhẹn dũng mãnh?

Nàng nghĩ, nàng hẳn là phải học tập ăn nói ôn nhu nhiều một chút, còn có, làm sao thu được tâm nam nhân?

Đáng tiếc nương đã mất, mà loại sự tình này không thể đi chung quanh hỏi, khiến cho nàng hiện nay thật có chút tâm hoảng loạn.

“Hắc!” Bạch lão gia đột nhiên giống như quỷ, dán vào lưng Bạch Linh Quân. “Nữ nhi a...”

“A ——” Bạch Linh Quân giật mình, vốn muốn hét chói tai, lại kiên quyết đem tiếng kêu quay về trong bụng. Nàng nhìn đến độ phải ho đi ra, nhưng không thể ho, nghìn vạn lần phải nhịn xuống, tuyệt không thể âm ỉ đến Hoa Thiếu Dương.

Nàng thở sâu, mới quay đầu, trừng mắt oán hận Bạch lão gia cố ý dọa người.

“Cha. Ngươi rút cuộc là tới để làm chi?” Nếu như muốn ngoạn trò chơi dọa người, lập tức ra đại môn quẹo trái, chỗ ấy có một cái chợ, tự có mười mấy, mấy trăm người bởi hắn ngoạn đủ.

Gian khách phòng này, ngoại trừ đại phu, nàng không chào đón bất luận cái người buồn chán nào.

”Đến xem nữ nhi, cùng nam nhân trong lời đồn đã đem trái tim bảo khố của ta lấy đi!” Bạch lão gia nói. Sự kiện phùng Nghê Thường, hẳn chính là thuận tiện nhắc đến, đây mới là mục đích chân chính của hắn.

”Ngươi không nên tùy tiện nhẹ dạ tin theo lời đồn người ta. Nàng chịu đủ chuyện ma quỷ không sao nói rõ được rồi, cư nhiên ngay cả Quắc Quốc phu nhân cũng bị kinh động, muốn cùng nàng tranh đoạt.

Ta van ngươi, bát tự của nàng cùng Hoa Thiếu Dương còn không có nhếch lên... Nói xong lại trắng một chút, nàng căn bản không biết nên làm sao đạt được chú ý của hắn, còn nói chuyện tình gì, nói cái gì yêu?

”Ý là, ngươi còn không có đem hắn thu vào tay?” Bạch lão gia rất bất quáị.

Bạch Linh Quân nhìn không được hoài nghi cha có đúng hay không ăn nhầm thuốc, từ sau khi nương mất, cha liền ít lời ít ngữ, Bạch đại lão bản trước đây làm việc kinh doanh hô phong hoán vũ, đột nhiên ở nhà nuôi chim trồng rau, tay trái cùng tay phải chơi cờ, mười ngày nửa tháng hiếm thấy mặt hắn, càng đột nhiên nghe hắn nói.

Mặc dù có bạn lâu năm đến nhà thăm hỏi, Bạch phụ cũng tỏ vẻ mình hôm nay là cư sĩ ở nhà tu hành, có nhiều việc không tiện, kính thỉnh thứ lỗi, lâu ngày, ngay cả bằng hữu cũng rất ít.

Bạch Linh Quân biết, cha là bởi vì ái ân qua đời, chịu đả kích quá sâu, mới có thể biến thành như vậy, cho nên nàng cũng không âm ỉ cha, yên lặng nâng lên sự nghiệp Bạch gia, khi đó, người người nói trắng ra hiệu buồn giảm sút, nhưng đến nay năm sáu tuổi qua đi, Bạch gia càng nở mày nở mặt, mọi người trái lại nói Bạch lão gia mệnh hảo, sinh được một nữ nhi khôn khéo, lâu lành.

Tài năng của nàng ngay cả thế gia đại tộc đều đỏ mắt, bởi vậy Thôi gia mới có thể phái người nhắc tới hôn, người ta kỳ thực là nhìn trúng bản lĩnh của nàng, mà không phải nàng.

May là cha nàng nói Bạch gia tạm thời không thể thiếu nữ nhi, đi trước khước từ qua, nhưng Thôi gia vẫn chưa hết hy vọng. Nàng biết, Thôi gia từng đối bên ngoài nói, Bạch Linh Quân là nàng dâu Thôi gia nhìn trúng, mà Thôi gia hiện tại nương nhờ Dương đảng, thanh thế đang vượng, ai dám đoạt người bọn họ nhìn trúng? Nay chặt đứt nhân duyên của Bạch Linh Quân với những người khác, thủ đoạn không thể gọi là không ác liệt.

Bất quá Bạch lão gia lại khiến nữ nhi yên tâm, trời đất bao la nó lớn nhất, tương lai nàng nếu có nam nhân vừa mắt, mặc dù gả, hẳn bảo đảm toàn bộ Đại Đường không ai ngăn cản được, bao gồm hoàng thượng bệ hạ.

Bạch Linh Quân không biết cha nàng dựa vào cái gì tự phụ như vậy, nhưng cha đối với nàng giữ gìn, xác thực khiến nàng yên tâm không ít.

Chỉ là... Có mấy lời có thể nói lung tung, tỷ như cha thích ở trong đây lòng gọi hoàng thượng là Lý gia tiểu tử kia”, cho dù nàng nghe một chút, cũng không làm hồi sự. Nhưng có chút nói...

Nàng nhẹ nhàng buông tay ra Hoa Thiệu Dương.

“Nếu nếu không có chuyện quan trọng khác, thỉnh trở lại tiếp tục trồng rau của ngươi, nuôi chim của ngươi, được không?” Nàng cầm nắm tay.

“Đừng kích động.” Bạch lão gia cột nhà. “Ta chỉ là muốn, nữ nhi lớn! Có một số việc... Nếu nương ngươi ở đây, ngươi còn có một người để thương lượng, nhưng nương ngươi đã qua đời, không thể làm gì khác hơn là cha ra mặt cho ngươi san sẻ nỗi phiền, ngươi không cảm động sao? Ta là một người cha tốt có trách nhiệm với nữ nhi ‘hiếu thuận’!”

Bạch Linh Quân vô lực liếc mắt. “Ngươi có thể phân cái gì ưu? Giải cái gì phiền?”

“Tỷ như... Chỉ bảo ngươi làm sao giành được niềm vui của nam nhân?”

Bạch Linh Quân mắt bắt gặp sáng lên. Nàng vì vấn đề này đã phiền não thật lâu, chẳng lẽ cha có phương pháp tốt?

“Ngươi thật biết?”

“Nếu không ta làm thế nào với nương ngươi yêu đến nguyên sống chết?” Bạch lão gia nói ra rất thẳng thừng, mới không nói cái gì buồn chán vợ chồng tôn trọng nhau. Hắn xác thực rất yêu thế tử, thế tử lúc còn sống, bọn họ như keo như sơn, dù cho thế tử mất đi, ý nghĩ yêu thương của hắn thủy chung không thay đổi, suốt đời này, ngoại trừ thế tử, hắn không có yêu cái nữ nhân khác.

Mà yêu nồng đậm như thế, tất cả đều là thế tử dùng thật tình của nàng đổi lấy, cho nên nói trên đời này, còn có ai so với hắn có tư cách đàm luận cái vấn đề này?

Bạch Linh Quân đối với cha mẹ thân thiết, đã sớm từ xấu hổ đến hoàn toàn tê dại. Dù sao phụ mẫu ân ái, chung quy so với bọn họ ba ngày đại âm ỉ, năm ngày tiểu âm ỉ tốt hơn!

“Nói nghe một chút.” Nàng nói.

“Biết nương ngươi làm sao theo ta cùng một chỗ không?”

“Ta nghe ngươi nói quá tám trăm lần. Ngươi vào kinh đi thi, ngẫu nhiên gặp phải mẫu thân đi chùa dâng hương, nương đối với ngươi nhất kiến chung tình, sau đó liền đối với ngươi tận lực dây dưa, thậm chí không tiếc cùng ngươi bỏ trốn!” Nói đến, nương của nàng thật đúng là lớn mặt.

Bạch lão gia liên tiếp gật đầu, phảng phất hết thảy đã qua còn đang ở trước mắt, thế tử hắn xinh đẹp, đôi mắt tuyệt vọng động lòng người a, hắn thực sự tưởng niệm nàng, không biết lúc nào, bọn họ mới có thể ở trên đường hoàng tuyến gặp lại, thật hy vọng khoảnh khắc ấy đến nhanh lên một chút...

“Ngươi trí nhớ không tệ, không uống công vi phụ lúc nào cũng nhắc đi nhắc lại, cho ngươi ghi nhớ phụ mẫu.”

Bạch Linh Quân không biết nên khóc hay cười, phụ mẫu nhà ai lại dùng loại phương pháp này để ghi nhớ?

“Bất quá tiểu tử họ Hoa này hôm nay đang ở nhà chúng ta, cho nên một bộ bỏ trốn này tạm thời là không dùng được.” Bạch lão gia có điểm tiếc nuối nói.

Bọn họ không biết, Hoa Thiệu Dương trên giường nhìn như hôn mê, kỳ thực thần trí vẫn thanh tỉnh. Hai phụ tử này đối thoại, hắn một chữ cũng không để sót toàn bộ nghe vào trong tai, sợ đến mồ hôi trên lưng rất nhanh đem giường thấm ẩm ướt.

“Nói cách khác, ngươi căn bản không có biện pháp khác!” Bạch Linh Quân không muốn để ý tới cha vô vị.

“Ta chỉ là nói phương pháp của mẹ ngươi tạm thời không dùng được, nhưng phương pháp của bà ngoại vừa lúc áp dụng a!”

“Bà ngoại...” Đối với đó, nghe nói ngoại công cũng là tự mình theo đuổi bà ngoại, còn khiến cho một phen phong ba, bởi vì ngoại công là một trong hạt nhân phiên bang đến Đại Đường, thân phận hẳn cảm a!

“Không sai, nữ tử Lý gia, hoặc là giữ lại huyết mạch nữ tử của Lý gia, trong mười người có chín tướng công đều là tự mình theo đuổi, các nàng dùng phương pháp vô cùng kỳ quái, muốn nghe hay không a? Muốn nghe, liền cấp cha một tiếng để nghe một chút.”

Bạch Linh Quân giận dữ trừng mắt phụ thân, đều là người già, còn thích đùa như thế? Thật không hiểu nương lúc trước rốt cuộc nhìn trúng cha chỗ nào?

Thế nhưng... Cha nói chuyện làm cho nàng thật tâm động! Nàng mọi nơi nhìn xung quanh một hồi, trong khách phòng, ngoại trừ Hoa Thiếu Dương hôn mê, không có những người khác, nàng lúc này mới buông mặt mũi, giống như một tiểu cô nương kéo lấy cánh tay cha, giống như khi còn bé nhẹ nhàng lay động như vậy.

“Nói đi, nói đi, người ta rất muốn nghe nha!”

Bạch phụ say sưa nhắm mắt lại, đã bao lâu, nữ nhi chưa từng cùng hắn làm nũng, hôm nay mộng cũ ôn lại, ngọt như trước. Đây là tâm can của thế tử hắn tối lâu yếm lưu lại cho hắn, mong thế tử trên trời có linh thiêng phù hộ nữ nhi, suốt đời bình an hi nhạc.

“Ngoại công của người là bị bà ngoại bá vương ngành thượng cung, mới không thể không chịu trách nhiệm.”

“Cái gì?!” Bạch Linh Quân nghe được cảm thiếu chút nữa rớt xuống, liền ngay cả Hoa Thiếu Dương giả bộ hôn mê trên giường cũng sợ đến thiếu chút nữa tẩu hỏa nhập ma.

“Năm đó bởi vì thân phận của ngoại công người, thế nào cũng không tiếp thụ theo đuổi bà ngoại, bà ngoại người không thể làm gì khác hơn là sử dụng một chiêu này! Thuận tiện sử dụng một bí phương, liều mạng một lần. Quả nhiên... Sau một lần tham hoan, bụng bà ngoại người liền dần dần nổi lên, sự tình cũng giấu diếm không được nữa, ngoại công không thể làm gì khác hơn là chịu trách nhiệm. “Bạch lão gia nói xong, vỗ vỗ vai nữ nhi.” Vừa lúc, tiểu tử này đang ở nhà chúng ta, hơn nữa còn đang mang bệnh, chạy cũng chạy không được, áp dụng biện pháp của bà ngoại người, người có thể cân nhắc một chút. Nhưng nhớ kỹ đừng nghĩ quá lâu, bằng không đợi người không thấy, người lại muốn tìm, vậy đã có thể khó khăn.” Bạch lão gia trong lời nói tựa hồ có ẩn ý.

Nhưng Bạch Linh Quân nhất thời bị chủ ý của phụ thân dọa choáng váng, không có nghe ra.

Nhưng thật ra Hoa Thiếu Dương làm bộ hôn mê phản ứng lại, không chỉ phía sau lưng mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, ngay cả cái trán đều đỏ mồ hôi.

Lão thiên gia, không phải đâu! Nữ nhân Lý gia đều mau lẹ dũng mãnh như vậy? Hơn nữa... Bạch lão gia phát hiện thân phận của hắn đi? Bằng không thế nào lại nói ra lời này?

Xem ra hắn phải thật nhanh chóng đem thân thể dưỡng tốt, bằng không phiền phức tự lớn.

Bạch lão gia nói xong liền đi, trong khách phòng chỉ để lại Hoa Thiếu Dương, cùng Bạch Linh Quân đang đau khổ suy tư kiến nghị của phụ thân. Phương pháp của bà ngoại thực sự thích hợp với nàng sao?

Nàng suy nghĩ thật lâu, cũng nghĩ không ra một nguyên do, sau cùng, ánh mắt chuyển hướng Hoa Thiếu Dương trên giường. Nàng rất chăm chú nhìn hắn, nghĩ mình vì sao lại thích nam nhân này?

Không hỏi cái gì, thích hay thích.

Như vậy nàng thật muốn đạt được hắn mà bá vương ngành thượng cung?

Nghe ý tứ của cha, trong cái thôn kia, trên đường lại không có cái tiệm nào, cho nên... Dùng chút thủ đoạn hình như cũng là chuyện hợp lý.

Như vậy... Có cần hay không đây, rất khó lựa chọn a!

Nàng không biết, khi nàng nhìn chăm chăm Hoa Thiếu Dương, hắn đã mồ hôi lạnh, ngược lại tim đập như nổi trống, thân thể nóng đến như lại muốn thiêu cháy.

Vì sao lại như vậy? Hắn tựa hồ không phải rất bài xích nàng “Không từ thủ đoạn”...

Lẽ nào bởi vì hắn cũng thích nàng, cho nên giống nàng chờ mong hai người có một ngày có thể nở hoa kết quả?

Chỉ là biện pháp của Bạch lão gia có điểm quá kích thích, làm cho hắn khẩn trương không ngớt, ngủ không nổi nữa.

Hắn cần phải nghĩ phương pháp tốt, làm cho chính mình không thể không mau chóng bình phục.

Bất quá, nếu hắn khỏi hẳn, nàng còn có thể dùng loại thủ đoạn tuyệt vời này đối phó hắn sao?

Àn... Hắn bắt đầu nghĩ, cố sức nghĩ, nhưng này thực sự là một cái lựa chọn gian nan.

Bạn đang đọc truyện *Đường Triều Khởi Nữ Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Hai tháng sau, Bạch Linh Quân giúp đỡ Hoa Thiệu Dương ở phía sau viện chậm rãi tản bộ, nàng dáng điệu cẩn cẩn dực dực, cứ như hân là cây bông, gió thổi lớn một chút, hân sẽ phiêu tán tứ phương.

Trời biết, võ công của hân so với nàng tốt hơn mười lần, lúc trước là vì thay nàng giải vây mà vận công tự thương hại tâm mạch, đã nằm trên giường ngày đêm tự mình điều dưỡng khôi phục, chỉ còn sắc mặt tái nhợt, khiến cho nhìn liền không tin hân là một người khỏe mạnh.

Hoa Thiệu Dương thật muốn roi lệ a! Hân thực sự toàn bộ tốt lắm, về phần sắc mặt, đều là cái loại đan dược gạt người thổi này làm hại, nói cái gì sau khi ăn vào nhiều lắm bệnh, rất nhanh khỏi hân, hơn nữa tuyệt không có bệnh trạng khác.

Kết quả? Hâm hừ, hỗn trưởng lang trung! Chờ hân có thời gian, nhất định đi dỡ xuống chiếu bài thổi nhà lão!

Bất quá...

“Hoa tiên sinh, đi lâu như vậy, người có mệt hay không, có muốn hay không nghỉ ngơi một chút?” Nàng mỗi nửa khắc đồng hồ liền muốn hỏi hân vấn đề như vậy.

Hoa Thiệu Dương mạnh lắc đầu. Nghỉ ngơi? Nói giỡn, muốn hân lại trở lại nằm trên giường, nếu vậy không phải xương cốt toàn thân hân không thể không phế đi.

Hân tuyệt đối không nghỉ ngơi, nhất định phải hạo hạo hoạt động một phen.

“Thế nhưng đã nửa canh giờ.” Bạch Linh Quân thực sự lo lắng thân thể hân.

Ta van người, mới nửa canh giờ, ngày xưa hân chạy đi, có thể liên tục chạy ba ngày ba đêm, không được, không được, hân cần phải nghĩ một biện pháp hạo hạo hoạt động gân cốt một chút, còn tiếp tục như vậy, hân cho dù không bệnh, cũng phải bị bệnh.

Bạch Linh Quân nhìn hân không nói lời nào, cho rằng hân sinh khí, vội vàng nói: “Nếu không ta đỡ người đến chòi nghỉ mát, người có thể một mặt phơi nắng, cũng sẽ không quá mệt mỏi.”

Hân nghỉ hoặc liếc mắt nhìn nàng, nàng như bây giờ so sánh với với lúc đầu gặp, thực sự khác rất nhiều.

Ái tình sẽ làm con người ta cải biến lớn như vậy sao? Hân không có kinh nghiệm, cho nên không hiểu được, nhưng nàng như vậy, thật khiến hân có chút không quen.

“Tiểu thư, ta thực sự không có việc gì, người nếu có công việc bận rộn, cứ việc đi đi! Không cần lo lắng cho ta.” Có lẽ có người thích nhu tình như nước, nữ tử mọi việc lấy nam nhân làm trời, nhưng hân càng thích thấy tư thế oai hùng bùng bùng phấn chấn của nàng, ở diễn võ trường, ở phường Nghê Thường, dung mạo lóa lóa chiếu sáng kia.

Nàng buồn bực, cẩn cẩn dực dực nói: “Có đúng hay không ta chỗ nào làm không tốt, làm cho tiên sinh sinh khí?”

“Tiểu thư, người là lão bản của ta, giống như áo com phụ mẫu của ta, đối với ta tốt như vậy, ta sao lại tức giận?”

Nhưng nàng không muốn làm áo com phụ mẫu của hân a! Nàng chân chính mong muốn chính là trở thành người đích tình của hân, cùng hân dặt tay lẫn nhau.

Bởi vậy, nàng nghĩ hết biện pháp lấy lòng hân, nhưng tựa hồ không quá hiệu nghiệm, hân không hề thích nàng ân cần chăm sóc.

Vậy nàng rốt cuộc nên làm như thế nào mới có thể lấy được tâm của hân? Học chiêu “Bá vương ngành thượng cung” của bà ngoại.

Phi phi phi, chuyện xấu hổ như vậy, phải nàng như thế nào?

Nhưng ôn nhu không được, cường ngạnh nàng làm không được, nàng đến tốt cùng nên làm thế nào mới tốt?

Nàng khổ não đến vùng xung quanh lông mày xinh đẹp đều nhăn lại.

Hoa Thiệu Dương thấy nàng lặng lẽ không nói, chỉ có khuôn mặt diễm lệ tràn đầy phiền não, nhìn không được buồn cười yêu thương.

Hân sao không hiểu tâm tư của nàng, chỉ là cùng lúc lưỡng tình tương duyệt, còn có rất nhiều việc thực tế phải đối mặt, tỷ như thân thể của hân, tỷ như thân phận của nàng, nhân duyên môn không đáng, hộ không đối, thực sự được không?

Hân không có dũng khí vì yêu nàng mà không tiếc tất cả dũng khí thế nhưng... Nhìn không được, hân đưa tay xoa nhẹ giữa lông mày của nàng.

Mặc kệ bọn họ tương lai sẽ thế nào, hắn mong muốn thấy nàng hài lòng vui sướng, mà không phải cau mày ủ ọt.

“Tiểu thư, người biết không? Mang mặt nạ làm người, mặc kệ mặt nạ làm tốt, cũng tuyệt đối không bằng tâm người chân chính.” Hắn nói.

Hai mắt của nàng từng chút từng chút đột sáng lên, nguyên lai, nàng vẫn làm.

Nhu có thể khác cương là không sai, nhưng không phải mỗi nam nhân đều chỉ yêu hưởng thụ nhu tình, khó có thể tiếp thu người tình cương thế.

Tỷ như hắn, Hoa Thiếu Dương, hắn nếu thích một người, nhất định là yêu tất cả của đối phương, mà không đối trá chế tạo bề ngoài.

Nàng mặt đỏ, nhìn con mắt hắn nổi lên một tầng nhàn nhạt hơi nước, nhu tình tràn đầy.

Cho tới bây giờ, nàng mới chính thức lý giải mình vì sao liếc mắt một cái liền nhận định hắn.

Nàng đối với hắn nhất kiến chung tình là bởi vì nàng vẫn không hiểu tình là vật chi, tâm liền đã nói cho nàng, chính là hắn, hắn có thể chân chính hiểu nàng, hơn nữa yêu thích bản tính của nàng.

Hắn không cho rằng nàng chỉ có nhanh nhẹn dũng mãnh, không đủ vị nữ nhân, cũng không muốn lợi dụng tài năng kinh thương của nàng để kiếm lấy càng nhiều tiền tài.

Hắn chỉ đơn thuần yêu thích giống như ngọc lưu ly thượng đẳng nhất, trong suốt, nửa điểm không tỳ vết.

Nàng thực hài lòng, vui mừng đến nghĩ muốn nhảy lên hoan hô —

Nàng không biết bản thân thực sự nhảy dựng lên, đem Hoa Thiếu Dương sợ hết hồn.

“Uy, cẩn thận một chút!” Bọn họ là dọc theo hồ nước tản bộ, loạn nhảy như vậy, vạn nhất không cẩn thận rơi xuống nước thì làm sao bây giờ?

Hắn vội vàng đưa tay lôi kéo nàng, liền lui lại chừng mười bước.

Nàng nhìn vào tay hai người giao nhau, có chút ngây ngốc, nghĩ không ra hắn bề ngoài yếu ớt, khí lực cũng không bình thường, bàn tay dày rộng thật hữu lực, làm cho tim nàng thỉnh thoảng, thỉnh thoảng, như muốn nhảy ra khỏi ngực.

“Thế nào?” Thấy nàng thật lâu không nói, hắn hấp tấp đem nàng toàn thân trên dưới kiểm tra một lần, nguy hiểm thật, không có bị thương, vừa rồi hù chết hắn. “Tiểu thư, người có khỏe không? Tiểu thư...” Hắn ngay cả gọi mấy tiếng, nàng một chữ cũng không đáp.

Hắn trong lòng thấp thỏm, nàng sẽ không bị sợ đến mất hồn đi? Cái loại này hắn cũng không hiểu, đến tìm đạo sĩ.

“Tiểu thư, tiểu thư, người rốt cuộc làm sao vậy?” Nàng cũng không đáp lại, hắn không thể làm gì khác hơn là vỗ nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, mong muốn nàng tỉnh lại.

Khi đại chưởng của hắn đụng chạm má đào trơn trượt non mềm của nàng, lòng của nàng đều tê.

Nguyên lai cùng người yêu cùng một chỗ là chuyện ngọt ngào như vậy, thảo nào khi còn bé, cha mẹ đính cùng một chỗ, một khắc cũng không nguyện chia lìa.

Nàng hiện tại đã hiểu đã hiểu đồng thời minh bạch đến phi thường hài lòng.

Không hề báo động trước, nàng kiễng đầu ngón chân, ở trên má hắn nhẹ nhàng hôn.

“Ta không sao, cảm tạ tiên sinh quan tâm.” Nói xong, nàng buông tay hắn ra, như con hồ điệp vui sướng, nửa bay nửa phiêu bỏ đi. “Đi nửa ngày, tiên sinh hẳn là đói bụng đi? Ta đi chuẩn bị điểm tâm nước trà, tiên sinh thỉnh tới chờ nghỉ mát nghỉ ngơi trước. “

Hoa Thiếu Dương một chữ cũng không có nghe thấy, chỉ là vuốt mặt hơi nóng lên, si ngốc ngơ ngác.

Hắn bị hôn, hắn bị hôn, hắn bị hôn...

Thiên! Vì sao hắn lại là người bị động?

Thế nhưng, môi mềm đụng chạm lại ngọt mê người như vậy, làm cho hắn say mê thật sâu, vô pháp tự kiềm chế.

Bạch Linh Quân... Không hổ là hậu nhân của Lý Tĩnh cùng Hồng Phát Nữ, thực sự là đủ dũng cảm.

Hắn say sưa ở trong đôi môi ôn nhu, mãi đến khi hai đạo ánh mắt sắc bén mang theo sát khí hắn mới giật mình tỉnh giấc để cảnh giác.

“Người nào?” Hắn quay đầu.

Ở chỗ sâu trong hành lang gấp khúc, một thân ảnh đang thật nhanh nhảy đi.

Hoa Thiếu Dương khinh công thi triển, thẳng đuối thei.

Đối phương cước bộ cũng rất nhanh, chẳng mấy chốc vô tung.

Nhưng hần vẫn từ bóng lưng cao to kia nhận ra người — Trụ Đầu Nhi.

Cái nam nhân này luôn luôn hàm hậu thành thật nghe tiếng, cư nhiên đối với hần động sát ý, là vì Bạch Linh Quân sao?

Hần sớm nhìn ra Trụ Đầu Nhi đối với Bạch Linh Quân có tình ý, nhưng nghĩ không ra hần dưới tình huống không chiếm được, từ tình sinh hận.

Cái sự tình phiền phức này.

Hoa Thiếu Dương không sợ Trụ Đầu Nhi thương tổn hần, bằng Trụ Đầu Nhi có khí lực mà đần độn, không phải đối thủ của hần, nhưng vạn nhất lòng đố kỵ của hần cháy lan đến trên người Bạch Linh Quân. . .

Hần có muốn hay không cùng nàng nói chuyện Trụ Đầu Nhi? Để nàng nghĩ biện pháp cùng Trụ Đầu Nhi giải quyết tình huống này.

Nhưng Trụ Đầu Nhi có thể tiếp thu sự thật chuyện Bạch Linh Quân không thương hần sao? Huống hồ, Bạch Linh Quân có thể hay không tin tưởng lời hần nói?

Ai, ba người, vĩnh viễn là quan hệ khó giải quyết nhất.

Hoa Thiếu Dương phát hiện, từ sau khi hần thích Bạch Linh Quân, phiền não càng ngày càng tăng.

Bất quá nói đến cũng buồn cười, hần cũng không chán ghét cảm thụ này. . . Có lẽ, đây là ngọt ngào phụ hà mọi người thường nói đi! Hần thực lòng nghĩ.

“Hoa tiên sinh, ta đem điểm tâm tới.” Xa xa, thanh âm Bạch Linh Quân truyền đến.

Hoa Thiếu Dương thi triển khinh công đến mức tận cùng, cuối cùng cũng đến trước khi nàng trở lại hậu viện, nhanh chóng tiến vào chòi nghỉ mát, làm bộ nhàn nhã thường thức phong cảnh.

” Hoa tiên sinh, người thế nào không ngồi xuống, đứng suốt, người không phiền lụy sao?” Nàng đè nặng hần ở trên ghế đá ngồi xuống, đồng thời bài trí trà bánh, “Hoa tiên sinh, tất cả này đều là ta tự tay làm! Người nhất định phải ăn hết. “Thời điểm nàng nói, hai tròng mắt đen nhánh sáng long lanh, có khác chia ra giáo hoạt nhảy bèn.

Nghe xong Hoa Thiếu Dương nói, nàng đã có chút lý giải ái tình là chuyện như thế nào, không phải một mặt chiều theo đối phương, mà là bày ra chính mình, cho nhau bao dung, cho nên nàng cũng dần dần lộ ra bản tính.

Hoa Thiếu Dương thích nàng như vậy, công khai dạy người tâm ngửa, hận không thể kéo vào trong lòng bura bãi yêu thương một phen.

Nhưng vừa nhìn đến trà bánh trên bàn, tâm hần nóng hổi có một chút lạnh.

Ấm trà rất thơm, điểm tâm cũng rất đẹp, gần đây bởi vì nàng thường tập luyện trù nghệ, cho nên làm ra mùi vị cũng không sai.

Cũng không biết vì sao, người khác ăn không có việc gì, hần ăn một lần sẽ tiêu chảy, thực sự là. . . Ai, khó nhất là hưởng thụ mỹ nhân a!

” Tiểu thư, ta kỳ thực không có thói quen dùng điểm tâm, ta thích ăn bữa ăn chính. “

“Không đói bụng? Vậy uống trà đi! Đây là trà Long Tĩnh tốt nhất Nàng từ trong phòng cha trộm đi ra, liền để khiến hần có thể ưa thích.

“Cái kia. . . Ta. . . Trà là tốt, nhưng ta chỉ có thói quen uống nước trắng. “Hần thực sự không phải cố ý làm cho nàng bối rối, nhưng hần xác thực chịu đủ liên tục chạy đi nhà vệ sinh.

“Như vậy a. . .” Nàng nhin không được mắt mát trong lòng, trên khuôn mặt xinh đẹp nhiễm mây đen.

“Nếu không. . . Tự uống một chén đi!” Hần thực sự không đành lòng thấy nàng thất vọng, buộc lòng phải cắn răng uống xong một ly trà, nước trà vào bụng, đầu tiên là một trận hương khí tràn ngập chớp mũi, tiếp theo là nhàn nhạt đắng chát ở đầu lưỡi tràn ra, sau cùng hóa thành một mảnh ngọt ngào hội tụ nơi cổ họng, thật lâu không tiêu tan. Quả nhiên là trà nhất đẳng tốt nhất a! Chỉ tiếc. . .

Hoa Thiếu Dương cố sức cắn răng, vài chữ bắt ra kể rằng, “Tiểu thư, ta nghĩ chúng ta đi ra đã lâu, chính là trở về phòng đi! Ta có chút mệt mỏi. . .” Kỳ thực là bụng vừa đau.

Thực sự là đáng chết, vì sao linh nghiệm như vậy? Chỉ cần là gì đó qua tay nàng, hần mỗi lần ăn nhất định sẽ đau bụng, lẽ nào nàng có cái gì năng lực, có thể cho hần ăn một lần đồ ăn nàng làm liền chịu khổ?

“Mệt mỏi a? Vậy đi nhanh đi!” Bạch Linh Quân một bước dài đi qua, hầu như là nửa đỡ nửa khiêng đưa hần đưa vào khách phòng, làm cho hần ở trên giường nằm.

”Tiểu thư, ta nghĩ rửa mặt. “Hắn còn nói.

“Ác.” Nàng lập tức đi múc nước.

Thật không biết hiện tại ai là chủ, ai là phó. Nói chung, nàng hầu như mau biến thành mẹ của hắn.

Đội nàng đi rồi, hắn lập tức xuyên cửa sổ đi ra, thẳng đến nhà vệ sinh, mong muốn ngày hôm nay ăn ít, chịu khổ cũng có thể ít một chút.

Bọn họ ai cũng không biết, sau khi hai người rời phòng, Bạch lão gia liền thân nhiên đi vào chòi nghỉ mát, liền cầm trà bánh uống lên.

“Vô Ưu công tử a, tuy rằng tên tuổi ngươi trên giang hồ không phải tốt, nhưng tiếp tục ở chung, ta tin tưởng nhân phẩm của ngươi, bất quá ngươi bắt cóc trái tim nữ nhi của ta, ta nếu không để cho ngươi nếm chút phiền phức, chẳng phải nói Bạch Kế Nhiên ta quá vô năng?” Cho nên nói, Bạch Linh Quân làm gì đó tuyệt đối không có vấn đề, người khởi xướng chân chính là Bạch lão gia.

Nhưng mà thời gian dài như vậy, Hoa Thiếu Dương cùng Bạch Linh Quân một điểm cũng không phát giác, không thể không nói, gừng càng già càng cay.

Sau khi thân thể Hoa Thiếu Dương từ từ khỏi hẳn, Bạch Linh Quân liền có nhiều thời giờ xử lý việc làm ăn của phường Nghê Thường, chỉ bất quá chỗ nàng làm việc từ phường Nghê Thường, đổi thành sân ở tạm của Hoa Thiếu Dương.

Không được hắn hiện ở không được, nàng đặc biệt chọn ra một tòa tiểu viện an tĩnh để hắn an dưỡng, đồng thời thuận lợi để hai người khanh khanh ta ta, điểm điểm mặt mặt.

Bởi vì lúc trước thân thể hắn vài lần lật ngược, dọa nàng, hiện tại một khắc không gặp hắn, xác định hắn bình yên vô sự, nàng căn bản vô tâm làm việc.

Phường Nghê Thường là nàng một tay tạo dựng, nhưng cũng không phải là một mình Bạch gia tạo nên, thời kì Bạch lão gia quản lý, đặt mua càng nhiều sản nghiệp gồm trang viên, ruộng đồng, lương thực, cùng nhà trọ, bởi vậy, nội tình Bạch gia rất sung túc.

Bất quá vài thứ kia đều là Bạch phụ gây dựng nền tảng nòng hậu, không tốn hao nhiều lắm tinh thần xử lý của Bạch Linh Quân, mà phường Nghê Thường thành lập đến bây giờ gần bốn năm, từ một nhà thợ may nhỏ, cho tới bây giờ người người tranh giành tranh mua, thu vào chiếm một phần ba sản nghiệp Bạch thị.

Không thể không nói, ở chuyện kinh thương này, Bạch Linh Quân xác thực có bản lĩnh của nàng.

Nhưng năng lực là một chuyện, có lúc quyền thế so với năng lực dùng tốt hơn.

Bạch Linh Quân thấy một phản trình báo trong đó, đầu tiên là nhượng mảy, tiện đà bêu môi cười nhạt.

“Làm sao vậy?” Hoa Thiếu Dương đem một chén trà nóng đặt vào trong tay nàng.

Bạch Linh Quân tiện tay, uống một hơi cạn sạch mới nhớ tới... Di, gian phòng này nàng không phải phân phó qua, không được cho phép, ngoại nhân không được tự ý đi vào?

Như vậy, cấp nàng châm trà chính là... Nàng ngẩng đầu, đối diện hé ra khuôn mặt cười tao nhã.

Theo thân thể hồi phục, sắc mặt hắn cũng từ từ chuyển biến tốt đẹp, cặp phượng mắt kia hắc bạch phân minh, thâm thúy đến như muốn đem thần hồn hút vào.

Không khỏi nhìn ngây dại, dễ dàng kéo tay hắn để sát vào má, cọ sát lẫn nhau.

A... Thực sự là thích loại cảm giác ấm áp này, ngọt ngào ôn nhu, làm cho người ta trầm mặc thật sâu, khó có thể tự kiềm chế.

Hoa Thiếu Dương đầu tiên là sững sốt, lập tức bật cười.

Hắn phát giác nàng thực sự nhiệt tình, không giống như nữ tử rụt rè, muốn yêu thì yêu, muốn thân liền thân, hoàn toàn không che giấu tình cảm bản thân.

Hắn lần đầu tiên thấy rằng phá hư hôn sự của nàng cùng Thôi đại thiếu, không chỉ không phải việc vô ích, mà là chuyện tốt.

Dù sao, nếu nàng gả vào Thôi gia, tùy thời cao hứng liền cùng Thôi đại thiếu khanh khanh ta ta... Ân, loại suy nghĩ này thật khiến cho người ta không hài lòng.

Bất quá, chuyện chẳng bao giờ phát sinh, hắn đồ kị cái gì? Thực sự là điên rồi.

Dù sao, như bây giờ là hay nhất, nàng cùng hắn, cũng không tính toán lễ giáo vô vị, cùng nhau trải qua vui vẻ, rất khoái nhác.

Bạch Linh Quân mãi đến khi ngoan du tay hắn, mới đột nhiên nhớ tới hắn là bệnh nhân, nàng thể nào còn để hắn châm trà, lôi kéo hắn ở bên kia phạm tội mê gái nửa ngày, hắn là trước để hắn ngồi xuống, vành tai và tóc mai chạm vào nhau!

”Ngươi thế nào đã dậy? Mau ngồi xuống, nghìn vạn lần đừng để mệt.”

”Ta không phải làm bằng nước, không suy yếu như vậy.”

”Nhưng bệnh của ngươi còn chưa hết a!” Để bồi tội, nàng cũng nhanh chóng vì hấn chén trà.

“Ta hiện tại không khát, chờ một chút lại uống.” Đối với trải qua đồ ăn qua tay nàng, hấn thực sự có chút hơi sợ, dù sao luôn chạy nhà vệ sinh thực sự rất tao.”Được rồi, ngươi mới vừa rồi vì sự tình gì cau mày?”

“Này.” Nàng cũng không cảm kỵ hấn, trực tiếp đem trình báo đưa cho hấn. “Quốc Quốc phu nhân bắt đầu chèn ép phường Nghê Thường.” Nói là nói như vậy, trên mặt nàng lại là một bộ cười không quan tâm.

Hấn sững sốt, mới tiếp nhận xem, càng nhìn, sắc mặt càng âm.”Này... Nàng... Cái kia...”

Hoa Thiệu Dương không biết nên nói cái gì, Quốc Quốc phu nhân ắt hẳn vì Bạch Linh Quân đối với hấn bảo hộ, còn ngăn cản nàng thân cận Trụ Đầu Nhi, liền khiến người ta chèn ép sinh ý của nàng.

Vị Quốc Quốc phu nhân này có đúng hay không yêu nam nhân yêu đến đầu óc hồng rồi?

Nhưng Bạch Linh Quân cười duyên nắm thắt lưng hấn, khuôn mặt chôn ở sườn thắt lưng hấn cọ sát lẫn nhau.” Có đúng hay không rất kiêu ngạo, vị kia ngay cả hoàng thượng bệ hạ cũng muốn dụ dỗ, Quốc Quốc phu nhân nhưng lại vì ngươi, ngay cả mặt mũi cũng không muốn, chính là muốn cướp đi ngươi, cái này gọi là cái gì... Ân, thích mỹ nam không thương giang sơn... Cũng không đúng, nàng có tài đức gì, ngồi lên được thiên hạ Đại Đường?”

Hoa Thiệu Dương cả đời không gặp qua nữ tử nhiệt tình như vậy, dám yêu dám hận, bị nàng thân cận như thế, hấn là hưng phấn lại có chút xấu hổ.

Nàng thường thức đai lưng hấn nửa ngày, không có nghe hấn hé răng, không khỏi hiếu kỳ.

“Thế nào? Ngươi hoài nghi ở trên này viết là giả, hay là...” Nàng cẩn cẩn dục dục buông ra, sợ hấn trầm mặc là ghét bỏ chính mình phóng đảng, nhưng nàng thật không có ý tứ khác, chỉ là vừa thấy hấn liền nhìn không được muốn thân cận hấn, cảm tình kịch liệt như vậy, nàng mới nểm trái, khó tránh khỏi không không được đúng mực.”Ngươi tức giận?”

”Ta tức giận cái gì?” Biết nàng nhiệt tình, nhưng đối với tình cảm càng như giấy trắng hé ra, đơn thuần đến làm cho người ta yêu thương.

Hấn chấp lên tay nàng, mười ngón giao nhau, làm cho nàng cảm thụ thực tâm của chính mình. “Phường Nghê Thường là của ngươi, Quốc Quốc phu nhân Quốc Quốc phu nhân ác chính như vậy, ngươi cũng không tức giận, ta lại có gì sinh khí?”

Bạch Linh Quân cười khê, càng cố sức tóm chặt tay hấn. Nàng mới chẳng quan tâm Quốc Quốc phu nhân thế nào, nàng chỉ lo lắng bị hấn ghét bỏ, hôm nay hấn đã đối nàng cũng có tâm, ngu ngốc mới quan tâm chuyện buồn chán này.

”Ta không tức giận là bởi vì bằng thủ đoạn nhỏ của Quốc Quốc phu nhân, còn dao động không được cơ nghiệp phường Nghê Thường, ta chỉ sợ...” Nàng một đôi mị nhãn ngoác ngoác nhìn hấn, người sắt cũng muốn hòa tan, huống chi Hoa Thiệu Dương chỉ là con người.

Hấn nghiêng thân thể qua, đang muốn hôn môi kia như hoa, bỗng nhiên, phía sau cảm thụ được loại tầm mắt châm đâm.

Trụ Đầu Nhi! Hấn cư nhiên trốn đi đi nhìn lên? !

Người này càng ngày càng quý dị, đã mất đi phần trung hậu thật thà chất phác mới quen. Tình yêu thực sự cường đại như vậy, có thể đem tính cách một người hoàn toàn bóp méo?

Hoa Thiệu Dương hơi nhích tới gần Bạch Linh Quân, chỉ cảm thấy lưng càng ngày càng lạnh lẽo.

Khi môi hấn dán trên má béo mập của nàng, ánh mắt rình coi đã chuyển lệt trần ra sát ý.

Phiền phức! Hoa Thiệu Dương đáy lòng có chút bất an, chuyện tình Trụ Đầu Nhi nếu không giải quyết, sớm muộn gặp phải đại họa.

Nhưng hấn phải làm sao cùng Bạch Linh Quân nói, nàng rất tin tưởng gã sai vật đã nổi lên dị tâm, muốn nàng cẩn thận phòng bị?

Không thể nói quá rõ ràng, bằng không sợ rằng lộ ra ngoài thân phận của hấn, chỉ có thể uyển chuyển ám chỉ.

“Tiểu thư...” Hấn tới gần nàng, lời nói nhỏ nhẹ ní non ở bên tai nàng.

Nàng lại đột nhiên xoay người, cong môi lên, liền ở trên môi hấn lên một cái.

Đầu óc hấn đột nhiên trống rỗng, vừa muốn nói cũng quên mất không còn một mảnh.

Nàng như con mèo trộm cười lên. ”Tiên sinh, môi của ngươi thật nhuyễn a, rất giống kẹo bông.” Nàng nhìn không được liếm liếm môi, thật muốn hôn lại một lần.

Hoa Thiệu Dương tâm điên cuồng nhảy lên, thẳng thắn, thẳng thắn, thẳng thắn... Kịch liệt đến làm cho hắn hoài nghi chính mình có đúng hay không sắp chết.

Nhất là môi hắn, giống như lửa rừng rực, cái tiểu yêu tinh này... Nàng ở trên người hắn hạ sâu độc sao?

Không kịp dọi động tác thứ hai của nàng, hắn mở song chương ôm chặt nàng, đôi môi hung hăng ngăn chặn nàng.

Chung quanh môi chặt chẽ đến mặt không thể phân, hai người thở dốc không ngớt, tăng thêm liệt hỏa tình triều.

Môi hắn trả thù thường thức nàng, thơm quá, hảo ngọt, hơn nữa, nàng nói sai rồi, mềm mại chân chính là môi của nàng, không phải của hắn.

Mê hoặc cường liệt này khiến cho hắn thần trí hoàn toàn mê thất, ngay cả phía sau liên tục tràn ngập sát khí, hắn cũng không quản.

Hắn chuyên chú hôn nàng, ngon ngọt liếm qua mỗi một chỗ thơm ngọt trong môi nàng, tình cảm mãnh liệt đâm chồi, dục vọng làm cho hắn hận không thể đem nàng nuốt vào bụng.

Đột nhiên, chiếu lười đình hương xinh xắn của nàng nhẹ nhàng mà khiêu khích hắn một chút, hắn chấn động, ngay cả người cùng ghé tè ngã xuống đất.

May mà hắn ôm nàng, nàng cũng đưa hắn ôm rất chặt, cho nên hắn rời không.

Ngược lại, nàng lợi dụng lúc này đem cái lưỡi ẩm áp đùa hắn, mang theo tình dục đặc hơn, đưa tâm hắn quấy đến long trời lở đất.

Hoa Thiệu Dương nhất thời thành bị động. Hắn cười khổ, không biết nên nói cái gì, thế nhưng... Thiên sát, tư vị này thực sự là quá mỹ diệu.

Hắn triệt để sa vào trong tình dục, về phần sát ý kia, địch ý... Quan hắn khi gió, chờ sau chuyện này rồi nói đi!

Lúc này hắn vô tâm suy nghĩ vài thứ kia, bởi vì tay Bạch Linh Quân đã lôi kéo đại lưng hắn.

Hắn có thể để nàng làm chủ trên giường sao?

Đừng nói giỡn. Hắn khom lưng, ngồi cuối bàn ôm lấy nàng.

“A!” Nàng kinh hô một tiếng, không nghĩ tới hắn thoát nhìn gầy yếu, đã có khí lực.

Hắn đem nàng phóng tới trên giường, nhẹ nhàng xoa kiêu nhan như hoa như ngọc của nàng. Cái nữ nhân mỹ lệ nhiệt tình này, đem toàn bộ thể xác và tinh thần đưa cho hắn, thế nhưng... Hắn còn không có đối với nàng không thẳng thắn tất cả bản thân.

Đội được có một ngày, nàng phát hiện thân phận đích thực của hắn, phần yêu này sẽ như cũ sao?

Hắn có vài phần khản trương, cũng có vài phần chờ mong.

“Linh nhi, ngươi thật không hối hận?”

“Ta phải hối hận cái gì?” Nữ tử có huyết mạch Lý gia đều là như nhau, yêu liền yêu, dù cho ngày sau không như ý, cũng tuyệt không nói hối hận. Các nàng đã yêu, như thiêu thân lao đầu vào lửa, cho đến khi hơi phi yên diệt, tình yêu tắt.

”Ta sẽ đối tốt với ngươi.” Hắn môi hôn mắt của nàng, mũi của nàng, môi của nàng. “Ngươi chỉ cần nhớ kỹ, vô luận ta thân phận như thế nào, tâm của ta đối với ngươi từ đầu đến cuối đều là chân thành không sai.”

Nàng tí mỉ nghe, sau đó nhẹ nhàng mà nở nụ cười.

“Ta đã biết.” Nàng duỗi dài cánh tay cánh tay, ôm hắn thật chặt. “Mặc kệ phát sinh chuyện gì, ta vĩnh viễn tin tưởng thực tâm của ngươi.”

Dứt lời, nàng buông ra một cánh tay, tháo màn trướng trên giường, che khuất cảnh kiêu diễm cả phòng.

Bạn đang đọc truyện *Đường Triều Khởi Nữ Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Trụ Đầu Nhi điên cuồng mà chạy, một, hai bước, ba bước... Cho đến trời tối, cho đến mưa rơi, hắn vẫn cứ chạy, lại không biết mục đích của chính mình

ở phương nào, nơi nào cho hấn dung thân?

Vì sao? Vì sao? Vì sao... Hấn càng không ngừng hỏi lão Thiên, hơn mười năm tình cảm làm sao lại kém hơn mười ngày ở chung?

Nhưng sự thực đúng là như thế này — Bạch Linh Quân lựa chọn Hoa Thiệu Dương.

Mà hấn... Hấn hoài nghi, tiểu thư đến tốt cùng có hay không nghiêm túc nhìn qua hấn? Chưa từng cảm thụ qua thành ý đích thực tâm của hấn? Hiểu hay không mỗi lần gặp gỡ nguy cơ, hấn không chút nào để ý bản thân mà đứng chắn trước người nàng, giữ gìn phần tình ấy?

Sợ rằng đi! Ở trong lòng nàng, hấn chỉ là một gã sai vặt có cùng được mà không có cũng không sao, có thể thuận miệng quở trách, hạ nhân tùy ý sai bảo.

Nàng chưa từng chân chính hiểu qua hấn, quý trọng tất cả nỗ lực của hấn.

Như vậy, năm đó nàng vì sao phải cứu hấn? Còn không bằng để cho hấn sớm chết đi, cũng sẽ không có đau thấu tim phổi như hôm nay.

Bạch Linh Quân, Bạch Linh Quân,, Bạch Linh Quân... Hấn ở trong lòng liên tục hô tên của nàng, một lần, hai lần... Mười lần, trăm lần... Thét lên đau đớn hấn khắc cốt ghi tâm, rống to tiếng.” Ngươi cũng biết ta yêu ngươi nhiều thế nào không? ! Vì sao ngươi phải phản bội ta như vậy? !”

Hấn thật hận, thật hận, thật hận a —

Cuối cùng, hấn cũng chạy không nổi nữa, cả người rơi xuống giữa nước bùn, lên tiếng khóc rống.”Ô ô ô...”

Tình cảm cả đời, vào giờ khắc này, hóa thành hận một chút cũng không có cách lau sạch.

Bạch Linh Quân, đã từng là báu vật trong lòng hấn so với tính mệnh là trọng yếu hơn, nhưng mà...

Giờ này khắc này, hấn thề với trời, sẽ có một ngày, hấn muốn nàng hối hận vì đã chà đạp cảm tình của hấn như vậy!

”Có lẽ ngươi hiện tại rất đắc ý, nhưng chỉ ta nhẫn nại chờ, sẽ có một ngày như vậy, ngươi từ đám mây rơi xuống...” Hấn nghiêng răng nghiêng lợi, mặc kệ phải trả giá gì, hấn nhất định báo thù.

“Bạch Linh Quân!” Hấn kêu tê tâm liệt phế, tiếng nói thét lên đều khàn.

Lấy tính mệnh đi yêu một người, phải tổn hao thiên đại khí lực, hiện tại như vậy, hấn phải dùng nhiều hơn gấp nhiều lần tâm lực mới có thể chân chính hận nàng.

Nhưng hấn không quan tâm, trước đây hấn nguyện ý vì nàng sống, vì nàng chết, hôm nay hấn chỉ cầu dùng mệnh tàn này, hung hăng đem nàng từ trên trời kéo xuống dưới!

“Ô ô ô...” Hấn vừa khóc lại bảo, chẳng khiến cho đầu mình đau muốn nứt ra, ở giữa gió lạnh buốt trong mưa giống như bị xé rách đến tứ phân ngũ liệt.

Hấn không biết qua bao lâu, chỉ hiểu được hấn trợn mắt, nhắm mắt, trước mắt đã là một mảnh sương mù dày đặc, thần trí phảng phất đang dần dần ly khai khỏi người.

Hấn mệt mỏi quá, thật muốn vĩnh viễn ngủ say, nếu không phải lửa hận trong lòng quá lớn, sợ rằng đã đi ngủ.

Thế nhưng hấn không cam lòng, chết cũng không cam lòng bị đùa bỡn như vậy.

“Ha ha a... Ngươi đắc ý đi! Bạch Linh Quân... Ta yêu ngươi a... Không! Ta hận ngươi... Bạch Linh Quân, Bạch Linh Quân...” Hấn bức bách chính mình, mặc kệ là yêu hay là hận, hấn đều phải đem nữ nhân này in sâu vào thân thể mình, mỗi một chỗ xương cốt.

Như vậy, sẽ có một ngày, hấn là hấn hoặc là nàng chết, hấn mới có thể tại trong địa ngục tiếp tục nhớ kỹ cái nữ nhân làm cho hấn sống không bằng chết.

“Nửa đêm, ai ở bên kia gà mèo quỷ kêu? Âm ỉ muốn chết!” Đột nhiên, một cái thanh âm ngang ngược từ xa xa truyền đến.

Trụ Đầu Nhi không có nghe thấy, trên thực tế, hấn cũng mệt mỏi đến chú ý không được chuyện bên ngoài, thần trí đều chỉ dùng để nhớ kỹ Bạch Linh Quân cùng cừu hận.

Bởi vậy hấn không có phát hiện, chừng mười tên hộ vệ đang trông coi đại kiệu xa hoa chậm rãi tiến lại gần.

Một tiểu nha hoàn tay cầm ô, cẩn cẩn dục dục đi tới trước mặt hấn, nhanh chóng liếc mắt nhìn, chạy về cạnh kiệu.

”Phu nhân, nhìn hình dạng người nọ, hình như là Trụ Đầu Nhi của Bạch gia.” Tiểu nha hoàn trong lời nói có chút không nắm chặt, bởi vì người nọ toàn thân nước bùn, thực sự quá bẩn, nếu không phải hấn thân hình cao to rất rõ ràng. Nàng cũng phân biệt không ra đối phương.

“Trụ Đầu Nhi? !” Không bao lâu, một đôi tay trắng thuần nhỏ và dài mờ rèm kiệu ra, hé ra gương mặt tinh xảo xinh đẹp, chính là Quắc Quốc phu nhân tìm đến phường Nghê Thường gây phiền phức.

Trụ Đầu Nhi không phản ứng, chạy một đêm, dầm mưa một đêm, hận một đêm, hân đã bị dẫn vật đến gần hôn mê.

Quốc Quốc phu nhân không được đáp lại, trong lòng có chút không vui, hướng hộ vệ hai bên trái phải chếp miệng.

”Người đi qua nhìn một cái, người có đứng hay không đã chết? Nếu như tắt thở, trực tiếp đưa tới lò đốt, nếu không liền khiêng về nhà cho bốn phu nhân.” Dứt lời, nàng buông rèm kiệu, cũng lười để ý việc vừa ra ngoài đã gặp chuyện ngoài ý muốn.

Tên hộ vệ bị giao phó về mặt đau khổ đi qua thăm dò thân thể Trụ Đầu Nhi, phát hiện còn hơi thở, không khỏi thở dài một tiếng. “Hôn trưởng, chết cũng không chết hết!” Băn như thế, muốn hân công, chẳng phải là tìm hân gây phiền phức?

Nhưng chủ tử có lệnh, hân có thể không công sao? Trừ phi hân không muốn cái đầu nữa.

Vì vậy, hân đem Trụ Đầu Nhi đưa về trong phủ của Quốc Quốc phu nhân, về phần an trí thế nào, đó chính là chuyện cử quán gia, cùng hân không quan hệ.

Quốc Quốc phu nhân sau khi cứu người, cũng không nghĩ nhiều lắm, nàng mỗi ngày có nhiều chuyện tình có thể ngoạn, ai rảnh rồi mỗi ngày cùng một tên ngốc nói cái loại chuyện tình yêu chân thực phù phiếm buồn chán này?

Trụ Đầu Nhi cứ như vậy bị nhét vào phòng hạ nhân ba ngày, không người thăm hỏi, nếu không phải thân thể hân cường tráng, thiếu chút nữa đã thành ma đói mà chết.

Một phen mây mưa qua đi, Bạch Linh Quân như con mèo nhỏ thoải mái ghé vào trong ngực Thiếu Dương, ngón tay nhỏ và dài vẽ loạn trong ngực rắn chắc của hân.

Thật nghĩ không ra, hân bề ngoài nhìn như gầy yếu, ngực lại dày rộng đến có thể cho nàng an tâm dựa vào.

Nằm ở trên người hân, nghe tim hân mạnh mẽ mà hữu lực đập, tràn đầy hưng phấn cùng sung sướng nói không nên lời.

Tình yêu thì ra ngọt như vậy, giống như mật ngọt, khiến nàng nếm một lần, nhịn không được muốn nếm lần thứ hai, lần thứ ba.

Thực sự rất thích hân a, yêu đến ngực đều phình lên ngọt ngào.

Kim lòng không đậu, nàng nhẹ nhàng hôn lên thứ nhô ra trước ngực hân.

“Uy!” Hoa Thiếu Dương ngửa đến cả người co rụt lại, không ngừng hướng bên giường lui. “Đừng như vậy...”

”Người vừa rồi cũng hôn người ta như vậy, ta cũng không có lui, người lui cái gì?” Nàng bắt mắt chu miệng.

”Hai chuyện này có thể đặt cùng một chỗ so sánh sao?” Hân thích nàng nhiệt tình, thế nhưng nhiệt tình quá mức thì xấu hổ.

“Vì sao không được? Người là người, ta cũng là người, người có tình dục, chẳng lẽ ta sẽ không có?”

“Không phải ý tứ này, chỉ bất quá...” Nàng nói như thể chuyện bình thường, hân nghe được mặt đỏ như lửa..”Chúng ta vừa mới... Người lại là lần đầu tiên, như vậy... Ta... Cần phải nên nói như thế nào nhỉ... Nói chung, người sẽ bị thương.”

”Người ta chưa nói muốn đi một hồi thi lễ vớiChúcông, bất quá...” Nàng cười khê, khuôn mặt mỹ lệ bùng tình lóe sáng tựa như Thái Dương treo cao trên bầu trời giữa trưa.”Người ta yêu liền bình bình người, hôn nhẹ người, ôm người một cái nha!”

Hân mặt càng đỏ hơn, trong cơ thể dục hòa vừa tắt chỉ còn tro tàn lại bùng cháy lên.

Mà nàng cũng đã nhận ra, cười đến càng vui vẻ.

Nàng cố ý vịn vào vòng eo, ở trên người hân cọ sát, cảm thụ hân hô hấp từ từ gấp gáp, cùng bộ vị nam tính nơi hạ thân dần dần lộ vẻ thẳng cứng.

”Giả đúng đấy.” Nàng vỗ mặt hân xấu hổ. “Người rõ ràng cũng rất thích, này...” Nàng đưa tay đè hạ thân hân, đắc ý dào dạt nói:” Chối cãi không xong đi?”

Ai muốn chối cãi? Hân vốn là thích nàng, nàng nhiệt tình, hân hài lòng còn không kịp, sao lại cự tuyệt?

Chỉ là thời điểm hiện nay thực sự không phải lúc đắm chìm vào tình nhân, bọn họ còn có chuyện trọng yếu hơn.

”Người tới nơi này, hân là không phải muốn cùng ta vu sơn mây mưa đi? Người không phải còn có chuyện khác phải làm hay sao?” Hân chỉ vào trên bàn, vậy chồng chất thư có liên quan đến phường Nghê Thường, tính toán đời đi chú ý của nàng.

”Vài thứ kia ta đều xem xong a!” Cho nên vẫn là cùng hân thân mật quan trọng hơn.

”Quốc Quốc phu nhân chặn đứng bố trí hơn một năm của người, cơ hội trở thành người cung cấp đồ dùng cho hoàng thất, người nhất định đã quên đi?”

“Không phải đâu? Dương gia bọn họ hiện tại đang có quyền có thể, ta cánh tay nhỏ nhỏ làm sao vắt qua được bắp đùi?”

“Vậy phường Nghê Thường làm sao bây giờ? Ngươi muốn mắt mở trừng trừng nhìn nó đóng cửa?”

“Làm sao lại đóng cửa? Trên đời này đường kiếm tiền cũng không phải chỉ có một cái, đi lên không được, liền đi hướng xuống phía dưới! Yên tâm, Quắc Quốc phu nhân chinh không chết ta.” Bởi vì nàng có lòng tin, Quắc Quốc phu nhân không có đầu óc tốt của nàng, cho nên nhiều nhất chỉ có thể cho nàng thêm chút phiền phức, nhưng lung lay không được gốc rễ của nàng.

“Đi xuống phía dưới?” Hần sừng sốt một chút, mới bình tĩnh đại ngộ. “Ngươi muốn đem Nghê Thường phường từ đồ dùng cao cấp sửa thành đồ dùng bình dân?”

“Chỉ dựa vào bình dân, có thể kiếm bao nhiêu tiền?” Nhất là từ khi Lý Long Cơ trọng dụng người Dương gia, cho dù Dương Quốc Trung sau khi làm tướng, cục diện triều đình bị làm cho loạn thất bát tao, bách tính sinh hoạt cũng khổ hơn, nàng tự nhiên không có ý tứ hướng về phía dân chúng nghèo khổ bóc lột nhiều lắm, vẫn là phải hướng nhà giàu có, quý tộc hạ thủ vết bạc mới tốt.

“Nhưng Quắc Quốc phu nhân đã phá hồng đường hướng về phía trước của ngươi, những danh viện khuê tú kia sợ uy thế của nàng, chỉ sợ cũng sẽ dần dần xa lánh ngươi, ngươi còn làm sao đi hướng cấp cao?”

“Ngươi biết Hồ Toàn Vũ (*) là từ đâu lưu hành lên hay không?”

(*)Múa xoay Hồ Toàn Vũ và Cốt Lộc Vũ được truyền nhập từ Tây Vực qua Trung Quốc vào triều đại nhà Đường, là kiểu múa nhấn mạnh vào chuyển động của cổ. Người vũ công đứng trên một tấm thảm lông tròn và nhảy múa lên xuống, mỗi màn vũ đạo có hàng trăm tư thế khác nhau. Thể loại múa này hiện vẫn tồn tại ở các nước Trung Á, chẳng hạn như Kazakhstan, Pakistan, Tajikistan, cũng như địa khu Tân Cương của Trung Quốc. Người vũ nữ trên bức họa đang trong tư thế chuyển động rất mạnh mẽ. Họa sĩ đã chớp lấy thời khắc độc đáo ấy của màn vũ đạo, thể nhưng vẫn để lại một không gian vô tận cho người xem tưởng tượng.

” Tàn lâu sở quán a!”

“Không sai, ngay từ đầu, nó chỉ là một số phương pháp mưu sinh của Hồ Cơ lưu lạc hoặc bị buôn bán đến vùng Trung Nguyên, nhưng dần dần, ngay cả vương công đại thần, thế gia vọng tộc cũng thích loại vũ đạo nhiệt tình không bị cản trở này, rất nhiều người còn ở nhà nuôi dưỡng Hồ Cơ, để khi yến hội lấy làm tạo không khí náo nhiệt.”

Hần cũng là người tư duy linh mẫn, nàng trải qua một chút, sáng tỏ thông suốt.

“Ý của ngươi là, trên có điều tốt, dưới tất thuận theo, nhưng ngược lại mọi người thích gì, cũng sẽ khiến cấp trên chú ý, nếu vật đó thực sự tốt, vẫn như cũ có thể được ưu ái.”

“Không sai, Quắc Quốc phu nhân chỉ có thể ngăn chặn đường hướng về phía trước của ta, về phần một điều khác, hừ, hình tượng Dương gia bọn họ trong lòng bách tính xấu xa, nàng nghĩ ngăn chặn miệng lưỡi dân chúng căn bản không có khả năng, càng miễn bàn cắt đứt con đường sống của ta.” Hôn nữa sau khi biết được thân thể chân chính của chính mình, nàng còn có một khối miễn tử kim bài — hậu nhân của Lý Tĩnh.

Nàng cũng không tin, Lý Long Cơ sẽ bị người Dương gia mê hoặc đến dám vô cớ sát hại hậu nhân của công thần, hần nếu làm ra loại chuyện đó, như vậy Lý gia độc chiếm thiên hạ cũng không sai biệt lắm phải sụp đổ.

Sau đó, nàng đem kế hoạch dự định của chính mình làm sao chuyển bại thành thắng, tỉ mỉ cùng hần nói một lần.

Hần sau khi nghe xong, trầm tư một lúc lâu, phải tán thưởng:” Thật không biết đầu nhỏ này của ngươi là nghĩ như thế nào? Nói chuyện làm ăn này, ta xa xa không bằng ngươi.”

Nàng khuôn mặt tươi cười vốn đang đặc ý đào dặt, trong nháy mắt cứng đờ.” Ngươi không vui sao?” Nàng sợ hần như đa số nam tử, không thương nữ tử quá chơi nổi.

” Ngươi loạn nghĩ ta cái gì?” Hần ôm chặt nàng, cù nàng một trận ngứa, thẳng đến nàng cười đến nước mắt đều chảy ra, mới dừng tay ôm sát nàng.” Linh nhi, ngươi nhớ kỹ, ta lần đầu gặp ngươi, ngươi bộ dạng tức giận bưng bưng, khi đó ta đối với ngươi đã có ý yêu thích, chỉ là chưa tiến triển đến tình yêu nam nữ, bây giờ chúng ta có thể cùng một chỗ, liền chứng minh ta thích bộ dạng chân thực của ngươi, cho nên không cần không cần lo lắng ta sẽ đối với tài năng của ngươi có điều bất mãn hoặc lòng sinh đố kỵ, ngươi càng phát ra hào quang tỏa sáng, ta càng sẽ bị ngươi mê hoặc đến càng thêm thần hồn điên đảo.”

“Tiên sinh — “

“Gọi Thiếu Dương đi!” Hần cắt đứt lời của nàng.

“Thiếu Dương.” Chỉ là gọi tên của hần, nàng liền cảm thấy thật vui vẻ, kim lòng không đậu nghiêng người hôn lên môi hần, sau một phen triển miên, nàng nói:” Ta yêu ngươi, ta yêu ngươi chết mất...”

Nhiệt tình như thế lại trực tiếp thổ lộ a! Thực sự là làm cho hần... Vui sướng xấu hổ.

Nhưng nói đến yêu, hần rốt cục nghĩ đến một chuyện trọng yếu hơn muốn cùng nàng trao đổi.

Hắn nhẹ nhàng mà đẩy nàng ra, không hy vọng hai người quá độ triền miên, gây nên một hồi kịch liệt tình triền, làm cho hắn đem chính sự quăng đến chín tầng mây đi.

Nhưng nàng chính là gắt gao dây dưa hắn không tha.

”Đừng nháo.” Hắn ở trên kiệu đồn tuyết trắng của nàng vỗ nhẹ một chút, nói rằng: “Ngươi trước đi qua nằm, ta có chính sự nói với ngươi.”

”Chuyện gì có thể so với chúng ta ở cùng một chỗ quan trọng hơn nha!” Nàng bắt mắt nói thầm, nhưng vẫn là nghe hắn nói, ngoan; ngoan ở bên kia giường nằm hảo, chỉ là một tay vẫn gắt gao cầm chặt hắn, chết sống không chịu buông.

Mới nếm thử tư vị tình dục khiến nàng say mê không thể tự kiềm chế, chỉ hận không thể lúc nào cũng như hình với bóng, tuyệt không nguyện vọng có giây phút chia lìa.

Hoa Thiệu Dương cũng chỉ có thể chấp nhận tiếp xúc nho nhỏ này, chỉ ít đối với hắn mê hoặc không lớn như vậy, cũng không đến quá nghiêm trọng mức không khống chế được.

Hắn sửa sang lại một chút suy nghĩ mới nói: “Ngươi biết Trữ Đầu Nhi thích ngươi không?”

“Cái gì?!” Nàng không tự giác phản ứng. “Làm sao có thể? Ngươi đừng náo loạn.”

“Là thật.”

Nàng ngây người một lát, sau đó chăm chú nhìn hắn, trong cặp mắt hắc bạch phân minh kia có rất nhiều thận trọng, mà không phải ác ý, nàng không khỏi nghi hoặc.

”Ngươi không phải đổ kị ta dùng hắn làm gã sai vặt thiếp thân kiêm bảo tiêu, thường thường cùng ra cùng lúc đi?”

”Ta chưa buồn chán như thế?” Hắn giật lại tay nàng, ngược lại bung mắt của nàng, làm cho nàng xem rõ ràng biểu tình của chính mình, tiếp đó rất chăm chú nói lại lần nữa xem. Ta là nam nhân, cho nên ta hiểu ánh mắt một người nam nhân nhìn người trong lòng của mình, đó không phải ánh mắt bình thường, bên trong cất giấu tình ý rùng rợn, đó là hắn đối với ngươi yêu, bởi vậy ta vạn phần khẳng định hắn yêu ngươi, hơn nữa đã yêu ngươi rất lâu, rất lâu.”

“Thế nhưng —” Nàng có chút luống cuống, Trữ Đầu Nhi, cái hài tử kia là nàng nhất thời hảo tâm cứu trở về, vốn tưởng rằng năm đó so với nàng nhỏ, liền coi như đệ đệ mà chiều cổ, ai biết sau khi hắn bệnh thể khỏi hẳn, càng ngày càng lớn, càng ngày càng cao, nàng lúc này mới nổi lên nghi ngờ, hỏi tuổi tác hai bên, mới biết thì ra hắn còn lớn hơn nàng bốn tuổi, nhưng mà bởi vì bị bọn buôn người nô dịch đã lâu, mới có thể vừa bệnh lại yếu, chợt nhìn lại giống như hài đồng bất lực.” Ta vẫn luôn đem hắn làm ca ca mà đối đãi, ta không biết... Loại sự tình này làm sao có thể phát sinh? Hơn nữa... Hắn cho tới bây giờ cũng không có nói qua a...” Nàng thực sự không hiểu, làm sao có người có thể yêu một người đến sâu đậm như vậy, rồi lại không nói một tiếng, hắn không khó chịu sao?

”Ta không hiểu được hắn vì sao không nói cho ngươi, hắn thích ngươi. Biết đâu bởi vì các ngươi ở chung đã lâu, hắn cho rằng các ngươi quan hệ đã ổn định, không cần tốn nhiều nước miếng, hai bên cũng có thể hiểu rõ tâm ý của đối phương, có lẽ hắn xấu hổ, mới có thể không dám thổ lộ tiếng lòng, càng có thể là hắn tự ti, sợ thân phận bản thân không đủ uy phong, không xứng với ngươi... Nói chung, có trăm nghìn loại khả năng.”

”Ta đây nên làm cái gì bây giờ? Coi như không biết?” Nàng không muốn mình cùng Trữ Đầu Nhi trở nên khó xử, càng hi vọng cái loại tự nhiên ở chung trước đây có thể tiếp tục gắn bó.

”Nhưng ngươi theo ta cùng một chỗ, ngươi có thể tưởng tượng hắn thích ngươi như vậy, lại bị bắt buộc ngày ngày nhìn ngươi bỏ thời gian cùng người khác ôm ấp tâm tình sao?”

”Lẽ nào muốn ta đi nói với hắn, ta không thích hắn, bảo hắn chặt đứt phần tâm tư ấy?” Đây có phần quá tàn nhẫn đi?

”Ta không biết, ngươi cùng hắn nhận thức tương đối lâu, hắn là càng lý giải được tính tình, bản tính, của hắn, ngươi có thể nghĩ ra một phương pháp ổn thỏa, vừa có thể làm cho hắn chết tâm cũng sẽ không tâm sinh oán hận.”

”Muốn hắn chết tâm cũng không khó, trực tiếp nói cho hắn thì tốt rồi, nhưng oán hận...” Nàng nở nụ cười, bỗng nhiên nghĩ vấn đề này cũng không phải quá nghiêm trọng.” Ngươi suy nghĩ nhiều quá, Trữ Đầu Nhi là một người thông hiểu đáo để, trong nội tâm không hiểu thù hận, có thể hắn ngay cả hai chữ ‘oán hận’ cũng không biết viết đâu! Làm sao có thể sinh bất mãn?”

Hoa Thiệu Dương rất muốn nói cho nàng, Trữ Đầu Nhi đã không phải oán hận hắn, hắn thậm chí nổi lên sát ý.

Nhưng hắn không có chứng cứ, bằng vào cảm giác, làm sao thuyết phục nàng? Không đúng bị nàng cho rằng hắn lòng dạ hẹp hòi, cố ý gây xích mích ly gián.

Hắn suy nghĩ một chút, vẫn là đem phỏng đoán của chính mình đề xuống, chỉ nói: “Nói chung, ngươi đem sự tình xử lý tốt, tận lực đem thương tổn hai bên giảm đến nhỏ nhất là tốt rồi.”

“Àn.” Nàng gật đầu, bắt tri bắt giác quán lên hắn. “Ta biết phải làm sao.”

“Ngươi làm gì? Chúng ta chưa có nói xong.”

“Nói nhiều như vậy rồi?”

“Cuối cùng chuyện này quan trọng nhất.”

Nhưng nàng cho rằng trước mắt quan trọng nhất là cùng hắn ở cùng một chỗ, khanh khanh ta ta a!

“Có hay không khoa trương như vậy?”

“Chuyện liên quan đến thân thể của ta, ngươi thấy thế nào?” Đối với có muốn hay không nhận thân phận của mình là “Vô Ưu công tử”, còn có mục đích hắn tới, cuối cùng là chuyện tình yêu của nàng, hắn suy nghĩ thật lâu mới lấy đủ dũng khí, chuẩn bị hướng nàng nói thật.

Hắn không hy vọng có một ngày, bí mật này từ trong miệng người khác để lộ ra, vậy nhất định sẽ làm tổn thương nàng.

“Ác.” Nhưng nàng lại nở nụ cười.” Ta mới mặc kệ ngươi là người ở nơi nào, xuất thân ra sao? Chỉ cần là ngươi, ta đều thích.” Ta van ngươi, nàng cũng không phải hài tử ba tuổi, mặc sức để người lừa gạt.

Dù cho nàng bị tình yêu làm mê muội đầu óc, còn có nàng cha mà! Bạch lão gia không phải một nhân vật đơn giản, từ lâu đưa thân thể, lai lịch điều tra đến nhất thanh nhị sở, hơn nữa nói cho nàng biết được.

Bạch Linh Quân cũng tự mình kiểm chứng qua, nói thật, chột nghe tin tức, nàng là có chút kinh ngạc, nhưng rất nhanh đã bình thường trở lại, chỉ cần hắn đối với nàng là thật lòng, cái chuyện tạp nham khác rất trọng yếu sao?

Ở nàng xem, yêu thuần túy chống đỡ được toàn bộ thiên hạ, bởi vậy nàng tuyệt không lưu ý thân thể của hắn, đã như vậy, sự kiện kia sẽ không quan trọng nữa! Hiện tại quan trọng hơn chính là...

Nàng hoan hô một tiếng, trước hôn lên môi của nàng, sau đó bắt đầu lần thứ hai thăm dò thân thể hắn.

“Uy, ngươi sờ chỗ nào?” Hắn mặt đỏ, nắm tay nàng, ngăn cản nàng tiếp tục thăm dò bí mật lớn thuộc về nam nữ không giống nhau.

“Sờ ngươi vừa rồi thích sờ nhất, mà hiện tại ta cũng yêu nơi ấy.” Nàng trả lời đến lễ trắng khí hùng.

Hắn suýt nữa bị lời của nàng làm sặc chết.

“Ta van ngươi, ngươi là nữ nhân, rụt rè một chút được không?” Nàng nói xong không xấu hổ, hắn thế nhưng sắp thẹn mà chết.

“Không tốt.” Nàng sắp đến, vui vẻ hôn môi hắn.” Ngươi đã nói, thích ta chân chính, ta chính là cái dạng này a! Ngươi phải tiếp nhận ta, không thể chối ý.”

“Ta...” Hắn thực sự là mua dây buộc mình a!” Linh nhi, ngươi ngươi ngươi... Nhẹ một chút...” Thiên, nhiệt tình như vậy sắp làm hắn đốt thành tro!

Thế nhưng...

Căn cứ vào lương tâm nói, hắn còn rất thích, tương tượng sau này cùng nàng mỗi một ngày tay nắm tay là nhiệt tình như lửa như vậy, hắn...

Hắn dùng lực xoay người, đem nàng đè xuống.

Tại sao lại không chứ? Bọn họ chính là phu thê trẻ ân ái, không quen nhìn người, một bên đồ mất đi, đừng cản trở đường nhân duyên của người ta.

Bốn ngày sau, Quốc Quốc phu nhân rốt cục nhớ tới Trụ Đầu Nhi tình cờ bị nàng cứu trở về.

Nàng bảo quản gia đem người mang đến, quản gia thiếu chút nữa bị hù chết, bởi vì khi Trụ Đầu Nhi đến quá chật vật, hơn nữa Quốc Quốc phu nhân vẫn chưa đặc biệt phân phó nói phải chiều cố hắn, quản gia đem hắn thành tên khát cái phu nhân ngẫu nhiên thiện tâm cứu trở về.

Phu nhân tính tình bất định, có đôi khi tàn nhẫn đến cực điểm, thỉnh thoảng lại phong tao phóng đãng, nhưng là có mấy lần, nàng đột nhiên đầu óc bị thất nút, tiện tay cứu một tên khát cái bản cùng bệnh tật khôn khó về nhà, nhưng thông thường nàng là đã cứu liền quên, mặc cho ở tại trong khu nhà cấp cao to như vậy tự sinh tự diệt.

Mà rất không may mắn, người hạ đẳng này dù sao hưởng thụ không nổi khí khái phú quý của phủ đệ của Quốc phu nhân, rất nhanh sẽ tắt thở. Đến lúc đó, liền trực tiếp đưa vào lò thiêu.

Quản gia nằm mơ cũng nghĩ không ra, có một ngày, phu nhân sẽ hỏi sống chết của một tên khát cái.

Lão Thiên phù hộ a! Tên kia nhất định phải sống mới được, bằng không đổi lại sẽ là hắn bị đưa vào lò thiêu.

Không đúng, không đúng, hắn trước nên cầu: van xin thần phù hộ, tên kia còn không có tiến vào lò thiêu mới đúng!

Vạn nhất Trụ Đầu Nhi đã đốt thành đốt thành một đồng tro tàn... Được, chính hấn tìm mảnh vải trắng thất cổ là được.

Cũng may mà Trụ Đầu Nhi thân thể trụ tốt, ở chỗ này tuy rằng thiếu quần áo thức ăn, nhưng hấn vẫn là nhờ vào một ấm trà lạnh trong phòng tiếp tục chống đỡ.

Bây giờ ngoại trừ có chút tác phong, hơn nữa bụng hoàn toàn đói bẹp xuống, không ngờ tứ chi hoàn chỉnh, không hề tổn thương.

Lúc quản gia thấy hấn chỉ là suy yếu, nhưng không có dáng dấp người chết, hấn không tin thần, lần đầu tiên cảm kích hướng lên trời lạy tam bái.

Cảm tạ trời đất a! Mạng già của hấn cuối cùng cũng được đảm bảo!

Hấn không nói hai lời kéo Trụ Đầu Nhi bỏ chạy, ra khỏi cửa phòng, ngửi thấy được một cỗ mùi lạ, vật gì thôi như vậy?

Quản gia xung quanh ngửi ngửi, phát hiện mùi vị chua thối kia là từ trên người Trụ Đầu Nhi truyền ra, sợ đến kêu to một tiếng.

Đem một người buồn nôn như thế hướng đến rước mặt phu nhân, hấn sẽ không toàn mạng.

“Nhanh lên một chút, nhanh lên một chút, người mau chóng đem chính mình thu thập một chút, phu nhân muốn gặp người.” Quản gia kéo hấn đi dục gian.

Trong lúc đó, Trụ Đầu Nhi vài lần muốn hỏi, có đồ ăn hay không, đáng tiếc quản gia căn bản không để cho hấn có cơ hội mở miệng.

Thấy hấn bản thân, quản gia trực tiếp đem hấn đá vào bể tắm, “Người nếu dám một thân dơ bẩn xuất hiện ở trước mặt phu nhân, cẩn thận phu nhân một kiếm đem người chặt!”

Rốt cuộc người nào là phu nhân, thủ đoạn tàn nhẫn như vậy? Đêm đó, Trụ Đầu Nhi bởi vì bị phần quá độ, suy nghĩ có chút không tốt lắm, cho nên không nhớ rõ là ai cứu mạng nhỏ của chính mình.

Nhưng mặc kệ người nào là phu nhân, trước khi hấn thù lớn chưa trả, hấn đều không muốn chết, bởi vậy hấn ngoan ngoan chiều theo lời quản gia nói mà làm, cố gắng đem chính mình thu thập sạch sẽ, sau đó bị mang vào phòng khách thấy vị “Phu nhân” kia.

Trụ Đầu Nhi vừa nhìn thấy nàng, lập tức choáng váng.

Quốc Quốc phu nhân! Hấn nhớ kỹ nàng đã từng rất yêu thích tiểu thư, về sau vì một Hoa Thiệu Dương mà giờ mặt, chiều theo cá tính nàng có cừ oán tất báo, nàng làm sao có thể cứu hấn?

“Thế nào? Thấy ta rất kinh ngạc?”

Kỳ thực nàng rất nhớ Trụ Đầu Nhi, còn nên cảm kích Bạch Linh Quân.

Bạch Linh Quân vẫn muốn cho Nghê Thường phường trở thành nơi cung cấp ngự dụng cho hoàng thất, lấy vàng bạc, nguyên bản đã sắp thành công.

Nhưng bởi vì Bạch Linh Quân đắc tội nàng, nàng ở trước mặt hoàng thượng muội phu bật mí, tất cả bố trí của Bạch Linh Quân trong nháy mắt thành hư không.

Nàng thập phần đắc ý, dù sao nàng đã sớm nói, tại trên quốc thổ Đại Đường, họ Dương mới là chúa tể, về phần những người khác hừ, cho hấn xách giày cũng không xứng.

Nàng vẫn chờ Bạch Linh Quân đến quỳ xuống cầu xin tha thứ, sẽ hung hăng làm nhục nàng một trận, nhằm báo thù mối thù mấy ngày trước ở Bạch phủ đắc tội nàng.

Nhưng nghĩ không ra Bạch Linh Quân mất đi đường ống hoàng thất, lại cùng toàn bộ thanh lâu kỹ trại trong kinh thành đạt được hiệp nghị, đem bộ đồ mới của Nghê Thường phường miễn phí cho cô nương thế đồ mượn mặc, trừ phi có tổn hại, bằng không nàng một lòng cũng không thu.

Nàng mỗi ngày cung cấp các nàng các bộ đồ mới kiểu dáng khác nhau, chiếc chiếc hoa lệ, cách làm tuyệt vời, đoạt đi vô số ánh mắt nam nhân. Trang phục nữ nhân, gây nên tại sao? Cũng không phải là vì vui mừng thay nữ nhân của chính mình.

Phu thê hoặc tình lang vì lấy lòng các nàng, rất nhiều phu nhân giàu có đã đem Nghê Thường phường liệt vào khách cự tuyệt lui tới, lại tìm chọn mua đến càng thêm điên cuồng.

Trong lúc nhất thời, Nghê Thường phường kiếm được bát đầy bòn đầy.

Kết quả Quốc Quốc phu nhân một phen làm, không chỉ không đá kích đến Nghê Thường phường, trái lại làm cho Bạch Linh Quân lại đem nàng làm thành quân cờ, khiến Nghê Thường phường sinh ý trở lên phát đạt.

Quốc Quốc phu nhân tức chết rồi, nhưng nàng dù sao cũng không thể phái người đem toàn bộ kỹ nữ đều đánh chết?

Nhưng nàng xác thực nuốt không trôi mối hận này, sau cùng liền nghĩ tới Trụ Đầu Nhi. Đây là gã sai vật thiếp thân Bạch Linh Quân tối ý lại, nếu nàng có thể câu dẫn hấn, mượn hấn hung hăng giáo huấn Bạch Linh Quân một phen, nói vậy phi thường đặc sắc —

Cho nên nói, Trụ Đầu Nhi có thể từ Quỷ Môn Quan bước ra, chính là Bạch Linh Quân thiết thời.

”Đa tạ phu nhân cứu giúp, ngày sau nếu có cơ hội, Trụ Đầu Nhi nhất định toàn lực báo đáp.” Nói xong, hắn liền chuẩn bị ly khai. Người khác mặc dù không thông minh, cũng biết đây là mỹ nữ xà, bị cắn một ngụm, mạng nhỏ đã bị lấy mất một nửa, bởi vậy chưa kịp đuổi đã muốn chạy trốn ra khỏi cái địa phương đáng sợ này.

“Báo đáp?” Quắc Quốc phu nhân cười to.” Người xem nhà cửa này của ta, là bệ hạ đặc biệt cho ta xây dựng, bất quá đã cũ, ta đang theo bệ hạ nói tìm kiếm địa phương, xây lại phủ đệ, bệ hạ cũng đáp ứng rồi, còn chi hai trăm vạn bạc cho ta. Người nói, ta muốn tiền có tiền, muốn quyền có quyền, ta một câu nói có thể cho một cái quan tứ phẩm trực tiếp vào nội các, lại lật mặt, một vị tướng quân liền xuống ngựa. Nữ nhân ta cái gì cũng có, người lấy cái gì báo đáp lại ta?”

“Ta ——” Trụ Đầu Nhi nhất thời không nói gì, hết lần này tới lần khác ở lúc này, bụng hắn không chịu thua kém câu nhàu kêu lên.

Quắc Quốc phu nhân đầu tiên là sững sốt, sau đó che miệng cười nói:” Đứa nhỏ ngốc, người ngay cả cơm cũng ăn không đủ no, còn nói báo đáp ta!”

Trụ Đầu Nhi nghĩ thầm, nếu không hạ nhân trong nhà người ngược đãi ta, ta sẽ đói thành như vậy sao?

“Quên đi, ta trước hết mời người ăn! Miễn cho người ta nói ta ngược đãi người.” Nói xong, nàng còn vút một cái mị nhãn cho hắn.

Trụ Đầu Nhi nhất thời ngây ngẩn cả người, Quắc Quốc phu nhân vốn là khuôn mặt đẹp, tận lực khiêu khích, thế nào không làm hắn mất đồ tim đập?

Nhưng trong lòng hắn cũng rõ ràng, vị phu nhân trước mắt này là dạng người gì, nàng là tiểu di tử của hoàng thượng bệ hạ, nghe nói ngay cả hoàng thượng bệ hạ cũng thiếu chút nữa quỳ gối ở dưới váy của nàng, mỹ nhân cao quý như vậy, hắn phạm nhân há lại có thể trèo cao đến?

Cho nên hắn vẫn nói cho chính mình, bình tĩnh, bình tĩnh, nghìn vạn lần đừng làm ra chuyện sai, bằng không liền vĩnh viễn không có cơ hội quay đầu lại. Bởi vì, mọi người đã chết, còn quay về cái gì đâu?

Hết lần này tới lần khác, Quắc Quốc phu nhân đối với hắn ân cần có thêm, cơm nước đưa lên, nàng còn tự tay vì hắn thêm cơm gấp thức ăn, nhiều loại ôn nhu, toàn bộ Bạch Linh Quân chưa từng vì hắn làm.

Lẽ nào phu nhân thực sự thích hắn? Hắn nhìn phu nhân xinh đẹp, trong lòng nhảy sắp từ trong ngực bật ra.

” Thế nào, mùi vị làm sao?” Quắc Quốc phu nhân còn đem canh thổi nguội, uy hắn uống. Cuối cùng, nàng ngai hai bên ngồi đối diện phiền phức, dứt khoát ngồi vào trên đùi hắn, cứ như vậy người một ngụm, ta một ngụm, ăn món ngon thượng đẳng, uống rượu ngon vua ban thưởng.

Trụ Đầu Nhi cả đời không hưởng qua bậc này ôn nhu, trong nháy mắt liền u mê, ngay cả Quắc Quốc phu nhân hôn hắn, hắn cũng cười quay về hôn lại.

Trong lòng Quắc Quốc phu nhân vạn phần đắc ý, nàng chỉ biết, chính mình mị lực không người có thể ngăn, Bạch Linh Quân muốn cùng nàng đấu? Nằm mơ đi thôi!

Chờ nàng chinh phục Trụ Đầu Nhi, lại để hắn trở lại làm nội ứng, hừ, đừng nói một cái Nghê Thường phường, nàng muốn toàn bộ Bạch gia phải suy sụp triệt để, muốn Bạch Linh Quân biến thành một xấu phụ ngay cả tên khát cái cũng không bằng! Ai bảo nàng ta lại dám cùng nàng đối nghịch, trên đời này không ai có thể làm trái ý tứ của nàng, một người cũng không có ——

Bạn đang đọc truyện *Đường Triều Khởi Nữ Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Khi Trụ Đầu Nhi hoàn toàn tỉnh táo lại, đã là giữa trưa ngày hôm sau. Hắn ngủ suốt một ngày, vì sao lại như vậy?

Hắn dùng sức mà nghĩ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Sau đó, hắn phát hiện một chuyện vô cùng kinh khủng.

Hắn không có mặc quần áo, hơn nữa bên cạnh cũng là có nữ nhân không mặc quần áo đang nằm, nàng một chân còn đặt trên hông của hắn, tay kia thì phủ ở lòng ngực của hắn.

Bọn họ... Hắn và nàng... Lão thiên gia, căn bản không cần hỏi cũng biết, giữa hai người đã xảy ra chuyện gì.

Hơn nữa, gian phòng này trắng lè, còn đầy đầy một cổ hơi thở tình dục mập mờ... Chậm đã, trắng lè... Nơi này là nơi nào? Gian phòng lại xinh đẹp như thế!

Hắn tâm trạng trong nháy mắt ngu ngơ, ngay sau đó, từng màn hình ảnh phóng đảng điên cuồng hiện lên trong óc, tim của hắn không chịu nổi chế độ đập cuồng loạn, đôi này hắn còn không có chạm qua nữ nhân —— bởi vì ngày trước vẫn mê luyến Bạch Linh Quân, đối với những cô gái khác căn bản là không để vào mắt, nhưng không nghĩ tới lần đầu tiên lại là cùng...

Hắn cố gắng, dùng sức nhìn mặt nữ nhân, dung mạo trong lúc ngủ say vẫn kiều diễm như trước, nhưng mất đi vẻ đường hoàng lúc thanh tỉnh, nhiều vài phần nhu tình.

Đây thật là người cao cao tại thượng, vô cùng tôn quý Quốc Quốc phu nhân sao?

Hắn thế nào cũng không nghĩ ra, mình cứ nhiên sẽ cùng một nữ nhân mơ cũng không dám phát sinh quan hệ như thế.

Rốt cuộc là tất cả biến hoá như thế nào? Hắn... Bọn họ... Lão Thiên, đợi nàng tỉnh dậy, chuyện thứ nhất có thể hay không là gọi người chém đầu hắn?

Mà hắn cũng không cách nào giải thích được, ai làm cho mình chiếm tiện nghi của nàng.

Vậy mới nói uống rượu hồng việc, buổi sáng hôm qua, ăn cơm thì ăn cơm, uống rượu làm gì? Kết quả... Thật ra đại họa.

Làm sao bây giờ? Hắn đầu óc loạn thành một đoàn rối.

Không bằng... Chạy trốn đi! Bởi vì, hắn căn bản không biết nên đối mặt như thế nào, dứt khoát nhắm mắt làm ngơ.

Hắn vội vã nhảy xuống giường, vội vàng mặc quần áo tử tế, vốn định thừa dịp lúc nàng ngủ say không thấy để chuồn đi, đáng tiếc hắn quen thô lỗ, vừa nhảy, sớm làm nàng bừng tỉnh.

Quốc Quốc phu nhân buồn cười nhìn hắn luống cuống tay chân, mặc quần áo, đi hài, chuẩn bị chạy trốn.

Nàng cũng không quát rầy hắn, chẳng qua là im lặng nhìn, biết hắn mặc xong, chạy đến trước cửa phòng, mới từ từ mở miệng: "Như thế nào? Ăn xong lau sạch cũng không nghĩ chịu trách nhiệm sao?"

Thật ra thì nàng căn bản không cần trợn kích tình hoan hảo này, nhưng nàng cảm giác vô cùng đặc biệt, hơn nữa rất kích thích.

Nàng chưa từng cùng nam nhân như Trụ Đầu Nhi thân mật quá, ngày xưa đối tượng hoan ái đối với nàng tìm mọi cách nịnh nọt, cần phải đem nàng lấy lòng đến mức tận cùng mới thôi.

Nhưng Trụ Đầu Nhi bất đồng, tiểu tử ngốc này cũng không có kỹ xảo gì, chỉ có một thân thể lực đáng sợ, thô bạo xông thẳng, khiến cho nàng cả người bủn rủn, bị hắn qua da thịt đã không phải lưu lại vết đỏ, mà là máu ứ đọng.

Cho nên nàng mệt mỏi quá, mệt mỏi đến ngay cả ngón tay cũng không muốn nâng, sau khi hoan ái cũng không tắm rửa, liền trực tiếp ôm hắn ngủ.

Đây là nàng lần đầu cùng nam nhân thân mật thời gian dài như thế... Dĩ nhiên, chồng trước đã qua đời của nàng là ngoại lệ.

Tóm lại trước đây đều là hoan ái xong, nàng liền đem người đuổi đi, tự mình đi thanh tẩy thân thể, khiến cho sạch sẽ, sẽ một mình ngủ. Nàng đã không có thói quen cùng người đồng gối.

Cho đến Trụ Đầu Nhi đã phá lệ của nàng, mà nàng... Rất kỳ quái, cũng không ghét, chỉ cảm thấy thú vị.

Xem ra quá khứ nàng quá bảo thủ rồi, chỉ chọn một loại nam nhân mà chơi, hắn là ngẫu nhiên tiếp xúc với nam nhân loại khác, mới có hứng thú!

"Ta... Ta ta ta... Phu nhân thứ tội..." Trụ Đầu Nhi nghĩ nửa ngày, thật sự không biết xử lý như thế nào, không thể làm gì khác hơn là quỳ xuống nhận sai.

Ngươi Ngươi phạm vào tội gì mà muốn ta tha thứ?" Quốc Quốc phu nhân nửa ngồi dậy, áo ngủ bằng gấm trượt xuống, lộ ra bộ ngực tuyết trắng, lần nữa làm cho Trụ Đầu Nhi nhìn đến mắt choáng váng.

"Ta... Cái kia... Ta không nên mạo phạm phu nhân..." Hắn không dám nhìn nữa, vội vàng cúi đầu, lại không chế không được tình dục, không ngừng liếc trộm nàng.

Quốc Quốc phu nhân chỉ cảm thấy vô cùng đặc ý. Hừ, Bạch Linh Quân trẻ trung hơn nàng thì như thế nào? Tiểu cô nương không có phong tình, ít thủ đoạn, căn bản không phải đối thủ của nàng.

Nhìn xem, gã sai vặt Trụ Đầu Nhi trung thành nhất của Bạch Linh Quân cũng coi như thật thà đường hoàng đi? Lại còn không phải là nàng chỉ cần ngoắc ngoắc ngón tay, liền thần phục ở dưới váy nàng.

Hừ, trên đời này nam nhân đều là cùng một dạng, thông minh cũng tốt, lợi hại cũng được. Trung thành, dùng mãi, tôn quý... Không quan trọng bằng cái dạng khi gió gù, không ai có thể chạy trốn khỏi lòng bàn tay của nàng.

Cho nên Bạch Linh Quân cho là không dễ cho nàng thấy vị Hoa tiên sinh kia, là có thể vĩnh viễn bảo vệ cho hắn? Chớ nằm mộng rồi, một khi để cho bọn họ thấy, hắc, Hoa tiên sinh cuối cùng sẽ tự chui đầu vào rọ, căn bản không cần phải hỏi, nghĩ cũng biết người thắng nhất định là nàng.

Nhưng nàng cũng sẽ không vĩnh viễn lưu lại Hoa tiên sinh, tựa như nàng không thèm để ý bất cứ ai ngẫu nhiên cùng Trụ Đầu Nhi ngoạn hơn mấy đêm, cũng không ở cùng hắn một đời một thế... Kính nhờ, nàng chính là Quốc Quốc phu nhân, cho dù muốn tìm tướng công, cũng phải lấy người nổi tiếng, giống Trụ Đầu Nhi, Hoa tiên sinh không có thân thế, không có bối cảnh, không có quyền lực, quan trọng hơn là không phải nam nhân có tiền, nàng làm sao có thể mê muội?

Nàng chẳng qua là ham muốn mới mẻ, mọi việc đều phải ngoạn hai cây mới đã nghiền, Bạch Linh Quân ngu nhất chính là không nên vì một người nam nhân chống đối nàng.

Thứ nhất, nàng sẽ không tha thứ người dám khiêu chiến quyền uy của nàng, và lại, điều này làm cho nàng đối với Hoa tiên sinh hứng thú càng đậm, không thu tay được, vì vậy không thể không ngoạn.

Vì vậy, nàng nhất định phải đem khí điểm của Bạch Linh Quân đánh xuống, nếu không người người cũng có thể tùy tiện chống đối nàng, vậy Quốc Quốc phu nhân này còn có cái mặt mũi gì?

Bây giờ... Nàng đối với Trụ Đầu Nhi ngoắt ngoắt tay, để cho hắn lại đây.

Hắn nhìn cánh cửa gần trong gang tấc một chút, lại nhìn nàng một cái, chạy trốn hắn là lựa chọn tốt nhất, nhưng là... Kia xinh đẹp động lòng người hấp dẫn, hắn thật không cách nào kháng cự.

Hắn kim lòng không đậu đi hướng nàng, “Phu nhân.”

Quốc Quốc phu nhân thật là vui, nàng rất thích người khác thần phục mình. Kỳ thật Bạch Linh Quân chỉ cần chịu cúi đầu trước nàng, bằng giao tình hai người ngày trước. Nàng vẫn có thể tha cho nàng một lần, đáng tiếc a! Nữ nhân ngu xuẩn kia kiên quyết dùng lấy trứng chọi với đá, vậy hãy để cho nàng ném thứ tư vị đựng phải đầu rơi máu chảy...

“Ngươi a!” Nàng ngón tay ngọc nhỏ và dài điểm lên trán của hắn.” Một chút cũng không hiểu được đau lòng cho người khác, chính mình cao hứng xong, đã nghĩ muốn đem người bỏ rơi, rốt cuộc có lương tâm hay không?”

“Ta...” Bàn về tài ăn nói, Trụ Đầu Nhi làm sao là đối thủ của Quốc Quốc phu nhân, chỉ đành phải nhận sai.” Thật xin lỗi, phu nhân.”

”Biết xin lỗi là tốt, liền tới đây đỡ ta, ngươi không biết người ta bị ngươi làm cho thực cực khổ.” Nàng làm nũng quăn lấy hắn.” Ngươi phải chịu trách nhiệm giúp ta tẩy trừ, lại thay ta xoa bóp vài cái, cho đến lúc ta khôi phục mới thôi, biết không?”

“A?” Hắn ngây người, “Phu nhân, ngươi... Không chém đầu ta?” Hắn cho là mạo phạm Quốc Quốc phu nhân, hắn phải chết là không thể nghi ngờ.

“Đưa ngọc, chém ngươi...” Nàng hai tay vòng ở cổ hắn, đầu tiên là chóp mũi cùng hắn cọ sát lẫn nhau, tiếp theo không hề báo động trước cắn môi hắn một ngụm, “Ngươi chết, bảo bổn phu nhân làm sao bây giờ?”

Trụ Đầu Nhi cười, si ngốc, ngây ngốc, nhưng khoái ý trong lòng làm sao cũng không che dấu được.

Là hắn biết mình cũng không phải là quá kém, Bạch Linh Quân không thích hắn, là nàng không có mắt, nhìn xem, Quốc Quốc phu nhân có thể hảo tiếp nhận hắn.

Hắn dựa ôm lấy nàng, “Phu nhân muốn ta hầu hạ như thế nào, ta liền làm ấy.”

”Kia... Ta muốn ngươi trước tiên đưa ta vào bồn tắm, lại dùng tay giúp ta rửa sạch sẽ, hơn nữa...” Nàng yêu kiều cắn vành tai hắn, “Ngươi xem ngươi một chút, thô lỗ như vậy, đem thân thể người ta đều lộn thương rồi, ta mặc kệ, mỗi một cái máu ứ đọng này, ngươi đều phải hôn lên một lần cho ta, hôn đến khi ta không đau mới thôi.”

Yêu cầu ngọt ngào như thế, người nam nhân nào có thể cự tuyệt cho được? Trụ Đầu Nhi dĩ nhiên cũng không phải ngoại lệ, rất nhanh ôm lấy nàng, liền đi ra ngoài.

”Chờ một chút, ngươi muốn ôm ta đi nơi nào a?”

“Dục gian a!” Ở chỗ này, hắn chỉ biết mời một phòng dục gian, chính là cái để bọn hạ nhân sử dụng kia.

”Đưa ngọc, trong phòng ta có dục gian, không cần xuất môn.” Nàng chỉ vào nội thất nói.

Trụ Đầu Nhi theo hướng nàng chỉ, không nghĩ tới bên trong phòng của nàng còn có ôn tuyền, hồ suối lấy đá phiến bạch ngọc vòng lên, kiến tạo đến xinh đẹp vô cùng, hắn hoàn toàn nghĩ không ra phải hình dung như thế nào.

”Này, chính là chỗ này, ngươi cũng cùng ta xuống dưới ngâm đi!”

“Ta...” Trụ Đầu Nhi phảng phất là mình đang nằm mộng, hắn là thân phận gì, thật hưởng thụ được phần tôn vinh này?”Ta có thể không?”

“Vi sao không thể?”

”Nơi này xinh đẹp như thế, ta...” Hấn có chút hồ thẹn.

“Xinh đẹp?” Quắc Quốc phu nhân khinh thường hừ một tiếng, “Hồ tắm của tứ muội mới là thật có khí chất tiên gia, về phần ta đây... Hừ, nhỏ muốn chết. Bất quá không sao, chờ khi xây phủ đệ mới, ta muốn Tam Lang chuẩn bị đẹp hơn cho ta, tuyệt đối không thể kém hơn Tứ muội.”

“Tam Lang?” Không biết lúc nào, hấn đã đem nàng xem thành vật sở hữu của mình, đối với nàng từ trong miệng thốt ra tên của nam nhân, dâng lên một cỗ lửa oán giận.

“Làm sao, người ghen tỵ à?” Quắc Quốc phu nhân nhìn ánh mắt của hấn cũng biết, người nam nhân này đã hoàn toàn đi vào đường giương cung của nàng. Nàng che miệng cười duyên, trong lòng đắc ý vô cùng —— Bạch Linh Quân, đích thủ đoạn của bốn phu nhân bây giờ mới bắt đầu, người chuẩn bị tiếp chiêu đi!

Nàng đưa tay, nhẹ nhéo lỗ tai Trụ Đầu Nhi xuống, “Đứa ngốc, Tam Lang chính là hoàng đế bệ hạ, tướng công của Tứ muội nhà ta, hấn nếu cưới đoá hoa đẹp nhất của Dương gia chúng ta, chẳng lẽ không nên chiêu cố người Tam di cô đơn không chỗ nương tựa như ta đây một chút.

Nguyên lai là muội phu của nàng à! Vậy thì hấn an tâm. Thật cao hứng hầu hạ nàng tắm rửa, giúp nàng tắm rửa, giúp nàng xoa bóp, dĩ nhiên, ấn lấy ấn lấy, không khỏi dẫn đến một cuộc hoan hảo.

Mà việc này, lại làm cho hai người mệt mỏi không chịu được, vội vã dùng qua cơm, lại cùng nhau về phòng nghỉ ngơi.

Quắc Quốc phu nhân vì lời kéo hấn, có thể nói là đem hết tất cả vốn liếng, đem hấn mê hoặc đến tam hôn đi bảy phách, mãi đến ba ngày sau, mới để hấn trở về.

Trụ Đầu Nhi vài lần rơi lệ không thôi, vẫn là Quắc Quốc phu nhân sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn, mới đem hấn hù dọa đi.

Nhưng nàng đã nắm chắc, người nam nhân này trốn không thoát lòng bàn tay của mình, hấn đừng nói muốn hấn hỗ trợ làm việc, cho dù muốn hấn bán đứng Bạch Linh Quân, tin tưởng chỉ cần nàng dùng chút ít thủ đoạn, hấn cũng nhất định làm theo.

”Bạch Linh Quân, vận xui của người gần đến nơi rồi, ha ha ha...” Quắc Quốc phu nhân đắc ý cười to.

Hoa Thiếu Dương đang giúp Bạch Linh Quân tính sổ.

Hấn tính toán trừ vô dụng, ánh mắt chăm chú nhìn, chỉ vận vận tay quay, kết quả liền đi ra.

Nàng xem mà tròn mắt hốc mồm, thật là tính toán tài tình à! Có một mình hấn, chống đỡ được với mấy chục phòng thu chi, hừ hừ, từ nay về sau, xem ai còn dám tham ô tiền của nàng?

Nàng bị chọc tức không nhỏ, đầy tớ làm ra chuyện thật tốt, nên cho lương mời rượu, nên chi tiền khen thưởng, nàng một sợi lông cũng sẽ không thiếu, thậm chí không cần bọn họ len lén kiếm thêm một chút thu nhập, nhưng điều kiện tiên quyết là —— không thể phá hư căn cơ của sản nghiệp Bạch gia. Bởi vì nàng biết, kể từ khi hoàng đế tin chịu người Dương gia. Dương Quốc Trung sau khi làm tướng, Dương gia cướp đoạt tiền tài há có thể dừng lại ở vớ vết ba thước, đám họ Dương lòng tham không đáy, sợ rằng vớ vết ba trăm thước cũng có.

Đừng xem kinh thành một mảnh phồn hoa, nhưng trong lòng nàng hiểu rõ, Đại Đường hiện nay đã không lớn bằng lúc trước.

Hơn nữa dân chúng càng ở tầng dưới chót, cuộc sống cuộc sống khổ, nhưng giới thượng lưu khó có thể hiểu, bọn họ còn đang đắm chìm ở bên trong, “Thiên Khà Hấn” rực rỡ, không nhìn dân chúng bên dưới đau khổ cầu sinh.

Nhưng Bạch Linh Quân thấy được, cho nên ở trong phạm vi năng lực của nàng, nàng sẽ tận lực làm cho người ta đỡ khổ.

Dù sao, giúp mọi người làm điều tốt, cũng tương đương vì mình làm điều thiện, nàng vẫn luôn là như vậy.

Bất quá Hoa Thiếu Dương cũng không phải là quá tán thành ý niệm này của nàng, có vết xe đổ của Thanh Phong sư phụ, hấn vẫn tin người thiện bị người ức hiếp, ngựa thiện bị người cười.

Làm người vẫn là đừng quá thiện lương, đỡ phải làm cho người ta làm hại, còn giúp đỡ người khác ngân lượng.

Bọn họ thảo luận qua chuyện này, nhưng bởi vì cá tính hai bên đều kiên cường, ai cũng thuyết phục không được ai, cuối cùng không giải quyết được gì.

Nàng nói:” Dù sao cũng là bản tính làm người tự nhiên thôi! Cần gì yêu cầu đối phương nhất định phải thuận theo mình chứ?”

Hấn ngẫm lại cũng đúng, hai người ở chung một chỗ, đúng là phải bao dung lẫn nhau, nếu gò bó lẫn nhau, khiến cho cuộc sống mỗi ngày trôi qua giống như đánh giặc, vậy còn có cái gì đáng nói?

Vì vậy, hấn tiếp tục tư tưởng làm người vốn ác của hấn.

Nàng đây! Làm theo nàng đi kiếm nhiều tiền, hơn nữa ở trong phạm vi đủ khả năng, chiếu cố càng nhiều người yếu thế.

Bất quá...

“Ngươi lại muốn làm gì?” Hoa Thiệu Dương vốn đang tính sổ nên rất tập trung tinh thần, ai ngờ đột nhiên bị nàng đánh lén, hôn bên gáy hắn một ngụm, nơi đó là chỗ mẫn cảm nhất của hắn, mỗi lần bị nàng hôn lên, hắn nửa người cũng muốn tê dại.

“Người ta cảm thấy bộ dạng ngươi tính sổ hào đẹp trai, thật là lợi hại thôi!” Cho nên liền kìm lòng không đậu.

“Ngươi...” Hắn muốn mắng người, chính là tìm lại đập nhanh như vậy, mặt cháy đỏ quen thuộc, đủ thấy hắn cũng hưởng thụ loại thân mật đột nhiên xuất hiện này, điều này làm cho hắn phải làm sao mở miệng ngăn cản nàng?

“Ta đây là khen ngợi ngươi nga!” Nàng yêu kiều ngồi bên cạnh hắn, nửa thân thể ngã vào trong lòng ngực của hắn, “Ngươi đã nói thích bản tính của người ta, cho nên không cho phép tức giận.”

“Ngươi mỗi lần trở về cũng tới đây.” Hết lần này tới lần khác hắn bị ăn đến chết đi, nửa điểm năng lực phản kháng cũng không.

“Có quan hệ gì?” Bạch Linh Quân vuốt tóc của hắn, lông mày của hắn, mắt của hắn... Cuối cùng ngón tay nhỏ nhắn qua lại vỗ về môi của hắn.” Dù sao ngươi cũng không ghét, vậy thì để bao nhiêu lần thì có sao!”

“Nhưng ta đang làm chính.” Hắn quả thật thích nàng nhiệt tình, nhưng cũng phải xét tình huống cùng địa điểm đi? “Vạn nhất ta tính sai một khoản sổ sách, ngươi sẽ chờ người giàu có bồi sao?”

“Ngươi mới sẽ không.” Nàng đối với hắn có lòng tin trăm phần trăm, “Huống chi, ngươi cũng tính xong không sai biệt lắm nữa à! Vậy vui đùa một chút coi là nghỉ ngơi, có quan hệ gì?”

“Ngươi vừa biết ta tính xong rồi?”

“Những thứ làm ăn này cũng là ta chủ quản, ngươi có tính xong hay không, ta sao lại không biết?”

“Nhưng ta còn không có kiểm tra à!”

“Còn kiểm tra cái gì? Bằng năng lực tính toán tài tình của ngươi, còn có thể sai sao?” Không biết có phải ảo giác hay không, nàng cảm thấy hắn từ khi nhiễm bệnh tốt hơn, trở nên nhìn càng ngày càng tốt, trông mắt đen lóe sáng, dung quang toả sáng, thần thanh khí爽, quả thực người giống như thay đổi.

Nàng đối với hắn càng ngày càng mê muội, cơ hồ nhanh đến nông nổi thần hồn điên đảo.

“Tiểu thư, có tự tin là chuyện tốt, nhưng quá độ tự tin chính là tự đại. Thịnh nhớ kỹ, làm mọi việc phải cẩn thận, mới có thể làm lâu dài.” Hoa Thiệu Dương nghiêm chỉnh ngôn từ dạy dỗ nàng.

“Ngô.” Bạch Linh Quân bĩu môi, suy nghĩ hồi lâu, từ trong ngực của hắn bò dậy, biết điều một chút ngồi tốt. “Thật xin lỗi, ta sai lầm rồi, ta sau này tuyệt không tái phạm. Bất quá...” Thanh âm, nàng càng nói càng nhỏ, “Ngươi không thể tiếp tục anh tuấn, ta bây giờ nhìn ngươi đã muốn văng đầu hoa mắt, kim lòng không đậu muốn nhào tới, ngươi lại tiếp tục anh tuấn, ta sợ mình vô tâm làm việc, có thể gặp phiền toái.”

Hắn đầu tiên là sững sờ, rồi sau đó bật cười, đây chính là điểm hắn thích nhất... Thẳng thắn, chính trực, có can đảm đối mặt thất bại, hơn nữa là có dũng cảm nhận sai.

Thật ra thì điểm hắn thích rất nhiều, tỷ như nàng đối với hắn nhiệt tình như lửa, đây là nàng hết lòng dốc sức biểu hiện. Hắn rất vui vẻ thưởng thức.

Tỷ như nàng thiện lương, cho dù hắn lo lắng nàng thiện lương sẽ có một ngày có kết quả giống như sư phụ, nhưng không thể phủ nhận, so với ở chung với nữ tử tâm cơ thâm trầm, hiểm độc như rắn rết, hắn thích loại tính tình suy bụng ta ra bụng người của nàng hơn.

Tỷ như...

Dù sao hắn nói cũng không hết mình đối với nàng thích như thế nào, vì vậy, hắn mới có mượn “Bệnh thể khôi hắn” để từ từ khôi phục tướng mạo vốn có của mình, sau đó lại tìm cơ hội hướng nàng nói rõ ràng thân thể, lai lịch của mình, hơn nữa khẩn cầu nàng có thể tha thứ mục đích ban đầu hắn đến Nghê Thường phường.

Về phần nàng nói nhìn thật hảo... Đó là người tình trong mắt là Tây Thi.

Lúc trước hắn bởi vì uống thuốc mà khiến cho bệnh cốt rời ra, sắc mặt tái nhợt, nàng còn không phải nghĩ dốc sức liền dốc sức như vậy, cũng không còn thấy nàng khách khí quá.

Thật ra thì chuyện này Hoa Thiệu Dương nghĩ sai rồi. Trước khi hắn bị bệnh, nàng thích là tài ba của hắn, còn mang theo cái loại nói không rõ, nói không rõ vừa thấy đã yêu, tóm lại, nàng đầu tiên nhìn thấy hắn liền thấy hắn rất đặc biệt, không thích người khác đến gần hắn, bất kể đối phương là nam, là nữ đều như nhau, nàng có loại tâm tư độc chiếm kỳ quái.

Bất quá, khi đó nàng vẫn không rõ loại tâm tình này là có ý gì, cho đến khi phụ thân chỉ điểm cho nàng, nàng mới hiểu, thì ra là cái này kêu là —— yêu.

Sau đó, theo ngày qua ngày chung đụng, nàng càng ngày càng thích hắn, nàng mới cảm lòng không đầu xung động.

Mà nay, phần tình cảm này từ từ chuyển thành mê luyến rồi, bởi vì hắn không chỉ là người tốt, thông minh, cộng thêm bệnh thể khỏe, quả thực anh tuấn vô cùng.

Nàng thường nhìn hắn, bất tri bất giác liền mất hồn, cõi đời này tại sao có thể có nam nhân nhìn lại lợi hại như vậy? Mà nàng lại có thể độc chiếm hắn, nàng cảm giác mình là may mắn nhất khắp thiên hạ, cũng là nữ nhân hạnh phúc nhất.

Hắn không biết là cảm thấy dung mạo của mình xuất sắc đến cỡ nào, không giống đa số người, hai con mắt, một cái lỗ mũi, mồm? Nàng a! Chính là yêu đến văng đầu, chính là cố ý dụ dỗ nàng.

”Cám ơn ca ngời của ngươi, mặc dù ta cũng không thể nào nhận thức lời của ngươi, nhưng nghe lời ta thật là thích, bất quá...” Thấy nàng lại sắp tới đây trộm hương, hắn lập tức kéo bả vai của nàng, làm cho nàng đoan đoan chính chính ngồi tốt, “Bây giờ mời ngươi có thể duy trì cái tư thế này, đại khái hai khắc đồng hồ là tốt rồi, chờ ta đem những sổ sách này toàn bộ kiểm tra một lần, sau đó ngươi muốn làm gì, ta nhất định phụng bồi, được không?”

”Ngươi nói đồ ờ!” Nàng hưng phấn đến ánh mắt sáng ngời.

Hắn không biết nên khóc hay cười, không biết nên hài lòng mị lực chính mình kinh người, hay là ai thán nàng thích thân thể hắn như vậy, hay tim của hắn đây? Có hay không cũng hấp dẫn nàng?

Nhưng cẩn thận ngẫm lại, liền cảm thấy loại phiền não này thực ngu, lúc trước hắn bệnh thảm như vậy, nàng cũng không ghét bỏ hắn, có thể thấy được nàng cũng không phải cái loại tham luyến thân thể mà là người không thật lòng.

“Đừng, ta nói, hơn nữa uy tín tuyệt không có nửa phần hao tổn.”

“Tốt!” Nàng giọng cao lưng, chỉnh sửa chỗ ngồi.

Hoa Thiệu Dương thở ra một hơi, nghĩ đến mình rốt cục có thể an tâm xử lý sổ sách, ai ngờ quản gia đột nhiên báo lại, Trụ Đầu Nhi không hiểu sao mất tích nhiều ngày đã trở lại.

”Cái đại ngu ngốc này, cuối cùng cũng biết về nhà!” Bạch Linh Quân nhảy dựng lên liền hướng ra bên ngoài.

Nàng muốn đi mừng Trụ Đầu Nhi thật tốt, đi ra ngoài cũng không hiểu pjar nói một tiếng, hắn không biết người khác lo lắng sao?

Nhưng Hoa Thiệu Dương lại kéo nàng lại, “Linh nhi, thời điểm nhìn thấy Trụ Đầu Nhi, nhớ rõ ngàn vạn lần đừng mừng hắn.”

”Hắn đã làm sai chuyện, tại sao không thể mừng?”

”Ngươi quên rồi sao? Ta nói rồi, hắn thích ngươi, ngươi lại cùng ta ở chung một chỗ, hắn nhất định sẽ bị dả kích, đi ra ngoài tán tâm, cũng là nhân chi thường tình, ngươi cần gì trách móc nặng nề hắn?” Nói như thế, nhưng Hoa Thiệu Dương trong lòng chân chính nghĩ, cũng là đêm đó hắn cảm nhận được sát ý của Trụ Đầu Nhi. Nam nhân này tâm tính đã biến chuyển rồi, lúc này khuấy động hắn nữa, ai biết sẽ chọc cho ra tai họa gì? Vẫn là cẩn thận thì tốt hơn.

Bất quá loại chuyện hèn hạ này, hắn cũng không cùng nàng nói, nói như thế nào đây? Nói cho nàng biết, hắn có một thân võ công hảo, cách ba, năm dặm liền có thể phát hiện động tĩnh quanh mình? Nàng sẽ tin sao?

Hơn nữa nàng cùng Trụ Đầu Nhi nhận thức, chung sống mười mấy năm, mặc dù danh nghĩa là chủ tớ, nhưng trên mặt cảm tình lại tựa như bằng hữu, tựa như huynh, nàng rất tin nhiệm hắn, tùy tiện nói cho nàng biết Trụ Đầu Nhi đã sinh dị tâm, sợ rằng nàng sẽ cho là hắn đang khích bác ly gián, vì vậy vẫn là lấy khuyên nhủ làm chủ.

Về phần Trụ Đầu Nhi... Hắn sẽ thâm theo dõi hắn, không để cho hắn làm ra bất cứ chuyện gì thương tổn Bạch Linh Quân.

“Như vậy a!” Nàng hít sâu mấy hơi, áp chế lửa giận đầy bụng, mới nói: “Ta biết rồi, ta sẽ tận lực tâm bình khí hòa cùng hắn nói.” Nàng xoay người đi ra ngoài, cước bộ thực nặng ổn định, lưng thẳng tắp, nhìn như đã khôi phục tinh táo.

Hoa Thiệu Dương ngóng nhìn bóng lưng của nàng, chẳng biết tại sao, có một cổ cảm giác bất an.

Hắn không nhịn được đuổi theo, lại dậm dò một lần, “Nhớ kỹ, ngàn vạn không nên tức giận a!”

“Biết rồi, ngươi nhanh lên một chút vào phòng đi, ngày hôm nay gió có chút lạnh, ngươi vừa mới khỏe, đừng để bị bệnh phong hàn.” Nàng khoát tay, đi, ngay cả đầu cũng không có quay về.

“Ta cũng không phải là các bà các chị đại môn không ra, cổng trong không bước, dễ dàng bệnh như vậy?”

Cũng không biết như thế nào, hắn tâm thần cũng không yên, nguyên lai liếc mắt nhìn là có thể cho ra kết quả số lượng, bây giờ vừa vào mi mắt, trực tiếp tiến vào đầu óc, đem suy nghĩ của hắn làm cho ngổn ngang.

Rốt cuộc là thế nào? Hẳn chẳng bao giờ không yên tĩnh như thế.

Cuối cùng, hẳn phải để xuống sổ sách, ở trong phòng thiền nào dạo bước.

Cũng không hiểu được bước đi thông thả bao lâu, hẳn rốt cục chịu không được, vẫn là ra cửa, tìm Bạch Linh Quân đi vậy.

Bạch Linh Quân đang đem Trụ Đầu Nhi kéo vào trong phòng hẳn.

Nàng sợ mình cuối cùng không thể không được tính tình, vẫn là sẽ nổi giận, dù sao lo lắng sẽ bị loạn, nhưng muốn đánh hẳn, mắng hẳn, cũng phải tìm một chỗ không người, lén tiến hành mới được, nếu không trước công chúng, không phải là làm hẳn mất mặt mũi sao?

Đoạn đường trở về phòng này, Bạch Linh Quân vẫn hít thở thật sâu, ghi nhớ dặn dò của Hoa Thiệu Dương, tuyệt đối không thể tức giận, nhất định không thể phát hỏa, thiên thiên vạn vạn gắng giữ tỉnh táo...

Nhưng là, đi vào gian phòng, chỉ còn hai người nàng cùng Trụ Đầu Nhi, nàng thấy hẳn rạn rở, một bộ dáng vui vẻ vô cùng, hỏa khí ngập đầy liền không kiểm soát, rốt cuộc đề nén không được.

“Ngươi cái đại ngu ngốc này ——” Nàng rống đến nóc nhà cũng thiếu chút nữa tung bay ra ngoài, nhưng ngay sau đó, nước mắt liền rớt xuống.

“Tiểu thư...” Vốn là tự dưng bị chửi, Trụ Đầu Nhi là có chút không vui, nhưng thấy nàng khóc, hẳn liền mềm lòng, dù sao cũng là nữ nhân mình yêu hơn mười năm, làm sao có thể nói phóng liên phóng? “Ngươi tại sao khóc? Rốt cuộc ai khi dễ ngươi, ta giúp ngươi báo thù đi?”

“Trong phủ này trừ ngươi ra, còn có ai lại ngốc đến chọc ta phát hỏa như thế?” Nàng thật sự quá tức giận, cũng nhịn không được trên cánh tay hẳn hung hăng nheo một cái, thẳng đến khi véo hẳn quý kêu không ngừng.

“Đau quá, đau quá... Tiểu thư, ngươi buông tay a! Làm gì véo ta vậy? Tiểu thư...” Trụ Đầu Nhi cảm giác cánh tay sắp đứt.

Bạch Linh Quân lại véo hẳn một lúc lâu, con giận dữ rốt cục hơi ổn định, oán hận chỉ vào đầu mũi của hẳn mắng, “Ngươi trước khi đi ra ngoài, cũng không nói một tiếng, hoặc lưu lại tờ giấy nói cho người khác biết ngươi có việc đi ra ngoài sao? Cái gì cũng không nói, cứ như vậy vô ảnh vô tung biến mất, ngươi là muốn cho mọi người lo lắng chết có phải hay không?”

Nguyên lai là tiểu thư là lo lắng hẳn a! Hẳn đột nhiên cảm thấy cánh tay bị thương đã không đau, ngược lại, là một loại ngọt ngào.

“Thật xin lỗi, tiểu thư, này là ngoài ý muốn, không bao giờ như thế nữa.”

“Còn lần sau? Ta cho ngươi biết, ngươi còn dám bắt cáo nhi biệt, liền vĩnh viễn không cần trở về!”

“Không có sau này, bảo đảm không có.” Tiểu thư phản ứng lớn như vậy, có thể thấy được trong lòng vẫn là có hẳn, hẳn vui vẻ cũng không kịp, như thế nào lại làm trái với nàng đây?

Hẳn càng không ngừng nói xin lỗi, còn kém quý xuống dập đầu, thực cực khổ rốt cục dụ dỗ được nàng tiêu tan lửa giận, lại nghe nàng nói: “Trụ Đầu Nhi, ngươi tuổi cũng không nhỏ, làm việc phải động đầu óc, đừng cứ mãi chỉ dựa vào một đôi quả đấm, như ngươi vậy sớm muộn gì cũng bị người làm hại, còn giúp người bạc.”

“Ta hiểu, sau này ta nhất định sẽ càng cố gắng, tuyệt không để tiểu thư thất vọng.” Cũng cầu nguyện nàng có thể chân chính thấy rõ hẳn, nhận thức hẳn, quý trọng tình cảm hơn mười năm thanh mai trúc mã của bọn họ.

“Ngươi có thể nghĩ như vậy là tốt.” Nàng xem thấy to con này, khi mua trở về, ngay cả hông của nàng cũng chưa tới, đến bây giờ, hẳn đã cao hơn nàng hai cái đầu rồi, thời gian thật sự trôi qua thật là nhanh, trong nháy mắt, tất cả mọi người trở nên bất đồng, bất quá hẳn vẫn là chất phác cùng trước kia giống nhau, nửa điểm không thay đổi.

Hoa Thiệu Dương nói hẳn thích nàng, có thể có sao? Nàng rất khó tin tưởng, bất quá... Lời của Hoa Thiệu Dương luôn có đạo lý của hẳn, nàng vẫn là quyết định nghe theo, cùng Trụ Đầu Nhi đem chuyện bàn bạc.

“Trụ Đầu Nhi, ngươi vào Bạch phủ cũng mười mấy năm rồi?”

Trụ Đầu Nhi gật đầu, “Nhờ có tiểu thư cứu ta, nếu không ta sợ là đã sớm chết.”

“Đừng nói cái gì có cứu hay không, trên đời này nhiều người như vậy, chúng ta lại có thể gặp nhau, chính là một loại duyên phận, ngươi cảm thấy thế nào?”

Hẳn đỏ mặt tim đập, chỉ cảm thấy thật hạnh phúc, đợi chờ lâu như vậy, tiểu thư rốt cục ý thức được duyên phận của bọn họ rồi, kế tiếp tiểu thư không phải là muốn cùng hẳn biểu lộ?

Không, chuyện như vậy từ cô nương nói luôn là không tốt, hẳn là nam tử hán, hẳn là từ hẳn mở miệng mới đúng.

“Trụ Đầu Nhi, “Nhưng Bạch Linh Quân vẫn là nhanh một bước cướp lời nói, “Nếu chúng ta hữu duyên như thế, không bằng ta xin phụ thân thu ngươi

làm nghĩa tử, chúng ta liền làm huynh muội thế nào?”

Trụ Đầu Nhi lòng tràn đầy vui mừng giống như một lần nữa bị dội một chậu nước lạnh, thiếu chút nữa đông lại.

“Huynh muội? Tại sao chúng ta phải làm huynh muội?” Hắn muốn làm là muốn làm tình nhân của nàng, tướng công của nàng a!

“Ngươi so với ta lớn hơn tuổi, không làm ca ca của ta, chẳng lẽ muốn làm đệ đệ của ta?” Nàng là không cần thiết, dù sao chỉ là một danh hiệu, hắn vui vẻ là tốt rồi.

Trụ Đầu Nhi há mồm, cảm miệng, hồi lâu, mới khó khăn phun ra một câu.

“Ngươi gọi cái này là duyên phận, chính là chỗ này?” Hắn muốn khóc vừa muốn cười, nguyên lai chính mình thật là một kẻ ngu, cho là nàng sẽ hiểu được tim của hắn, kết quả... Nàng căn bản không có tâm.

Mình thật ngu xuẩn, lại đem cái nữ nhân lãnh huyết vô tình này làm như bảo bối che chở mười mấy năm, nói vậy nói vậy cũng ở trong lòng cười hắn ngu sao?

“Ngươi cảm thấy như thế nào?” Nàng hỏi, “Ngươi nếu đồng ý, ta đây liền đi báo cáo phụ thân, làm cho ngươi vào từ đường, bái tổ tiên, tương lai ghi vào gia phả, chúng ta chính là người một nhà.”

Hắn thờ dốt, thật lâu thật lâu, mới từ kẽ răng bật ra một câu, “Nghe tiểu thư an bài.”

“Ta đây đi nói cho cha, lão nhân gia ông ta nhất định sẽ thật cao hứng, hắn sớm đã nghĩ ngợi muốn có con trai. Lúc này ngươi mất tích, hắn ngoài mặt không nói gì, nhưng lại bí mật đi ra ngoài tìm ngươi chừng mấy ngày, ngươi không có ở đây, hắn ngay cả quân cờ cũng không được. Bây giờ tốt rồi, ngươi trở lại, cũng đi xem hắn một chút, để cho hắn vui vẻ một chút.” Nàng vừa nói, vừa giống như chim sơn ca hoan khoái bay ra phòng của hắn.

Đưa mắt nhìn đưa mắt nhìn bóng lưng Bạch Linh Quân rời đi, trong tâm lạnh, thân thể thật lạnh, chỉ có cừu hận trong xương giống như ngọn lửa rừng rực.

Huynh muội... Ha ha a, nàng căn bản là lừa dối hắn! Hai người ở chung một chỗ hơn mười năm rồi, nàng là một cô nương thông minh như thế, như thế nào hoàn toàn nhìn không ra tình cảm của hắn?

Nhưng nàng vẫn nói ra lời tàn nhẫn nhất.

Nàng tự tay đem tim của hắn biến thành từng mảnh nhỏ, phân oán này, hắn đến chết cũng không quên.

“Không sao, ngươi không cần cảm tình của ta, tự có người quan tâm, nàng so sánh với ngươi xinh đẹp, tôn quý, ôn nhu hơn gấp trăm lần. Mà ngươi... Bạch Linh Quân, ngươi dám đem lòng của ta để trên mặt đất giẫm, rất tốt, rất tốt... Ngươi chờ, một ngày nào đó, ta sẽ báo thù, một ngày nào đó, ta muốn ngươi hối hận cả đời...”

Hắn cười, nước mắt lại chảy không ngừng, giống như hắn hoàn toàn vỡ vụn, trái tim đang nhỏ máu.

Bạn đang đọc truyện *Đường Triều Khởi Nữ Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Sau khi Bạch Linh Quân cùng Trụ Đầu Nhi trở thành huynh muội, theo lý thuyết, Hoa Thiệu Dương hẳn là an tâm, nhưng không biết tại sao, hắn vẫn phiền não không dứt.

Phải nói là bởi vì quan hệ của Trụ Đầu Nhi, người ta quản hắn khi gió làm muội phụ tương lai, gặp mặt cũng là thân thiết, không có cái gì không đúng a!

Huống chi hắn cũng bắt đầu học tập quản lý sản nghiệp của Bạch gia, bất quá hắn đầu óc bây giờ mất linh quang, những thứ nhập hàng, ra hàng, chuyện giao tiếp xã giao, vẫn là tùy Bạch Linh Quân chủ trì, hắn là chịu trách nhiệm về thu tô của các trang viên.

Trụ Đầu Nhi cũng là đến bây giờ mới biết được, nội tình Bạch gia hùng hậu như vậy, chạy một vòng toàn bộ những trang viên, ít nhất phải nửa năm, thật không hiểu được trước kia Bạch Linh Quân là làm sao đem những thứ này một tay nắm giữ.

Bất quá hắn thu tô cũng thu được không tốt lắm, xem ghi chép thường không giống, lúc này, Hoa Thiệu Dương liền có ích.

Hai người này chung đụng nhiều, tự nhiên quen thuộc, Trụ Đầu Nhi liền cùng Bạch Linh Quân nói, chưa từng thấy người tính toán lợi hại giống như Hoa

Thiếu Dương, có hấn, Bạch gia còn dùng đến trướng phòng sao?

Bạch Linh Quân thật cao hứng, người trong lòng của mình được tán dương, so với nàng được khen ngợi càng làm cho nàng vui vẻ.

Nàng dương dương đắc ý đi tìm Hoa Thiếu Dương, nói với hấn Trụ Đầu Nhi đối với hấn ca ngợi, còn nói: "Ta đã nói hấn không thể nào yêu thích ta mà! Người không tin, nhìn xem, bộ dáng hấn hiện tại làm sao giống như ý trung nhân bị cướp đi?"

"Hấn thật nói như vậy?" Chẳng lẽ lúc trước hấn nghĩ sai rồi, Trụ Đầu Nhi không có ghen tỵ với hấn, cũng không đối với hấn nổi lên sát ý?

"Ta còn lại lừa ngươi sao?" Bạch Linh Quân vốn chỉ là nắm tay của hấn, sau lại chưa đã ghiền, dứt khoát nhảy đến trên lưng hấn, để cho hấn công, một bên còn có thể trộm sờ sảng, tỳ như hôn nhẹ lỗ tai, hương cổ của hấn thổi mấy hơi.

"Này, ban ngày, vẫn là đang ở ngoài phòng, thỉnh ngươi chú ý một chút được không?" Hấn thử đem nàng bỏ rơi, đáng tiếc nàng giống như thuốc dán da trâu, dán lên liền xé không xuống.

"Ngoài phòng thì thế nào, dù sao ta đã làm vườn che này. Không có ta ra lệnh, người nào cũng không có thể tùy ý ra vào, chúng ta cho dù ở chỗ này âm ỉ ngất trời, cũng sẽ không có người biết đến." Cho nên nàng nhiệt tình đến không chút kiêng kỵ.

Hấn thật sự không lay chuyển được nàng, cuối cùng, không nhẹ không nặng ở trên mông nhỏ của nàng đánh hai cái.

"Hi hi hi..." Nàng ngược lại cười đến giống như mèo ăn trộm cá, chỉ biết hấn càng ngày càng cứng chịu nàng, nghe hấn bây giờ ôn nhu cỡ nào, cỡ nào thích ứng nàng nhiệt tình đột nhiên, nếu đổi thành trước kia, hấn còn không giống như thầy đồ, thuyết giáo các loại?

"Ừ!" Hấn cũng biết mình với nàng không có cách, dứt khoát thuận theo nàng. "Ta nói ngươi rốt cuộc còn muốn đem ta giam giữ bao lâu? Đề nhanh nửa năm rồi, lúc ta nào mới có thể đi ra khỏi sân viện này?"

"Nói nhảm, người ta nào có giam giữ ngươi? Bất quá là muốn ngươi an tâm dưỡng bệnh, đừng quan tâm lung tung một chút chuyện ngỗng ngang, lại mò mẫm bận rộn, ăn uống không chừng, khiến cho chính mình ăn không ngon, mệt mỏi quá độ, một chút hành động liền bệnh đến kém chút thầy Diêm vương."

Nói đến sự kiện đây, hấn lại muốn đi chém lang trung bán đan dược kia, nói cái gì sau khi ăn vào nhiều lắm là giả bệnh ba ngày, rất nhanh sẽ khỏi hấn, kết quả đây?

Hấn bị buộc nằm trên giường hai tháng, cho dù thân thể đã tốt lắm, trên mặt vẫn như cũ khí sắc không tốt, làm cho nàng hiểu lắm thân thể của hấn yếu, kiên quyết bắt hấn nghỉ ngơi đến nét mặt toả sáng mới thôi.

Đúng là thuốc giết người! Hại hấn "Nghỉ ngơi" đến mau điên rồi.

"Ta toàn bộ tốt lắm, nhìn xem, ta bây giờ công ngươi, cho dù chạy quanh viện mười vòng, tám vòng cũng không thành vấn đề."

"Thiếu gia..." Nàng mặc dù gục ở trên lưng hấn, nhưng vẫn dẫn theo nội lực, không dám thật sự đặt ở trên người hấn, nếu không, hấn nếu có chút vạ nhất, nàng chẳng lẽ không phải muốn cả đời làm quả phụ?" Dù sao chuyện này ngươi nói, ta nói cũng không tính, đến khi lão đại phu đoán định, bảo đảm ngươi hoàn toàn bình phục, sau đó ngươi muốn đi đâu, ta liền mặc kệ." Bất quá nàng sẽ theo dõi chặt chẽ hấn, một lát cũng không rời.

"Vậy ngươi bây giờ đi mời lão đại phu tới đây."

"Không tốt, cháu lão đại phu cưới vợ, hấn trở về uống rượu mừng."

"Hấn lúc nào trở lại?" Nếu thời gian quá lâu, hấn nghĩ, tùy tiện tìm đại phu hù dọa là được rồi, hấn cũng không muốn cả đời trú tại trong sân này, mặc dù nơi này ăn được, ở tốt, lại có nhuyễn ngọc ôn hương trong ngực, thể gian sung sướng, cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi.

Nhưng chim điều quen bầu trời, bị bắt nhốt ở trong lồng, mặc dù cuộc sống khá hơn nữa, lâu cũng khó tránh khỏi hao tổn khí phách.

Tựa như hấn, lang thang giang hồ đã lâu, hiện nay để cho hấn mỗi ngày cảm y ngọc thực, cái gì kích thích cũng nếm không tới, một, hai tháng còn tốt, gần nửa năm trôi qua, cũng là bức mình.

"Hấn lưu lại phần thuốc ba ngày, nói rõ chén thuốc uống xong, hấn liền trở lại."

"Còn muốn uống thuốc?" Hấn đã muốn toàn thân đều là mùi thuốc.

"Không muốn uống? Vậy thì nghỉ ngơi nhiều một chút!"

"Ta uống... uống... ư!" Hấn thà rằng lại uống thuốc nàng tự tay nấu, uống đến chạy một trăm lần nhà vệ sinh, cũng không muốn tiếp tục nghỉ ngơi.

Trong lòng nàng mặc dù hiểu, bệnh nhân bị buộc nghỉ ngơi lâu, khó tránh khỏi khát vọng đi ra ngoài, nhưng hấn ở chỗ này, hấn ăn ngon, dễ uống, cung ứng nhiều việc vui vẻ, lại có nàng tương bồi, hấn còn khẩn cấp nghĩ chạy ra bên ngoài như vậy, liền làm cho người ta có chút không vui.

"Ai, ngươi nghĩ như vậy đi ra ngoài, có phải hay không bên ngoài ẩn dấu thiếu nữ xinh đẹp, muốn đi gặp lại?"

Hắn sững sốt , cười to.”Ngươi đây là ghen sao?”

“Làm sao? Không được a?” Nàng ngay cả ghen tỵ cũng là quang minh chính đại.

“Dĩ nhiên có thể.” Hắn điều chỉnh một chút tư thế, làm cho nàng có thể nằm úp sấp trên lưng hắn được thoải mái hơn chút ít, nhưng mà một tay cũng có chút không thành thật rồi, ở trên cặp mông ngạo nghễ ưỡn lên của nàng nhăn nhó.

“Wow!” Ghê tởm, nàng muốn trả thù, nghiêng đầu liền cắn lỗ tai của hắn.

Hắn cũng không cần, dù sao trong lòng nàng yêu chết hắn, cắn bản không thể nào chân chính thương tổn hắn, cắn đùa, sợ cái gì?

Cho nên hắn lại đáp lễ cái mông nhỏ xinh đẹp của nàng hai cái, ân, xúc cảm thật tốt .

“Một ngươi cũng sắp đem ta ép khô rồi, rồi, ta còn nuôi ngoại thất, nghĩ muốn chết sớm sao?” Hắn trêu đùa.

Nàng nghĩ đến hai người ngày ngày mây mưa, hàng đêm vu son, không khỏi sắc mặt đỏ bừng, sợ hãi từ lưng hắn trượt xuống, sau khi đứng vững cước bộ, lôi kéo ống tay áo của hắn.

“Ngươi có phải hay không không thích ta?”

Hắn dùng lực vỗ cằm dưới, “Trời ạ, ngươi nghĩ đến nơi nào vậy?” Với tình yêu, nàng là dùng cảm lại yếu ớt, có can đảm theo đuổi tình yêu, nhưng cũng sợ bị bỏ rơi. Có lẽ là bởi vì nàng quá quan tâm hắn, cho nên tâm tình hắn hơi có phập phồng, nàng toàn bộ suy nghĩ một lúc lâu, không cần thận liên rúc vào sừng trâu.

Hoa Thiệu Dương mở ra hai cánh tay, thật chặt ôm nàng.” Linh nhi, ta nói lại lần nữa xem, ta yêu ngươi, vĩnh viễn vĩnh viễn chỉ một mình yêu ngươi.”

Nàng đầu tiên là cảm động đến hốc mắt đỏ lên, tiếp theo vui vẻ nhào vào trong lòng ngực của hắn, dùng sức hôn lên môi của hắn.

“Ta cũng biết, ta đây giỏi như vậy, ngươi làm sao có thể không thương ta?”

Tiểu nữ nhân biến hóa đa đoan a! Hắn lắc đầu cười khế, cùng nàng miệng lưỡi triền miên, thật lâu, không nỡ tách ra một lát.

Hai người trêu chọc lẫn nhau, không khí kiều diễm ngọt ngào nói không ra lời, cho đến...

Lại là ảo giác sao? Lưng hắn đột nhiên chột lạnh.

Hắn không làm kinh động Bạch Linh Quân, chỉ vỗ vỗ cánh tay của nàng, nói: “Ta đi nhà vệ sinh một chút.”

“Đi! Thật sẽ phá hư không khí.” Nàng phun hắn một ngụm, nhưng ngay sau đó lại cười.” Nhanh chóng trở lại a! Ta còn có một cặp sổ sách chờ ngươi giúp ta giải quyết đây!” Nói đến, sau khi nàng cùng Trữ Đầu Nhi trở thành huynh muội, cuộc sống thật đúng là bận rộn hơn nhiều. Hắn một chút thiên phú buôn bán cũng không có, ngay cả thu tô cũng làm lỗi, càng đừng nói đến tính sổ.

Bất kỳ sổ sách chỉ cần đến tay của hắn a... Ai, nàng chỉ có thể nói, đó là một hồi bi kịch.

May nhờ nàng còn có một Hoa Thiệu Dương, hắn có năng lực số học quỷ thần khó lường, cũng có thể rất nhanh nàng đem sổ sách để ý một lần, hơn nữa sửa sang lại mạch lạc, bằng không nàng không phải là bận rộn chết.

“Người có ba gấp, thiên kinh địa nghĩa.” Nói hắn phá hư không khí, hắn mới không có phong thái kém như thế đâu!

Vừa rồi đi tầm mắt của nàng, hắn thi triển khinh công, liền hướng phương hướng người rình coi lao đi, hắn muốn bắt được kẻ xấu phá hư không khí kia.

Đáng tiếc, hắn vừa động, liền bị phát hiện, người nọ nhanh chóng xoay người chạy trốn.

Hoa Thiệu Dương nếu có thể tự do ra vào viện, có lẽ có thể bắt được đối phương, nhưng hắn tạm thời không muốn thân phận lộ ra ngoài, liền ở bên tường viện dừng bước lại, chỉ là nhìn đối phương nơi xa xa bỏ chạy, tấm lưng kia... Hắn không thể nào nhìn lầm, đó là Trữ Đầu Nhi, hắn dám lấy tánh mạng của mình tới đánh cược, người kia tuyệt đối có vấn đề.

Trữ Đầu Nhi rốt cuộc muốn thế nào? Hắn lén lút trộm xem bọn hắn thân mật, là bởi vì đối với Bạch Linh Quân tình cũ khó quên? Hay là hận bản thân đoạt đi ý trung nhân của hắn?

Hoa Thiệu Dương chỉ mong là về sau, Trữ Đầu Nhi có bất kỳ ý định gì, cứ việc hướng về phía hắn, đừng động Bạch Linh Quân, nếu không... Hắn có thể đem các sư đệ mưu hại sư phụ bầm thây vạn đoạn, cũng để ý giết nhiều hơn một người.

Hy vọng ngươi làm rõ ràng đối thủ của ngươi là ai, cần thận suy nghĩ một chút trọng lượng của mình, có bản lĩnh cùng ta đối nghịch hay không, đừng hạ sai lầm rồi quyết định, nếu không...

Hắn cười lạnh, khuôn mặt tuấn mỹ tràn đầy một mảnh tà khí, nơi nào còn khí chất nho nhã tư văn?

Hắn là Tu La, tóit từ chỗ sâu trong địa ngục, đáng sợ nhất, đại biểu cho sự tàn nhẫn.

Nếu không, ta sẽ nhường người hối hận khi đi một lần tới thế gian này ——

Ba ngày sau, dưới ánh mắt sắc bén uy hiếp của Hoa Thiếu Dương, lão đại phu rốt cục rung rung đồng ý hắn đã hoàn toàn phục hồi, có thể tự do hành động.

Hoa Thiếu Dương vui vẻ vỗ vỗ bờ vai của hắn, một bộ dáng “Coi như người thức thờ”.

Lão đại phu vừa ừy khuất vừa đau lòng, bởi vì từ đầu tới đuôi, hắn căn bản không có chắn ra Hoa Thiếu Dương rốt cuộc là làm sao? Sao lại đột nhiên đốt lui, lui đốt, dùng mấy thang thuốc, bệnh tình nhìn như ổn định, ai ngờ không hiểu lại vừa ra máu.

Hắn vẫn hoài nghi Hoa Thiếu Dương có ám bệnh, nhưng chắn không ra... Ngay cả Bạch phủ lên phải người tìm danh y trong kinh thành cấp Hoa Thiếu Dương khám bệnh, sau khi chứng đại phu tụ tập thảo luận, cũng không nghiên cứu ra nguyên có.

Vì vậy chẩn đoán bệnh cho hắn thật sự là khó kê đơn.

Nhưng là không trách được hắn, trên giang hồ mưu mẹo nham hiểm còn nhiều mà, Hoa Thiếu Dương lại là tay già đời, chỉ bằng mấy đại phu tầm thường này, thế nào phán đoán cho ra vấn đề của hắn?

Hoa Thiếu Dương cùng lão đại phu đều có tâm tư, nhưng Bạch Linh Quân lại là thật tâm cao hứng, Hoa Thiếu Dương rốt cục tốt lắm, nàng rốt cuộc không cần thay thân thể của hắn lo lắng.

Nàng rất hưng phấn mà tuyên bố, tất cả công nhân viên của cửa hàng Bạch thị toàn bộ được thưởng năm xâu tiền, trang viên đất đai thì giảm miễn một tháng tiền thuê. Hạ nhân trong phủ thì không chỉ có tiền thưởng, người người thêm hai bộ đồ mới nữa, lập tức đem tất cả mọi người vui mừng, cô gia tương lai quả nhiên là phúc tinh của mọi người.

Những thứ sùng bái kia, ánh mắt cùng lời nói ca ngợi, làm cho Hoa Thiếu Dương cả ngày mặt đều là đỏ.

Hắn cũng không để ý bị trở thành người phụ thuộc vào Bạch Linh Quân, chẳng qua là không có thói quen bị cảm kích, dù sao hắn tôn trọng nhân tính ác, nhìn quen thói đòi gian nguy, chuyện một khi bị người thổi phồng, ngược lại rất không có thói quen.

Kết quả hắn lại đem mình trở về viện, trước kia là bị buộc, bây giờ là tự nguyện, nói đến nói đi... Đéo đỡ được! Kết quả cũng giống nhau!

Hoa Thiếu Dương thật sự là mau điên rồi.

Nhưng Bạch Linh Quân hưng phấn lại tựa như vĩnh viễn không dừng lại. Chính buổi trưa, nàng liền phân phó phòng bếp xếp đặt bữa yến tịch, toàn phủ cùng vui mừng, ăn mừng Hoa Thiếu Dương khỏi hẳn.

Trong Bạch phủ, mỗi người hưng phấn đến lập tức muốn bay lên trời thành tiên.” Ai, đám người kia coi như bình thường sao?” Bất quá là một bệnh nhân bị tuyên bố “Phục hồi”, lại làm ra nhiều chuyện như vậy, thật sự là... Làm cho hắn thật xấu hổ a!

Lão gia luôn là xuất quỷ nhập thần, đột nhiên xuất hiện, vỗ vỗ vai hắn.” Như thế nào? Rất không có thói quen sao?”

Hoa Thiếu Dương sùng sốt, người này từ đâu mà xông tới? Hắn lại một chút cũng không có phát hiện, là hắn quá kém, hay là trong phủ này ngoại hồ tàng long, đem người từng trải như hắn cũng dấu diếm qua?

“Không sao, ta khi mới vừa cưới mẹ Quân nhi, cũng là như vậy, lâu liền tập mãi thành thói quen.” Bạch lão gia theo thói quen gọi nữ nhi “Quân nhi“, nhưng Hoa Thiếu Dương cảm thấy “Linh nhi” dễ nghe.

Hai người còn từng vì thế tranh luận quá, cuối cùng quyết định —— không sao cả! Dù sao gọi cũng là Bạch Linh Quân, chính nàng cũng biết, vậy thì tốt! Những thứ khác... Người nào quản hắn?

“Phải không?” Đây là nói, nữ nhân kẻ tục huyết mạch Lý gia đều có chút điên sao?

“Đúng rồi, khi người cưới Quân nhi a? Ta là không cần làm gia gia trước, nữ nhi tái giá! Nay đối với danh tiếng của Quân nhi không tốt lắm đâu?” Bạch lão gia hỏi tiếp.

Hoa Thiếu Dương không nói gì. Trên đời này có phụ thân như vậy sao? Có thể nói ra lời như thế, xem ra trong phủ này ngoại trừ hắn ra, thật đúng là không có nửa người là bình thường.

“Bạch lão gia xin yên tâm, đợi tiểu tử chuẩn bị ổn thỏa sinh lễ, lập tức đến đây cầu hôn.” Mặc dù hắn hiện tại thân không có vật dư thừa, nhưng làm “Vô Ưu công tử” Vẫn kiểm tiền thật là tốt, ít nhất Thôi đại thiếu kia một khoản tiền, còn có năm trăm xâu, cũng đủ cho Bạch Linh Quân một chút lễ vật làm tín vật đính ước.

“Tiểu tử người trên người có thể có tiền sao?”

Hoa Thiệu Dương ngăn ra, hào quang trong mắt trong nháy mắt hóa thành tối tăm, quỷ dị dọa người nói không ra lời.

Nhưng Bạch lão gia lại một chút cũng không bị ảnh hưởng, “Vô Ưu công tử, ta nói không sai đi?” Con gái nhà mình coi trọng nam nhân, hẳn làm sao có thể một chút điều tra cũng không làm, để cho Bạch Linh Quân một đầu ngã vào tình yêu?

“Không nghĩ tới Bạch lão gia mới là thâm tàng bất lộ nhất.”

“Nếu như ngươi có một nữ nhi tính tình giống như Quân nhi, ngày nào đó, nàng yêu một người đàn ông liền giống như con thiêu thân lao đầu vào lửa, toàn bộ kính dâng, đến chết mới thôi, ngươi cũng sẽ giống như ta vậy.” Vừa nói, Bạch lão gia đột nhiên đồng tình vỗ vỗ vai hắn. “Ta cảm thấy được ngươi bây giờ không cần phải lo lắng làm sáng tỏ thân phận, cũng không cần phiền não Trụ Đầu Nhi đối với Quân nhi là yêu hay là hận, ngươi chân chính nên phiền não chính là, vạn nhất ngươi cùng Quân nhi sinh nữ nhi, tương lai ngươi nên xử lý loại cá tính của các nàng như thế nào?”

Hoa Thiệu Dương sắc mặt càng thêm đen, nhưng hắn phải thừa nhận lời nói Bạch lão gia..., đây quả thật là là một đại vấn đề. Bất quá...

“Bạch lão gia không cần thân phận, lai lịch của ta?!”

“Thế rất trọng yếu sao? Dù sao Bạch gia rất giàu, cho dù ngươi là bại gia tử, chỉ bằng vào bản lĩnh của Quân nhi, ngươi bại cả đời cũng bại không xong. Huống chi, ngươi còn rất chịu khó kiếm tiền, mặc dù thủ đoạn không tính là quang minh, nhưng cũng xứng không tà ác, cộng thêm ngươi bản tính thiện lương, đối với Quân nhi lại là thật tâm thành ý, liền có tư cách làm con rể Bạch gia ta.”

Hoa Thiệu Dương cảm thấy thật bất khả tư nghị, hẳn quả thật không phải là người tốt, cũng chính xác không phải là tên vô lại không chuyện ác nào không làm, nhưng nói đến thiện lương... Cái địa phương nào trên người hắn có thể cùng hai chữ kia liên quan?

“Bạch lão gia sợ rằng đã hiểu lầm, Hoa mỗi từ khi xuất giang hồ tới nay, trên tay máu tanh không ít.”

“Ngươi tùy tiện nhận nhiệm vụ liền trăm ngàn xuyên vào túi, nhưng ngươi lại áo vải thực thô, những số tiền kia đều đi đến nơi nào rồi?”

“Hoa mỗi từ trước đến giờ có tiền liền xài, ai biết được xài đến chỗ nào rồi?”

“Đúng vậy! Ngươi thấy một tên khất cái ven đường, tùy tay liền mười mấy xu ném xuống, gặp người thiếu thốn ốm đau, lại mười mấy xu, đừng phải tham quan ức hiếp thiện lương, ngươi giết quan đoạt của, phát cho dân chúng... Cứ như vậy ném a vút, ngươi làm sao có thể còn có tiền?” Có câu nói, nhạc mẫu nhìn con rể, càng xem càng hài lòng. Vị cha vợ Bạch lão gia này thấy lời nói và việc làm của vị Hoa Thiệu Dương này được Thái Sơn đại chúng thấy, cũng có tâm tình đồng dạng.” Ngươi có thủ đoạn Tu La, nhưng có tâm địa Bồ Tát, như vậy rất tốt a, càng có thể bảo vệ Quân nhi của ta không bị thương tổn.”

Hoa Thiệu Dương sắc mặt phải nói nhiều khó coi, thì nhiều khó coi. Hắn đời này ghét nhất chính là làm người tốt, người thiện luôn là bị người lấn, tỷ như cái đích sư phụ uống mạng kia.

Nhưng Bạch lão gia nói chuyện, hẳn cũng là người tốt khó gặp, đây là cái đạo lý gì? Chẳng lẽ muốn hắn rạp khuôn theo sư phụ?

Bạch lão gia giống như là xem thấu tâm sự của hắn, cười nói: “Yên tâm, ngươi bao che khuyết điểm lại cẩn thận, tâm địa mặc dù không tệ, nhưng tuyệt sẽ không bị người làm hại, lại giúp người đếm bạc.” Nói xong, hắn cười sang sảng rời khỏi.

Hoa Thiệu Dương đứng nguyên tại chỗ, trong lòng phập phồng khó ổn định. Hắn không nghĩ tới có người có thể đem hắn điều tra đến thấu đáo như thế, vị Bạch lão gia này thật là đáng sợ.

Sau đó, hắn lại nghĩ tới Bạch Linh Quân, Bạch lão gia đã biết lai lịch của hắn, tất nhiên cũng hiểu rõ mục đích hắn tiến vào Nghê Thường phường, lại mượn lý do sổ sách, tiến vào Bạch gia.

Như vậy, Bạch lão gia cũng đem những thứ này nói cho nữ nhi sao? Hay là Bạch Linh Quân đến nay vẫn chẳng hay biết gì?

Hoa Thiệu Dương nghĩ, nghĩ, đột nhiên cảm thấy luống cuống. Kể sau từ khi đi theo Thanh Phong học một thân hảo võ công, hắn đã thật lâu chưa từng ném qua tư vị sợ hãi hoảng hốt.

Nhưng lúc này, hắn lại lo lắng, vạn nhất Bạch Linh Quân biết chân tướng rồi, đối với tình cảm của hắn còn có thể vẫn như cũ sao?

Hắn chưa từng nghĩ tới mình sẽ yêu thích một người như vậy, yêu đến cùng nàng vui mà vui, buồn cùng buồn, hắn nguyện ý vì nàng sống, vì nàng chết, nhưng vạn nhất... Hắn thật sự không muốn mất đi nàng.

Cuộc sống không có nàng, đã không có bất cứ ý nghĩa gì.

Hoa Thiệu Dương vạn phần hối hận, hắn từng có rất nhiều cơ hội thắng thần cùng Bạch Linh Quân nói ra lai lịch của mình, khẩn cầu sự tha thứ của nàng, nhưng hắn đều bỏ lỡ.

Mình vì sao hèn yếu như thế? Dám làm cũng không dám chịu, nếu sớm nói rõ hết thật, nên có bao nhiêu hảo?

Đáng tiếc hôm nay nói gì cũng không kịp.

Hắn tìm đập mạnh và loạn nhịp đứng ở trong sân, từ sáng sớm đến mặt trời lên cao giữa trời, cũng không nhúc nhích, thật giống như cả người mất hồn, còn dư lại thể xác.

Nếu như không có người đến đánh thức hắn, có lẽ hắn vẫn đứng, cho đến vĩnh viễn sánh cùng thiên địa, hoặc là Bạch Linh Quân biết được chân tướng, cùng hắn xích mích, đem hắn trục xuất Bạch phủ mới thôi...

Nhưng hết lần này tới lần khác có người đến.

“Hoa tiên sinh.” Là quản gia, đang cách viện môn gọi hắn.” Bên ngoài có khách nhân của người đến đây, tiểu thư mời người đi ra ngoài cùng bồi.”

Hoa Thiệu Dương đột nhiên hoàn hồn.”Khách nhân?” Hắn ở trong kinh cũng không có bằng hữu gì, người nào lại đến bái phỏng hắn?”Quản gia,” đối với hắn chấp chấp tay, đi ra ngoài.” Có biết người tới là người nào?”

“Thôi gia đại thiếu gia, hắn nói cùng Hoa tiên sinh tương giao lâu rồi, cùng tâm đầu ý hợp...” Quản gia còn nói cái gì đó, Hoa Thiệu Dương đã nghe không được rồi, hắn chỉ biết là Thôi đại thiếu đến tìm hiểu, bí mật sắp bị vạch trần, mà hắn và Bạch Linh Quân... Bọn họ còn có thể có tương lai sao?

Hắn đời này có yêu một nữ nhân duy nhất, là nhiệt tình của nàng hòa tan vách ngăn trong lòng hắn, vẽ ra tình yêu sâu trong đáy lòng.

Nếu bọn hắn nhất định vô duyên... Hoa Thiệu Dương bất tri bất giác nở nụ cười, hữu duyên thì như thế nào? Vô duyên thì như thế nào? Hắn thích nàng, chỉ cần có thể thấy nàng vui vẻ, hắn lại có cái so sánh tính toán gì?

Ít nhất, bọn họ từng hoan hảo qua, làm hắn cả đời nhớ lại, đã muốn đủ.

Từ nay về sau, hắn ở trong bóng tối bảo vệ nàng, mặc dù nàng yêu người khác, cùng đối phương đem hoa kết quả, hắn cũng sẽ tiếp tục bảo vệ hạnh phúc của nàng, đến chết cũng không đổi.

Hoa Thiệu Dương vẫn cho rằng mình không phải là người tốt, bởi vì hắn làm việc cũng không quang minh chính đại, Bạch lão gia là người duy nhất đã nói hắn có tâm địa Bô Tát.

Hoa Thiệu Dương cảm thấy Bạch lão gia điên rồi, nhưng lại đem một người máu tanh đầy tay thừa nhận thành người lương thiện.

Bất quá bây giờ nhìn lại, Bạch lão gia cũng không có điên, trên thực tế, hắn thấy vậy rất rõ ràng, so sánh với người khác. Hoa Thiệu Dương thái độ làm người quả thật không quang minh, nhưng đáy lòng thủy chung chưa từng bị máu tanh tà ác làm ô nhiễm.

Hoa Thiệu Dương đứng nguyên tại chỗ, hít sâu mấy lần, chuẩn bị cho điều tệ nhất, mới cùng quản gia đi gặp Thôi đại thiếu.

Đi tới phòng khách, quản gia xin được cáo lui trước, Hoa Thiệu Dương phát hiện tay mình có chút phát run.

Không biết bên trong bây giờ là tình huống nào, Thôi đại thiếu nghiêm chỉnh nói cho Bạch Linh Quân biết giao dịch lúc trước của bọn họ sao?

Hoặc là, Thôi đại thiếu cái gì cũng không nói, Bạch Linh Quân đang nhiệt tình chào hỏi hắn... Chuyện như vậy làm sao có thể phát sinh? Thôi đại thiếu sợ Bạch Linh Quân như hổ, nếu không phải đại sự, sao lại tự dưng tự đi tới?

Cho nên, bí mật của hắn nhất định giấu không được.

Nhưng thật sợ một bước đi vào này, nhìn đến ánh mắt thất vọng của Bạch Linh Quân, sau đó từ nay về sau tình nhân thành người lạ.

Nhưng trốn tránh cũng không phải thói quen của hắn, khả năng khó hơn nữa, hắn cũng muốn nghênh đón khốn cảnh mà dừng.

Hắn rút cục bình phục tâm tư, đẩy ra đại môn phòng khách, cất bước đi vào.

“Hoa, Thiệu, Dương — “Hắn vốn tưởng rằng sau khi tiến vào, trước sẽ thấy Bạch Linh Quân thương tâm muốn chết, không nghĩ tới thứ nhất nhào lên cũng là khuôn mặt sợ hãi của Thôi đại thiếu.” Người muốn chết à? Không có chuyện gì sao lại viết thiệp cho ta? Người có biết lão tổ tông thật là khó mới tin tưởng Bạch Linh Quân lòng đã có chủ hay không, không thể nào vào cửa Thôi gia, đang chuẩn bị cho ta kiểm tra lương duyên khác, người bây giờ tới đây, là muốn cho ta bị đánh chết có phải hay không?” Nói xong, hắn còn sợ hãi nhìn chung quanh, chỉ sợ Bạch Linh Quân sẽ từ một chỗ hẻo lánh hiện thân, đem hắn đánh thành đầu heo.

“Ta viết thiệp cho người?” Yếu hội hôm nay là tạm thời quyết định, hắn trước đó làm sao có thể biết được, còn viết thư cho Thôi đại thiếu? Hắn cùng mình, cũng không hy vọng cái bí mật này bị phơi bày dưới ánh sáng.

” Ờ!” Thôi đại thiếu lấy ra một phong danh thiệp đưa cho hắn.” Bên trên viết rõ, người, Hoa Thiệu Dương tiên sinh mời ta buổi trưa qua phủ ăn uống tiệc rượu. Ta nói người a... Người có thể nhận được niềm vui của Bạch Linh Quân, làm cho mọi người khắp thiên hạ nghĩ đến các người trở thành một đôi, giúp ta thoát ly khổ hải, ta là rất cảm kích, nhưng người cũng không thể chính ta như vậy a, người có biết hay không — “

“Thiệp này không phải là ta viết.” Hoa Thiệu Dương mở miệng cắt ngang hắn, trong lòng hiện lên một cổ bất an.” Sau khi người vào Bạch phủ, nhìn thấy Linh nhi không?”

“Linh nhi? Người nào a?”

“Bạch Linh Quân.”

“Các ngươi thật...” Oa, Thôi đại thiếu cho là Hoa Thiệu Dương là lừa dối, hiện giờ chơi chán rồi, lại muốn đem phiền toái giao cho hắn, mới cho hắn thiệp, không nghĩ tới hắn là lừa thật, thật tốt quá, cảm kích lão thiên gia, hắn cuối cùng hoàn toàn thoát ly khổ hải rồi! Hắn thực hưng phấn, không nhìn được ngửa đầu cười ha ha.

Hoa Thiệu Dương thật sự chịu không được biểu hiện không giải thích được của hắn, một cái tát vỗ vào sau ót của hắn, hét lên: “Câm miệng! Ta hỏi ngươi, sau khi ngươi tới, gặp qua Linh nhi sao?”

“Có a! Ta gần nhất nói muốn tìm ngươi, nàng để làm cho người mang ta đến phòng khách chờ, sau đó nàng phải đi, kết quả ta chờ hồi lâu mới đợi được ngươi xuất hiện.”

“Vậy là Linh nhi cũng không còn cũng không xuất hiện quá?”

“Không có.” Thôi đại thiếu rất khẳng định nói: “Nói đến, Bạch phủ này đạo đãi khách thật đúng là kém, ta cũng tới sắp nửa canh giờ rồi, ngay cả miếng nước cũng không uống. Ngươi a, tốt hơn dạy Bạch Linh Quân một chút, mọi người cùng ở kinh thành, ngẩng đầu không thấy, cúi đầu gặp mặt, làm cho nàng phải lễ phép đãi khách chút, đừng đem người ném tới rồi không thấy bóng dáng, thực kém cỏi!”

“Hồng rồi!” Hoa Thiệu Dương biết, bất an của hắn trở thành sự thật rồi, Bạch Linh Quân thân là chủ nhân, tuyệt đối không thể để khách nhân ngồi một mình trong phòng khách mà chẳng quan tâm, trừ phi nàng căn bản là có việc gấp không thể không ra ngoài.

“Có ai không?” Hắn xông ra hô to.

Không bao lâu, quản gia vội vã chạy tới. “Hoa tiên sinh có gì phân phó?”

Tiểu thư nhà ngươi đâu?”

“Tiểu thư...” Quản gia suy nghĩ lại. “Này... Lão nô không biết...”

“Mau phái người đi tìm!”

“Dạ.”

Hoa Thiệu Dương đi theo tìm người, Thôi đại thiếu tuy là không hiểu tại sao, nhưng xem người ta bận rộn thành như vậy, cũng hỗ trợ tìm kiếm.

Nhưng mọi người trong Bạch phủ tìm hồi lâu, cũng không thấy bóng dáng Bạch Linh Quân.

Nàng mất tích.

Đồng thời biến mất, còn có — Trụ Đầu Nhi.

Bạn đang đọc truyện *Đường Triều Khởi Nữ Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Hoa Thiệu Dương cũng không biết, khi bọn hắn nói chuyện, Bạch Linh Quân đang bị Trụ Đầu Nhi kèm hai bên rồi, núp ở cách vách phòng nghe lén.

Đội Hoa Thiệu Dương phát hiện sự tình có cái gì không đúng, phát động người Bạch phủ tìm kiếm tung tích của nàng, Trụ Đầu Nhi đã thừa dịp hỗn loạn đem nàng mang vào trong phủ Quốc Quốc phu nhân.

Hắn dù sao ở trong Bạch phủ sinh sống mười mấy năm, nơi đó có cái chuồng chó hang mèo gì, hắn nhất thanh nhị sở, cho nên đoạn đường chạy trốn này, một người cũng không kinh động đến, thuận lợi đến làm cho người kinh ngạc.

Lúc này, Quốc Quốc phu nhân đã đợi ở trong sảnh, mắt lạnh nhìn Bạch Linh Quân bị phá vãi bố bịt miệng, che lại huyết đạo toàn thân, ngay cả chân tay cũng bị dây thừng trói chặt, không thể động đậy.

Đã lâu rồi, từ sau khi Dương Ngọc Hoàn được phong quý phi, cũng không ai dám xem thường người Dương gia nữa, cho nên Bạch Linh Quân làm trái mới có thể làm nàng đặc biệt tức giận, không tiếc người có địa vị cao lại đầu hàng nhân nhượng trước người có địa vị thấp cũng muốn đem nàng dìm ở

dưới lòng bàn chân, cho đến nàng đập đầu nhận sai mới thôi.

Quốc Quốc phu nhân muốn mọi người khắp thiên hạ hiểu, người Dương gia là trời, ai cũng không thể cãi lời, cho dù là bá quan văn võ, thậm chí là Đông cung Thái tử cũng thế.

Về phần hoàng đế bệ hạ, hừ! Lý Long Cơ đời này còn rồi đi được Ngọc Hoàn sao? Mặc dù có một ngày Ngọc Hoàn không hề được hưởng quang vinh sủng ái nữa, cũng còn có nàng; nàng không giống Ngọc Hoàn chỉ có mỹ mạo, nàng còn có thủ đoạn, có tâm cơ, đều có trăm ngàn loại phương pháp đem hoàng đế bệ hạ nắm trong lòng bàn tay.

Cho nên nói, bây giờ đứng đầu Đại Đường đúng là họ Lý, nhưng quyền thế đích xác nhưng là nằm trong tay người Dương gia, bọn họ mới thật sự là tinh hoa của thiên hạ!

Quốc Quốc phu nhân hướng Trụ Đầu Nhi làm ánh mắt, để cho hắn đem người thả ra.

Bây giờ Bạch Linh Quân Bạch Linh Quân không đủ kích thích, chính là muốn cho nàng một chút hy vọng, lại một cước đạp nàng xuống địa ngục, thế mới đủ thú vị.

Trụ Đầu Nhi vuốt cằm, tháo ra dây thừng trên tay chân cùng huyết đạo của Bạch Linh Quân.

Bạch Linh Quân chính mình bị bắt trong miệng lại là vãi rách, nàng nhìn cũng chưa từng nhìn Quốc Quốc phu nhân một cái, nhưng mà nhìn chăm chăm Trụ Đầu Nhi nhìn, ánh mắt kia vô hi vô bi, chỉ vẻn vẹn một mảnh lạnh như băng, tựa như rét đậm tháng mười hai, giống như đại tuyết đóng băng đất đai, trừ băng, cái gì cũng không có.

Trụ Đầu Nhi mặc dù hận nàng tận xương, mới cùng Quốc Quốc phu nhân hợp tác, cùng nhau mưu đồ bí mật bắt nàng, nhưng giờ phút này bị ánh mắt lạnh lùng của nàng nhìn chăm chú, hắn lại chân tay luống cuống.

“Ta thật là không nghĩ tới, có một ngày, ngươi lại dùng võ công ta đích thân dạy ngươi để đối phó ta.” Hoa Thiệu Dương luôn nói cho nàng biết, người thiện bị lấn, làm người vẫn là nên để ý một chút, nhưng nàng cho là người tốt đều có thiện báo, nhưng mà... Trước mắt là tình huống nào, người tốt thật sẽ có thiện báo sao?” Ngươi còn nhớ chứ năm đó ta từ Quý Môn Quan đem kéo trở về, hỏi ngươi có muốn học văn tập võ hay không, ngươi nói muốn luyện võ, mục đích là cái gì?”

Trụ Đầu Nhi bị nàng nói xong mặt đỏ tới mang tai, thật lâu, một câu cũng nói không nên lời.

“Đừng nghe nàng.” Quốc Quốc phu nhân hai tay cuốn lấy cánh tay hắn.” Nàng dạy võ công cho ngươi, bắt quá là lợi dụng ngươi làm hộ vệ của nàng thôi! Mà ngươi trung thành và tận tâm vì nàng bán mạng mười mấy năm, ân tình gì cũng hết rồi, bây giờ ngươi cái gì cũng không thiếu nàng, ngược lại là nàng phụ một tấm chân tình của ngươi.”

Lời của Quốc Quốc phu nhân cho Trụ Đầu Nhi một tia tư tâm, hắn hít sâu một cái, rốt cục ngẩng đầu, nhìn Bạch Linh Quân.” Đúng, lúc ta luyện võ nói qua, ta muốn trở thành một cường giả, nếu không bị người bắt nạt, hơn nữa ta sẽ vĩnh viễn bảo vệ ngươi, ta cũng làm được. Mười mấy năm qua, ta vẫn đứng ở trước ngươi, thà rằng mình bị thương, cũng không cho ngươi bị thương một sợi tóc, ta đã trả lại hết thảy ngươi cho ta, nhưng còn ngươi? Ngươi đối với ta là thế nào? Ngươi vì Hoa Thiệu Dương, đem chân tình của ta để trên mặt đất giẫm, là ngươi có lỗi với ta trước, ngươi mới phải sám hối.”

“Ha ha ha...” Bạch Linh Quân cười to, cho tới bây giờ, nàng mới hoàn toàn tin lời nói của Hoa Thiệu Dương... Trụ Đầu Nhi đối với nàng hữu tình, chẳng qua là phần nhân tình này hoàn toàn bị bóp méo.” Ta rất cảm kích ngươi thời gian qua bảo vệ, tốt, ân oán của chúng ta coi là thanh toán xong rồi, nhưng là người nào quy định ngươi thích, ta liền nhất định phải thích ngươi? Ta cho tới bây giờ đều nhìn ngươi như ca ca, ngươi cũng chưa từng nói qua đối với ta có ý tứ, thậm chí ta hỏi ngươi, chúng ta làm huynh muội như thế nào, ngươi cũng hoàn toàn đáp ứng rồi, giờ phút này lại đổi ý, đây là ai có lỗi?”

”Loại chuyện này còn phải nói tới sao? Chúng ta ở chung một chỗ mười mấy năm rồi! Ngươi chẳng lẽ một chút cảm giác cũng không có?”

”Xin lỗi, ta vẫn là câu nói kia, ta đối với ngươi chỉ có tình huynh muội.” Nhưng hôm nay, nàng đối với hắn cái tình cảm gì cũng không có.

”Hoa Thiệu Dương kia? Hắn là tới lừa gạt ngươi, ngươi chính tai nghe được, lại còn thích hắn?”

”Ngươi cho rằng ta cũng không mời người điều tra lai lịch đối phương sao? Ngươi cho rằng ta ngay cả hắn là hạng người gì cũng không biết, liền mù quáng mà yêu hắn sao?” Nàng đã nói, bất kể Hoa Thiệu Dương là ai, chỉ cần hắn là hắn, nàng liền thích, đây không phải là dụ dỗ hắn, mà là lời nói thật tâm thành ý.

Nàng biết hắn tên hiệu “Vô Ưu công tử”, nàng cũng hiểu được hắn là vì phá hư đám hỏi hai nhà Bạch Thôi mới tiến vào Nghê Thường phường, hơn nữa mượn cơ hội tiếp cận nàng, mưu đồ đạt được mục đích. Nàng còn phát hiện, hắn tay phải nhận khoản đầu của Thôi đại thiếu, tay trái liền đem tiền ném cho một đôi tiểu huynh đệ bán mình chôn cất cha.

Hắn nói, hắn không phải là người tốt, hắn tin tưởng người khác tính vốn ác, làm người cần gấp nhất chính là ích kỷ, trước tiên nhất định phải chú ý tới chính mình, mới bàn tới những người khác.

Nàng cũng không đồng ý với hắn, nhưng mà thế nào? Không có khả năng yêu cầu mỗi người đều phải giống nhau.

Nàng cùng Hoa Thiệu Dương đúng là cá tính bất đồng, nhưng bọn họ vẫn yêu nhau, nàng một chút cũng không để ý mục đích ban đầu hắn vào Bạch

phủ, chỉ cần cầu hấn thực tâm, mà hấn cũng thực sự giao ra thành ý của hấn, cho nàng xem, này là đủ rồi.

Bọn họ lưỡng tình tương duyệt, cho nên muốn kết liên giai lão, này có cái gì không đúng?

”Người biết hấn là lừa gạt người, người còn thương hấn?” Trụ Đầu Nhi quả thực không thể tin được lỗi tai của mình. Hấn vẫn cho là Bạch Linh Quân rất thông minh, nhưng ở trước tình yêu, nàng làm sao trở nên ngu xuẩn như thế?

”Hấn ý đồ đến có lẽ bất chính, nhưng tim của hấn lại là thật, đã như vậy, ta sao không thể thương hấn?”

“Người ——” Trụ Đầu Nhi quả thực bị nàng là cho giận điên lên.

Quốc Quốc phu nhân làm ra vẻ ở bộ ngực hấn vuốt.” “Đừng bực bội, đừng tức giận, nữ nhân chính là thấp hèn, người đối với nàng tốt, nàng không quý trọng, không phải là bị người đối tệ, nàng mới vui vẻ.”

“Nguyên lai là ta đối với người quá tốt, mới để cho người cảm thấy có thể đem ta dẫm ở dưới lòng bàn chân, tùy ý xi nhục!” Trụ Đầu Nhi nhìn nàng, tức giận đến ánh mắt đều nổi đỏ.

Bạch Linh Quân nhìn ra được, là Quốc Quốc phu nhân khích bác, Trụ Đầu Nhi đã mất đi lý trí, bây giờ nói gì với hấn, hấn cũng nghe không vào, biện pháp duy nhất chính là...

Nàng thâm trầm cao nội lực, đây là có thể làm cho võ công người ta ở trong khoảng thời gian ngắn tăng lên gấp đôi, biện pháp tốt nhất dùng để chạy trốn chết hoặc là ngọc đá cùng vỡ —— Thiên Ma Giải Thể. Mặc dù dùng xong sẽ bệnh nặng một hồi nhưng trước mắt cũng bắt chặp.

“Tùy người nói như thế nào rồi, dù sao ta đối với người đã hoàn toàn thất vọng.” Nàng quay đầu ra, đầu tiên là làm bộ như mặc kệ hấn, hai đem Trụ Đầu Nhi giận đến nổi điên, đưa tay liền thưởng cho nàng một cái tát, nàng không có trốn, gắng gượng bị đánh một cái, hé mở mắt đều sưng đi.

Nàng há mồm, hướng trên mặt đất ói một ngụm máu, “Hừ, người trừ bỏ khi dễ nữ nhân, còn có thể làm gì?”

“Vậy còn người? Trừ bỏ có thể nhanh mồm nhanh miệng, còn có bản lĩnh gì?” Quốc Quốc phu nhân cười nhạo Bạch Linh Quân, nàng bây giờ rất vui vẻ, chính mình rốt cục lại trở về bộ dạng cao cao tại thượng, tôn quý vô cùng.

Bạch Linh Quân không có để ý nàng, từ đầu tới đuôi nàng cũng không có làm gì. Thanh danh của người Dương gia đã sớm thối khắp thiên hạ, mà bọn họ còn dương dương tự đắc, cho là mình chính là trời, người người đều phải thần phục dưới chân bọn họ.

Bọn họ không biết dân ý như nước, thời điểm người Dương gia chân chính khiến cho nhiều người tức giận, cho dù có Lý Long Cơ bảo vệ bọn họ, cả nhà Dương gia cũng tuyệt đối khó thoát khỏi cái chết.

Mà hiện giờ... Căn cứ theo quan sát của nàng, lúc Dương gia bị giết cũng không xa, bởi vì bọn họ làm chuyện xấu thật sự quá nhiều.

Bạch Linh Quân chỉ đưa ánh mắt để tại trên người Trụ Đầu Nhi, khinh thường phi nhỏ: “Ta nghĩ mắt mình bị mù, năm đó cứu heo, cứu chó, cũng không nên cứu người —— “Nàng đến đến một nửa, đột nhiên hét lớn lên tiếng: “Nếu là ta cho người mạng, bây giờ ta liền muốn đem nó lấy trở về, người đi chết đi —— “

Một chương lôi đình vạn quân nhanh như tia chớp, thẳng đánh về phía lồng ngực Trụ Đầu Nhi.

Trụ Đầu Nhi không có ngờ tới nàng lại đột nhiên phản kích, sợ hết hồn.

Nhưng năm đó Bạch Linh Quân dạy hấn luyện võ, không có tàng tư, nàng biết hấn cũng biết, cho dù vội vàng ứng chiến, cũng không tới nỗi rơi vào kết cục phải chết.

Chẳng qua là Quốc Quốc phu nhân tương đối xui xẻo, chương lực của hai người chưa đụng nhau, nàng đã bị chương phong chà xát đến ngã nhào trên đất, bộ ngực đau đến giống như bị hung hăng đánh một quyền.

Đang lúc này, phanh, một tiếng vang thật lớn, Trụ Đầu Nhi liền lùi lại mấy bước. Hấn quả thực không thể tin được, mình là nam nhân, lại là trời sanh thân lực, lại bị một chương của Bạch Linh Quân bức lui.

Nhưng Bạch Linh Quân cũng phải bỏ ra giá đắt, khoe miệng nàng chảy máu, thừa dịp hấn lui về phía sau, hết sức nhanh chóng lướt về hướng cửa. Chỉ cần có thể ra khỏi phủ của Quốc Quốc phu nhân, nàng tin tưởng tánh mạng mình có thể bảo đảm.

Nhưng mà... Ra được không? Nàng cảm thấy vô cùng châm biếm, là nàng cứu về Trụ Đầu Nhi, tự mình dạy hấn tuyệt thế võ công, kết quả hấn đem hết thấy hôi bảo đến trên người mình?

Thật sự là người thiện bị lấn a! Giờ này khắc này, nàng vạn phần hối hận vì không có nghe lời của Hoa Thiếu Dương —— không nên có tâm hại người, nhưng đề phòng người khác không thể không có.

Nàng sai lắm rồi, mười phần sai.

Trụ Đầu Nhi mắt thấy nàng sẽ ph ra cửa khỏi cửa sảnh, thật điên cuồng. Nàng lại đùa bỡn hấn! Nàng dám một lần lại một lần lừa gạt hấn, không thể tha

thứ, không thể tha thứ...

“Bạch, Linh, Quân — “Hắn không bao giờ hạ thủ lưu tình nữa, vận khởi toàn thân công lực, chiêu nào chiêu ấy không rời chỗ hiểm toàn thân nàng, thẳng như muốn lấy tánh mạng nàng.

Công phu của Bạch Linh Quân vốn đã không bằng hắn, mới vừa rồi miễn cưỡng bắn ra một chiêu lại bị thương, làm cho nàng ứng đối càng thêm khó khăn.

Nhưng Trụ Đầu Nhi tuyệt không nhớ tình bạn cũ hung hăng một quyền liền nện hươu lồng ngực của nàng.

Thân thể nhỏ xinh của Bạch Linh Quân vọt tới vách tường, lại bắn trở ra, trong miệng nôn ra máu không ngừng.

Nàng lấy tay chống thân thể, thử đứng lên, nhưng vài lần đều thất bại, mà sát thần Trụ Đầu Nhi đã đầy mặt dữ tợn, từng bước đi tới trước mặt nàng.

Có lẽ, nàng lúc này thật sự tránh không thoát đi... Bạch Linh Quân che ngực, miễn cưỡng ngồi dậy, nhưng tác động nội thương, lại phun ra vũng máu tươi.

Trụ Đầu Nhi bàn tay hung hăng đè xuống, Bạch Linh Quân nhắm mắt lại, nàng nhớ Hoa Thiệu Dương quá, nếu như là hắn gặp phải tình huống như thế, hắn sẽ như thế nào? Không, nàng mới không nhớ để hắn bị loại này hành hạ đâu, nàng hy vọng hắn vui vẻ, thích nhất hắn cười, khoe miệng kia dạt theo độ cong xinh đẹp, mắt hắc bạch phân minh lóe hào quang...

Nàng thật yêu thương hắn a, đời này có thể gặp được, đáng giá rồi, bất kể là bị phản bội, bị ức hiếp, hoặc là như thế nào, bởi vì có hắn, nàng cho dù lập tức chết đi, cũng cảm thấy cả đời này tuyệt vời vô cùng.

“Chậm đã!” Đang lúc bàn tay Trụ Đầu Nhi sẽ chụp xuống đỉnh đầu Bạch Linh Quân, lấy tánh mạng nàng, Quắc Quốc phu nhân đột nhiên quát lên.” Cứ như vậy để nàng chết, không khỏi quá tiện nghi cho nàng.”

Trụ Đầu Nhi quay đầu nhìn Quắc Quốc phu nhân, không biết rõ hỏi: “Phu nhân có ý tứ là...”

“Ngươi không phải thích nàng sao? Vậy thì lưu lại mạng của nàng, khi cao hứng liền vui đùa nàng một chút, chờ ngươi chơi chán rồi, lại giết nàng cũng không muộn.” Ác độc ác độc, Quắc Quốc phu nhân xưng đệ nhị, trên đời chỉ sợ không ai dám xưng đệ nhất.

“Nhưng vận nhất nàng lại chạy trốn thì làm sao bây giờ?” Mặc dù hắn bây giờ đối với Bạch Linh Quân hứng thú đã có chút phai nhạt, dù sao Quắc Quốc phu nhân so với Bạch Linh Quân ôn nhu lại có phong tình, mà Bạch Linh Quân, nàng sớm bị ngoạn qua rồi, hắn mới không muốn nhặt người đàn bà dâm dăng của Hoa Thiệu Dương. Bất quá hắn thích nàng quá lâu, muốn bảo hoàn toàn dứt bỏ, thật là có chút khó khăn.

“Đơn giản, ngươi cắt gân tay chân của nàng, nàng liền chạy không được.” Quắc Quốc phu nhân ra chủ ý đúng là một cái ác độc.

Nhưng Trụ Đầu Nhi đã bị cừu hận che đậy mất, lại bị Quắc Quốc phu nhân nhuộm đen nhân tâm. Hắn không chỉ có không cảm thấy việc này là sai lầm, ngược lại nghe được ánh mắt tỏa sáng.

“Này thật là ý kiến hay.” Hắn vừa nói, khom lưng từ trong giày bó rút ra một thanh dao găm hàn quang dày đặc, châm chọc chính là, cây đao này chính là khi Trụ Đầu Nhi mới tập võ nghệ, Bạch Linh Quân thưởng cho hắn mà đưa hắn lễ vật.

Không nghĩ tới, đao này cuối cùng lại dùng để đoạn tuyệt đường sống của nàng.

Bạch Linh Quân chỉ cảm thấy quá buồn cười, mĩa mai nhân sinh, cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi.

Nàng nhắm mắt lại, không nguyện thấy hai người ghê tởm này, nàng chỉ muốn Hoa Thiệu Dương, đó mới là sinh mệnh đẹp nhất của nàng.

Nếu có kiếp sau, hy vọng chúng ta có thể lại yêu nhau — nàng yên lặng cầu nguyện.

Khi Bạch lão gia cùng Hoa Thiệu Dương vọt vào phủ của Quắc Quốc phu nhân, tìm được Bạch Linh Quân, chỉ thấy nàng ngã vào trong vũng máu, hai mắt nhắm nghiền, sinh tử không biết, mà đứng ở bên người nàng là Trụ Đầu Nhi đang cầm trong tay lợi khí, máu đỏ tươi từng giọt từng giọt từ lưỡi đao chảy xuống, Hoa Thiệu Dương hoàn toàn điên cuồng.

“Ngươi đáng chết —” Hắn vỗ thắt lưng, nhuyển kiếm ra khỏi vỏ, họa xuất vô số ngân quang, tựa như yên hoa trong bầu trời đêm đột nhiên nổ tung, đem thân hình của hắn bao phủ cùng nhau, sau đó, kiếm của hắn cùng người tựa như một đoàn hỏa cầu, đánh tới hướng Trụ Đầu Nhi.

Trụ Đầu Nhi u mê, đây rốt cuộc là công phu gì thế, hay là yêu pháp? Hắn hoàn toàn thấy không rõ chiêu thức của Hoa Thiệu Dương, chỉ chớp mắt một cái, hắn cảm thấy hai cánh tay chợt lạnh, sau đó chỉ thấy hai cánh tay mình thoát khỏi vị trí lúc đầu, mà lúc này, hắn còn không cảm giác được đau đớn.

“Lợi hại, không nghĩ tới hắn bằng chừng ấy tuổi, đã có thể lấy thân ngự kiếm, tiến vào cảnh giới tiên thiên, có công phu: thời gian tốt như vậy, hơn nữa tổ truyền kim bài, ta xem ai còn dám đối với chuyện ngày hôm nay thuyết tam đạo tứ (nói không chịu trách nhiệm).” Bạch lão gia rất mừng rỡ, bởi vì người nữ nhi nhìn đã thành núi dựa kiên cố nhất của Bạch gia. Có hắn, cho dù bề họ vẫn tin mù quáng Dương gia, nói vậy cũng không dám, lại càng không nguyện tùy tiện đối với Bạch gia động thủ.

Sau khi Hoa Thiệu Dương một chiêu chặt đứt hai cánh tay của Trụ Đầu Nhi, liền thu kiếm, khom lưng ôm lấy Bạch Linh Quân, phát hiện nàng khí tức

yếu ớt, hần liền thi triển khinh công, chuẩn bị lập tức đưa nàng đi xem đại phu.

Mà lúc này, đau đớn mới giống như thủy triều hoàn toàn đem Trụ Đầu Nhi bao phủ. Hần té trên mặt đất, không ngừng quay cuồng, miệng kêu rên không dứt.

Bạch lão gia nhìn Hoa Thiệu Dương một cái, hần chỉ làm cho không nhìn thấy. Hần là có thể giết Trụ Đầu Nhi, nhưng tại sao lại dễ dàng buông tha súc sinh kia như vậy? Hần ta cho dù không nghĩ tới ân cứu mạng của Bạch Linh Quân, ít nhất hai người ở chung hơn mười năm, nàng thật lòng thành ý dạy hần ta tập võ, kính y như huynh, hần ta lại có thể làm ra việc cầu kết với ngoại nhân, giết hại ân chủ, người như thế không đưa hần thiên đao vạn quả đã coi là khách khí.

Cho nên Hoa Thiệu Dương có ý cắt đứt hai cánh tay hần ta, để cho hần sống thống khổ, cả đời tàn phế, sống không bằng chết.

Nói hần tàn nhẫn cũng được, ác độc cũng được, dù sao hần chính là như vậy, người khác có ân với hần, hần báo đáp gấp trăm lần, có cừ oán, hần cũng hồi báo gấp trăm lần, cái gì tha thứ rộng lượng? Phi, hần chỉ biết là người thiện bị lấn, ngửa thiện bị người cười.

Mơ tưởng hần làm người tốt, hần càng không khả năng giống như Bạch Linh Quân, giống như Thanh Phong, khắp nơi vì người suy nghĩ.

Hần chỉ cần chính mình, còn có người hần để ý tốt, vậy là đủ rồi.

Cuối cùng vẫn là Bạch lão gia nhìn không được, dù sao cũng là hài tử mình nhìn lớn lên, mặc dù tâm tính đại biến, thiếu chút nữa hại chết nữ nhi của mình, nhưng chỉ cần là người, luôn luôn có tình cảm, cho nên hần đi tới, bỏ xuống một chương, hoàn toàn chấm dứt thống khổ của Trụ Đầu Nhi.

Quắc Quốc phu nhân tức giận gần chết, những người này trong mắt có còn vương pháp hay không! ? Không kiêng nể gì xông xáo phủ đệ của nàng như thế, xằng bậy tự giết người, còn muốn mang người nàng muốn đi? Nằm mơ!

Nàng cũng không cho là mình bất cóc, hơn nữa thương tổn Bạch Linh Quân có cái gì không đúng, bởi vì nàng là Quắc Quốc phu nhân, nàng đại biểu cho vương pháp, cho nên nàng làm nhất định chính xác, tất cả làm trái với nàng, mới là đáng chết.

“Các người đứng lại cho ta ——” Câu nói kế tiếp ngăn chặn trong yết hầu, bởi vì trường kiếm của Hoa Thiệu Dương đang để ở giữa lông mày của nàng.

Quắc Quốc phu nhân bỗng nhiên ý thức được, hần tuyệt không để ý thân phận của nàng, chỉ sợ hôm nay nàng cao quý như hoàng đế, một khi chọc cho hần giận, hần sẽ giết không tha. Nàng rốt cục có chút sợ, hơn nữa thời điểm giữa lông mày nàng cảm giác có một chút đau nhói, càng thêm sợ hãi.

“Như thế nào, phu nhân còn không chịu bỏ qua?” Bạch lão gia cười mỉ mỉ ngồi xổm người xuống, hai mắt giống như băng, lạnh lùng nhìn nàng.

Dưới uy hiếp của Hoa Thiệu Dương, Quắc Quốc phu nhân căn bản không dám nói lời nào, nhưng trong mắt nàng oán hận cũng viết rất rõ, hôm nay chỉ cần nàng không chết, nàng lập tức tiến cung cáo trạng, cũng không tin Lý Long Cơ sẽ tùy ý để người Dương gia chịu nhục, lúc này, nàng không chỉ muốn Bạch Linh Quân khuất phục, hướng nàng dập đầu nhận lỗi, nàng còn muốn cừu tộc Bạch gia tịch thu tài sản giết kẻ phạm tội, một tên cũng không để lại!

Nhưng Bạch lão gia vẫn cười, bởi vì hần cảm thấy thực buồn cười, thiên hạ này người luôn luôn cho là mình là trời, có thể tùy ý hành hạ, ức hiếp người khác, chính mình bất kể làm cái gì, lại vĩnh viễn là đúng.

Nghĩ đến hoàng đế tin mù quáng người một nhà như vậy, hần vì Đại Đường cảm thấy bi ai bi ai sợ rằng không lâu sau, quốc gia này sẽ phải từ cường thịnh đi tới suy yếu, rồi sau đó từ từ diệt vong.

Hần từ trong ngực móc ra một tấm kim bài, để cho Quắc Quốc phu nhân xem rõ ràng.

Tấm kim bài này cũng không phải là đặc biệt xinh đẹp, tựa hồ là làm thủ công, kỹ thuật cũng không được khá lắm.

Trên có khắc bốn chữ —— “Nhất thể huynh đệ”, sau đó tả hữu phía dưới chia ra khắc chữ “Thế” cùng “Tĩnh”.

Quắc Quốc phu nhân cả người run lên. Bí mật cung đình này nàng cũng nghe qua, năm đó Cao Tổ khởi nghĩa, Thái Tông hoàng đế chiến công tối thịnh, mà trong đó, Thái Tông lệ thuộc vào nhiều nhất chính là Vệ quốc công Lý Tĩnh.

Một lần trở về, Lý Tĩnh lại đánh thắng trận lớn, Thái Tông vô cùng vui vẻ, mời hần ăn tiệc, cho đến say chúi ngã, bỗng nhiên cao hứng, muốn cùng hần kết bái làm huynh đệ, lại bị Lý Tĩnh lấy một câu “Quân thần hữu biệt” để cự tuyệt.

Lúc ấy, Thái Tông hoàng đế có chút không vui, cảm thấy Lý Tĩnh không khôi không khôn khéo, đợi sau khi hần tỉnh rượu, liền cảm nhận được Lý Tĩnh thật là tốt. Bất kể khởi nghĩa, mọi người là giao hảo như thế nào, ngồi ngang hàng, cùng ngủ cùng ăn, nhưng sau khi công thành, vua có vua nói, thần có thần nói, quả thật không nên vượt qua, đáng tiếc rất nhiều người không hiểu, ý vào sủng ái mà kiêu, cuối cùng chính là quân thân ly tâm.

Khó được Lý Tĩnh công cao mà không kiêu căng, biết tiến biết lui, Thái Tông hoàng đế vô cùng vui vẻ, cho nên vẫn là ở trong đây lòng ban cho hần kim bài “Nhất thể huynh đệ”, nói rõ ân sủng, chỉ cần hậu nhân Lý gia không mưu phản, bất kỳ lỗi gì, đều có thể bỏ qua.

Từng, Quắc Quốc phu nhân đem coi là trò cười. Lý Long Cơ sủng ái Dương quý phi như vậy, càng ban ơn cho tất cả người Dương gia, nhưng ân sủng nặng hơn nữa, chưa từng gặp qua vinh hạnh đặc biệt này như thế?

Hôm nay, nàng thật sự nhìn thấy, kinh ngạc không dứt. Bạch Linh Quân nếu thật là hậu nhân Vệ quốc công, như vậy mặc dù nàng đến hoàng đế trước

mặt đến hoàng đế bẩm báo, bệ hạ vì mỹ nhân hân yêu mến, có lẽ sẽ không đem nàng làm gì, nhưng tất nhiên sẽ ảnh hưởng địa vị ngày sau của nàng, cộng thêm lợi kiểm như hổ rình mồi giữa lòng mây... Nàng sợ, từ trong lòng cảm thấy sợ hãi.

Đây cũng là nàng lần đầu tiên nắm trái hồi hận. Lúc trước đối phó với Bạch Linh Quân, vì sao không đem lai lịch chân thật của nàng hoàn toàn điều tra rõ ràng, khiến cho bây giờ xuống đài không được....

“Phu nhân, có chừng có mực sao!” Bạch lão gia chào hỏi Hoa Thiệu Dương, xoay người rời đi.

Nhưng Hoa Thiệu Dương cũng đang thu kiểm, cho nàng ý vị thâm trường một cái, Bạch gia lòng người thiện, nguyên ý biến chiến tranh thành tơ lụa, nhưng hân sẽ cam lòng không dễ dàng. Quắc Quốc phu nhân dám đối đãi Bạch Linh Quân như vậy, hân sẽ bắt tất cả Dương gia Dương gia trả giá thật nhiều, thậm chí là cái vị hoàng đế bệ hạ cũng chịu người Dương gia đến vô pháp vô thiên kia....

Thù này, hân nhất định sẽ báo, thiên hạ này... Liên quan hân cái rắm, cho dù Đại Đường từ nay về sau xong đời, hân cũng không cần, hân chỉ cần nữ nhân trong lòng này bình yên vô sự, vì thế, hân có thể hóa thân Tu La, vén ra thiên địa đại họa, làm tội nhân muôn đời, cũng không sao cả ———

Ở trong lòng hân, Bạch Linh Quân còn hơn tất cả mọi thứ trong thiên hạ.

Bạch Linh Quân bị thương rất nặng, ngực nàng bị đánh một chưởng, tim phổi bị hao tổn, lại cố chấp vận đại pháp thiên ma giải thể, lại thương tổn nặng kinh mạch của nàng, từ nay về sau, sợ rằng rất khó động võ nữa.

Nhưng này còn không phải là nghiêm trọng nhất, thật sự bị tổn hại đáng sợ nhất là — gân hai chân nàng đều bị chặt đứt, nửa đời sau sợ rằng không cách nào đi lại tự nhiên như người thường.

Hoa Thiệu Dương bị hận ý vô biên đốt cháy trong lòng chỉ có một ý nghĩ — báo thù.

Đồng thời, hân cũng hận chính mình, tại sao không bảo vệ tốt nàng? Hân biết rất rõ ràng Trụ Đầu Nhi có vấn đề, kết quả vẫn là bất cẩn như thế.

Đáng giận! Hân nắm đích tay của Bạch Linh Quân, ngọn lửa hồi hận đến hân gần như muốn điên cuồng.

Ngắn ngủn ba ngày, hân giống như già đi mười tuổi, ngay cả tóc đen nhánh cũng nổi lên điểm trắng tinh.

Bạch lão gia gặp cái bộ dáng này, vừa đau lòng, cũng cảm khái. Đây mới thực là người có tình, nhưng nữ nhi biến thành dạng như vậy, để cho bọn họ ở chung một chỗ, vậy tương lai thật có thể hạnh phúc sao?

Hân không biết, vì vậy cũng không nói gì, liền để cho Hoa Thiệu Dương lẳng lặng phụng bồi Bạch Linh Quân.

Cho đến ngày thứ tư, nàng thanh tỉnh lại, nhìn thấy hình dạng của hân, bị hù dọa thực lớn.

Nhưng rất nhanh, nàng cũng nhớ lại hết thảy mình gặp được, cả người không khỏi run lên, Trụ Đầu Nhi bị phản bội đã thành ám ảnh lớn nhất trong lòng nàng.

Nàng thăm dò lực, muốn hoạt động hai chân, đáng tiếc một điểm động tĩnh cũng không có, giống như Quắc Quốc phu nhân nói, nàng bị phế đi.

Hoa Thiệu Dương từ khi nàng mở hai mắt ra vẫn nhìn nàng, ánh mắt lưu luyến giống như nước, chậm rãi nhuận đầy trái tim nàng.

Nàng cảm giác được tầm mắt của hân, cùng bàn tay hân nắm tay nàng, tay có một ít lực, lại khẽ run.

Nàng có chút đau lòng, nếu không phải mình lơ là, như thế nào rơi vào cảnh tượng này? Nói vậy trừ hân ra, phụ thân, còn có những người khác trong phủ cũng không tốt sao!

“Ngươi yên tâm, ta không sao.” Nàng lên tiếng an ủi hân.

“Ta biết.” Mấy ngày qua, hân một lát cũng không rời coi chừng nàng, vì vậy rất rõ ràng tình huống của nàng, tính mạng nàng quả thật không phải lo lắng, nhưng hai chân... Lão đại phu nói, cho dù trải qua thời gian dài tĩnh dưỡng, nhiều lắm là cũng chỉ có thể khôi phục tới trình độ thông thả đi lại không có thể tiêu dao tự tại giống như trước.

“Thật xin lỗi, để ngươi lo lắng, ta hân là phải nghe lời ngươi nói.”

“Đưa ngọc, loại chuyện đó có cái gì tốt đâu? Chân chính nên nói xin lỗi chính là Trụ Đầu Nhi cùng Quắc Quốc phu nhân.” Mà bọn họ, một đã chết, một người khác... Sẽ không quá lâu, hân sẽ làm nàng trở nên thảm hại hơn Bạch Linh Quân gấp mười lần.

“Chân của ta...”

“Lão Đại phu sẽ cố hết sức vì ngươi trị liệu, nhưng mà... Cho dù khôi phục, cũng không thể như trước kia.”

“Có thể đi sao?”

“Có năm thành cơ hội.”

“VẬY THÌ TỐT.”

Sau một phen sinh ly tử biệt, trong lúc đó tình cảm của bọn họ tựa hồ trở nên bình thản rồi, từ kịch liệt như lửa lắng đọng thành một loại hạnh phúc càng sâu sắc lâu dài.

Hai người mới bắt đầu có chút không có thói quen, nhưng hai tay giao nhau càng ngày càng gấp, mười ngón tay khấu chặt, truyền dẫn tình ý dần dần làm cho hai người yêu loại hạnh phúc bình thản này.

Nàng giờ lên một tay khác, sờ nhẹ lông mày hắc, đầu tóc... Ai, thật đáng tiếc, vốn là đen nhánh sáng mềm như thế, hôm nay lại thêm tang thương.

Bất quá nhìn cẩn thận chút, giống như không tồi, hắc xem ra càng thành thực, cũng càng có mị lực rồi, nàng vẫn mê luyến hắc như trước.

Nàng ôm đầu của hắc, khẽ hạ thấp xuống.

Hắc liền hiểu tâm ý của nàng, nhẹ nhàng hôn lên môi hơi khô ráp của nàng, thường nổi lên tốt đẹp không giống lúc trước như vậy, nhưng trong lúc tình đậm, càng thêm thâm thiết.

Bốn môi triền miên, một lúc lâu, hai người mới lưu luyến không rời tách ra.

Nàng kim lòng không đậu cảm thán.” May nhờ các người kịp thời chạy tới, nếu không ta ngay cả hai tay cũng giữ không được, liền không thể ôm người, ta đây thật sẽ tiếc nuối cả đời.”

Thì ra là Trụ Đầu Nhi cùng Quắc Quốc phu nhân không chỉ đánh gãy gân chân của nàng, thậm chí ngay cả tay nàng cũng không có ý định bỏ qua cho, rất tốt, rất tốt, hắc quyết định, muốn cho Quắc Quốc phu nhân thâm hơn trăm lần mới đủ đền bù tội ác nàng ta phạm phải.

“Linh nhi, có chuyện ta nghĩ nói cho người biết, ta vào Nghê Thường phường...”

“Là có liên quan đến chuyện Thôi đại thiếu sao?” Nàng cắt đứt lời của hắc, cười nói: “Chuyện kia ta sớm biết rồi, ta cũng không thêm để ý... Cha cũng hiểu được, hắc cũng không cần.”

“Thật xin lỗi.”

“Nhưng người là thật tâm yêu ta, có đúng hay không? Bất kể ta biến thành hình dáng ra sao, tâm người như cũ.”

“Đúng, ta yêu người, vô luận người là bộ dáng gì, bất kể thời gian lưu chuyển, ta vĩnh viễn yêu người.”

“VẬY LÀ ĐỦ RỒI.”

“Nhưng ta còn muốn nói một tiếng xin lỗi.”

Nàng ngẩn ngơ, một lúc lâu, một chút linh quang lóe sáng: “Người muốn rời đi?” Nàng biết hắc sẽ không bỏ qua cho Quắc Quốc phu nhân, nhưng không nghĩ tới, hắc muốn khẩn cấp báo thù như vậy.

“Ừ.” Hắc gật đầu, lại hôn trán của nàng.” Nhưng người yên tâm, ngắn thì một năm, lâu là ba năm, ta nhất định sẽ trở lại bên cạnh người.”

“Tốt.” Nàng cũng không phải là do dự, quyết đoán nói: “Ta chờ người.”

“Cám ơn.” Hắc nói.” Bất quá kẻ tiếp thiên hạ sẽ có chấn động, ta đề nghị các người rời đi kinh thành, hướng nam di chuyển, để tránh náo động.”

“Ta biết rồi.”

Thân thể hắc thấp xuống, nhẹ nhàng ôm lấy nàng, ngửi mùi của nàng, cảm thụ nàng. Sẽ có một đoạn thời gian rất dài, hắc không cách nào thấy nàng, cho nên giờ này khắc này muốn cẩn thận cảm thụ.

Nàng cũng càng không ngừng hôn lông mày hắc, mắt của hắc, tóc của hắc, mong muốn đem tâm tư hoàn toàn khắc sâu.

Ước chừng sau nửa canh giờ, hắc rốt cục buông nàng ra, sau đó, cũng không quay đầu lại mà thẳng bước đi ——

Hắc muốn thi hành kế hoạch diệt họ Dương của hắc. Quắc Quốc phu nhân, còn có người Dương gia, chờ xem, Tu La đã lên, hắc sẽ không bỏ qua bất kỳ một người nào bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Đường Triều Khởi Nữ Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Vĩ Thanh

Năm Thiên Bảo thứ mười bốn, Hoa Thiệu Dương mọi cách bôn tẩu, thiết kế hãm hại, khích bác ly gián, quan hệ của triều đình cùng chỗ Tiết Độ Sứ ngày càng khản trương, tựa như một cây dây cung căng, tùy thời muốn gãy lìa.

Cho đến tháng mười một, Loạn An Sứ rốt cục bạo phát, loạn quân rất nhanh công phá Lạc Dương, triều đình dấy lên chấn động.

Hết lần này tới lần khác hoàng đế bệ hạ lại lầm tin lời sàm ngôn, giết đại tướng Phong Thường Thanh cùng Cao Tiên Chi, tự hủy Trường Thành.

Lại một năm nữa, hoàng đế bị buộc phải trốn đi, dọc đường ngựa lên núi cao, cấm quân đại tướng Trần Huyền Lễ mật tấu Thái tử tru diệt phụ tử Dương Quốc Trung, nhưng ngay sau đó cấm quân bức bách hoàng đế bệ hạ ra lệnh để cho Dương quý phi treo cổ tự vẫn mà chết.

Lúc ấy Quốc Quốc phu nhân cũng trốn đi về phía tây Trường An, sau khi nghe nói Dương Quốc Trung, Dương quý phi lần lượt gặp nạn, Nàng liền cùng thê tử chồng đã chết của Dương Quốc Trung cùng một chỗ cưỡi ngựa trốn về phía Trần Thương

Huyện lệnh Bộ Cảnh Tiên nghe được, tự mình dẫn người đuổi bắt. Quốc Quốc phu nhân hoảng hốt trốn vào rừng trúc cũng ở chỗ này giết chết con gái Bùi Huy, Bùi Nhu, sau đó tự vẫn, nhưng thời điểm lợi kiếm cắt qua cổ —

Làm, một tiếng vang nhỏ, trường kiếm từ giữa bẻ gãy. Hoa Thiệu Dương giống như Tu La tới từ địa ngục, lạnh lùng nhìn nàng, cũng lấy đi đoạn kiếm trong tay nàng.

Quốc Quốc phu nhân không khỏi sợ hãi, chuyện cho tới bây giờ, nàng chỉ cầu nhanh chóng chết đi, nhưng người nam nhân này... Hắn như thế nào lại tới đây? Hắn lại muốn hành hạ nàng như thế nào?

“Yên tâm, ta sẽ không giết ngươi.” Hắn vừa nói, vừa một tắc một tắc đem đoạn kiếm biến thành mảnh vụn.

Ba năm rồi, hắn một tay chủ đạo trận chiến loạn này cơ hồ phá vỡ thiên hạ chỉ vì chỉ vì thay Bạch Linh Quân báo thù, hôm nay, nguyện vọng hoàn thành, trong lòng khoái ý nói không ra lời.” Hôn nữa người bực này thương thế, nhất thời cũng không chết được. Ngươi cũng đừng vọng tưởng có người tới cứu ngươi, bởi vì Bộ Cảnh Tiên cũng nhanh đến. Ngươi rất nhanh sẽ bị bắt, sau đó sẽ có thời gian rất dài nhận thức tư vị máu tươi di động, đồng thời, ngươi cũng có thể hối hận một chút... Dĩ nhiên, ta đoán loại nữ nhân như ngươi, cũng không hiểu chữ ‘hối hận’ viết như thế nào. Nhưng không sao, chờ ngươi chịu đựng qua thống khổ dài đằng đẵng đến khi chết, ngươi chỉ cần nhớ kỹ, nếu có kiếp sau, thiên thiên vạn vạn không nên lại trêu chọc Linh nhi, nếu không khi xuống hoàng tuyền rồi, ta cũng có thể làm cho ngươi sống trong cuộc sống sống không bằng chết.” Dứt lời, tiếng người nơi xa đã gần đến, hắn biết là nhân mã của Bộ Cảnh Tiên đến, trong giây lát bay vút mất tích.

Trong rừng lưu lại một đôi thi thể hài tử, cùng Quốc Quốc phu nhân nửa chết nửa sống. Đúng như theo lời Hoa Thiệu Dương, thương thế của nàng tịnh không đủ để làm nàng lập tức tử vong, nhưng loại tổn thương này, cũng không cách nào có thể cứu. Nàng chỉ có thể từ từ chờ chết.

Ghe tòm! Nếu không phải Hoa Thiệu Dương cản trở, nàng sao sẽ khó chịu như thế? Hắn muốn nàng hối hận, phi! Nếu thật có kiếp sau, thù này, nàng sẽ hoàn trả gấp trăm lần —

Quốc Quốc phu nhân đúng như theo lời Hoa Thiệu Dương, là một nữ nhân không biết chữ “Hối hận” viết như thế nào.

Nhưng người Dương gia diệt hết, hắn đại thù được báo, chuyện còn lại, hắn cũng không muốn quản. Chỉ muốn mau mau nhìn thấy Bạch Linh Quân, nhỏ tình tương tư.

Hắn một đường đi về phía nam, thẳng đến trong vùng ngoại ô Tam Nguyên, một tòa tiểu trang viên vắng vẻ.

Hắn nhớ rõ, người địa phương nơi này hẳn là rất yên lặng, nhưng vì cái gì nhiều người vây quanh như vậy? Là muốn đối với người trong trang gây rối sao? Cũng không giống, những người này trên mặt bệnh sắc, nhỏ gầy suy yếu, cho dù muốn cướp, cũng không có khí lực đi?

Hắn không giải thích được tràn đầy cõi lòng, ý vào khinh công rất cao, một dãy ba lướt, cho đến cửa trang viên, phát hiện nơi đó nổi lên chừng mười tòa lầu lớn, đang phát cháo, tặng quần áo miễn phí, mà kẻ chủ trì chính là — Bạch Linh Quân.

Nàng đang ngồi ở trên một chiếc ghế cơ quan, qua lại trấn an các nạn dân có khả năng bởi vì chiến loạn hoặc nguyên nhân khác mà chạy tới đây.

Hoa Thiệu Dương xa xa nhìn thấy nàng kiều nhan ứng đỏ vì bận rộn, hai mắt hiện màu, không khỏi thở dài, xem ra một khuyết điểm thiện lương này, nàng cả đời cũng không đổi được.

“Chứa chấp nhiều dân chạy nạn như vậy, nàng không sợ trong đó xuất hiện mấy tâm hoài bất quý, liên hợp lại đem toàn bộ trang viên bùng đi, đến lúc đó nhìn nàng làm sao khóc?” Một Thanh Phong, một Trụ Đầu Nhi, đã làm hắn biến thành giương cung bắn chim, bây giờ thấy cái gì cũng tràn đầy đề phòng.

Hắn đang muốn đi tới khuyên nàng phòng bị chút, dè dặt bị hại, còn giúp lấy bạc giúp người, đột nhiên, nàng mặt liền biến sắc, hét lớn một tiếng: “Có ai không!” Trong nháy mắt, trong trang viên lao ra chừng mười tên đại hán, hướng nàng khom người gọi thẳng Đại tiểu thư.

Bạch Linh Quân chỉ vào hai cái lưu manh lẫn trong đám người.” Hai người kia mới vừa rồi đã lĩnh một phần lương thực cứu tế, hiện lại đoạt bánh bao của lão nhân gia, đủ thấy tâm thuật bất chính, các người đem hai người kia trục xuất ra trang viên ngoài trăm dặm, đồng thời tăng cường dò xét, nếu bọn họ lại dám xuất hiện, trực tiếp cắt đứt tay chân bọn họ, để cho bọn họ không tiếp tục phạm pháp làm ác.”

“Vâng, tiểu thư.” Những đại hán kia nghe lệnh, mang hai người đi xa.

Nơi xa, Hoa Thiệu Dương thấy vậy mỉm cười không ngừng. Không tệ, không tệ, làm người chính là phải như vậy, thấy nguy nan, dù khả năng, không ngại cứu giúp, nhưng đừng nghĩ hảo tâm nhất định được thiện báo. Mặt khác, có ít người là không đáng giá được cứu, cứu tương đương hại mình và thiên thiên vạn vạn người cần phải trợ giúp.

Nếu là hần, thấy tình cảnh này, nhất định trực tiếp chém người, nhưng nàng có thể quyết đoán đem người đuổi đi, cũng xem là không tệ. Ít nhất nàng đã biết, trước phải tự bảo vệ, mới có thể bảo vệ người mình quý trọng.

Bạch Linh Quân đột nhiên cảm nhận được một đạo ánh mắt nồng nhiệt, trái tim lập tức cuồng nhảy dựng lên. Nàng biết đây không phải là ảo giác, là hần, nhất định là Hoa Thiệu Dương trở lại!

Nàng đột nhiên hai tay chống tay vịn ghế dựa cơ quan, run rẩy đứng lên.

Người xung quanh thấy cũng hít vào mấy ngụm, bao gồm Hoa Thiệu Dương. Mọi người nghe nói qua Bạch tiểu thư gần hai chân đều gãy, cuộc đời này coi như là phế đi.

Nhưng đây là... Kỳ tích sao? Một người bại liệt lâu như vậy, làm sao có thể đột nhiên có thể đứng?

Nhưng nàng quả thật đứng lên, hơn nữa chậm rãi xoay người, ánh mắt ôn nhu xuyên qua đám người, cố định trên người làm nàng ngày nhớ đêm mong kia.

Hần kinh ngạc nhìn nàng, trong ánh mắt lộ ra tán thưởng.

Linh nhi, người thật rất dũng cảm, người không có bị khốn cảnh đánh ngã, dựa vào lực lượng của mình lại lần nữa đứng lên.

Nàng bên trán hiện lên chút mồ hôi, đủ thấy động tác này đối với nàng mà nói cố hết sức cò nài, nhưng nàng không có kêu khổ, cũng không kêu mệt, ngược lại cắn răng, tiếp tục đi.

Nàng rất chậm, rất chậm, thực cực khổ bước đi bước đầu tiên, thân thể lung la lung lay, nhưng nàng cắn răng chống đỡ, tuyệt không ngã xuống.

Tất cả mọi người phát ra kinh hô, mà Hoa Thiệu Dương hốc mắt đã đỏ lên. Đã trải qua nhiều như vậy, được chứng kiến vô số điều đáng khinh trên thế gian, hần từng cho là mình đã vững tâm như sắt, nhưng giờ này khắc này, hần lại rơi lệ xúc động.

Bạch Linh Quân, hần lấy nàng về vang, cuộc đời này, vĩnh viễn không thay đổi.

Nàng từ từ đi, hướng phương hướng người yêu, kiên trì bước đi. Chân còn đang đau, thân thể mệt mỏi quá, nhưng nàng cắn chặt răng, chỉ sợ ngay cả môi cũng cắn nát, nàng cũng muốn đi tới bên cạnh hần.

Nàng lung la lung lay, thật giống như tùy thời sẽ ngã xuống đất, nhưng thủy chung không đổ.

Người xung quanh nhìn thấy nàng đi tới, liền chủ động tránh ra làm cho nàng thuận lợi thông qua.

Gần, đã rất gần, nàng cũng có thể thấy trong mắt của hần nổi lên ôn nhu cùng thủy quang, hần nhất định thật cao hứng khi nhìn thấy nàng có thể đi lại sao? Cho nên nàng không có ngừng, đau chết cũng muốn đi tới trước mặt hần.

Chính là nàng đi càng ngày càng chậm, tinh lực thân thể luôn có hạn, mà khí lực của nàng đã nhanh cạn sạch, thân thể lay động đến càng kịch liệt.

Không biết là người nào la một tiếng: “Cố gắng lên!” Sau đó, càng nhiều người gia nhập vì nàng ủng hộ, hoan hô nàng đi.

Nàng phảng phất cảm giác mình lại có khí lực rồi, tiếp tục di chuyển cước bộ.

Đột nhiên, giống như có trận gió thổi qua, mọi người nhìn thấy một nam nhân cao lớn, có tóc xám trắng, đó là kết quả lo lắng hết lòng, suy nghĩ báo thù mà lưu lại. Nam nhân ngũ quan vô cùng đặc biệt, tuấn lãng mang theo xinh đẹp, làm cho người vừa thấy mắt liền không mờ, rất nhiều đại cô nương, tiểu tức phụ bất tri bất giác đỏ mặt.

Thời điểm Bạch Linh Quân đột nhiên té xuống, hần mở ra hai cánh tay, gắt gao ôm nàng.

Nàng thở gấp, vài giọt mồ hôi trượt vào trong mắt, làm cho nàng thấy không rõ dung mạo của hần, nhưng này một chút cũng không trở ngại nàng nhận ra hần — Hoa Thiệu Dương, nàng vừa thấy đã yêu, nam nhân tình cảm thâm chủng.

“Thiệu Dương, ta giỏi hay không giỏi?” Nàng thở dốc hỏi.

“Rất tuyệt, rất lợi hại.” Hắn giờ tay áo, nhẹ lau khuôn mặt đầy mồ hôi của nàng.” Ngươi là đời này ta tối thương thức, tối người khâm phục.”

“Chỉ có như vậy?” Trong mắt nàng lộ ra nhàn nhạt thất vọng.

“Dĩ nhiên không chỉ.” Hắn không giống nàng, nhiệt tình như lửa, muốn hắn trước mặt mọi người nói yêu, thật khó khăn, nhưng hắn lại càng không thích nhìn thấy nàng vẻ mặt tiếc nuối, cho nên hít sâu một cái, lời không ra, mặt trước hồng.”Ta... Ta yêu ngươi, đời này vĩnh viễn thích yêu ngươi nhất.”

Vì thế, nàng cười, giống như một đóa hoa mẫu đơn nở rộ, tao nhã vô hạn.

“Ta cũng yêu ngươi, một đời một thế, vĩnh viễn không đổi.”

Hai người gắt gao ôm nhau, môi của hắn in lại trán của nàng, rất nhẹ, rất nhẹ, cũng là sâu nhất cả đời này, dấu vết yêu say đắm.

Bạn đang đọc truyện *Đường Triều Khởi Nữ Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Phiên Ngoại: Tương Tư Ngọt Hơn Mật

Kể từ sau khi rời đi Hoa Thiếu Dương, Bạch gia liền kết thúc sản nghiệp ở kinh thành, giải tán người hầu, hai cha con chuyển đến ở lại vùng ngoại ô Tam Nguyên tiểu trang viên.

Tổn thương trên người Bạch Linh Quân đại khái đều tốt rồi, duy chỉ có gân hai chân bị gãy mặc dù dùng các thức linh dược, bí pháp trị liệu xong, đã hơi có khí lực, nhưng vẫn là không đủ để làm cho nàng một lần nữa đứng lên.

Cho nên, nàng tìm người đặt làm một bộ giá gỗ, để cho nàng có thể chống đỡ, cũng muốn ở bên kia đứng hai canh giờ, thứ nhất là rèn luyện, thứ hai...

Bạch lão gia biết, nữ nhi là chờ Hoa Thiếu Dương trở về.

Hắn rất đau lòng, sớm biết như thế, ban đầu đã không trực tiếp vạch trần nguy trạng của Hoa Thiếu Dương, đem hắn đuổi đi, nữ nhi cũng sẽ không hãm vào sâu như vậy, hiện giờ nếm trải nỗi khổ tình ái.

“Gió bắt đầu thổi rồi, trở về đi thôi!” Hắn đem một áo choàng khoác lên vai nữ nhi, đã nghĩ công nữ nhi về nhà.

“Đúng lúc nữa, ta hôm nay còn không có đứng chân hai canh giờ!” Mặc dù hai chân của nàng đã đau đến phát run, y phục trên người cũng bị mồ hôi ướt nhẹp, nhưng nàng vẫn kiên trì.

“Chỉ kém một chút.” Hắn nói: “Huống chi, Hoa Thiếu Dương muốn tiêu diệt Dương gia, nào có dễ dàng như vậy? Ít nhất phải vài năm, ngươi không cần ngày ngày khổ đợi như vậy, mệt mỏi chính mình, cha cũng hội đau lòng.”

“Nhưng ta không khổ a! Nói sau, ta nếu không thừa dịp vết thương mới khỏi vội vàng huấn luyện, chờ hai chân héo rút, ta có muốn đứng, cũng không thể nào.”

“Ngươi muốn tập, có thể vào trong phòng, ở dưới bóng cây, cần gì phải chịu khổ như vậy?” Bạch lão gia ý nói, nàng trong miệng nói tập là lấy cớ, chờ Hoa Thiếu Dương trở về mới là chân chính tâm tư của nàng.

“Ta nếu không ở chỗ này chờ, lại há có thể lĩnh hội vất vả cực nhọc bên ba tại bên ngoài của Thiếu Dương?” Đón gió, nàng nhẹ nhàng mà cười, kiêu nhan như ngọc ánh kim dương, làm cho mồ hôi trên trán nàng lóe ra quang thái so với châu ngọc càng hoa mỹ.” Cha, ta thật sự không khổ, ngược lại, ta rất vui vẻ chứ! Ngươi suy nghĩ một chút, ta đứng ở chỗ này đầu đầy mồ hôi, một thân mỏi mệt, Thiếu Dương vì ta, lại không kiêng kỵ thiên hạ, cùng Dương gia độ sức, hắn phải hao phí bao nhiêu tinh thần cùng thể lực? Nếu hắn đem những thứ đó lấy ra mưu cầu thiên hạ, ta tin tưởng, lấy thể cực Đại Đường trước mặt, cộng thêm hắn thông minh tài trí, coi như không thể sáng lập một phen thiên đại công lao sự nghiệp, nhưng cốt cứ nhất phương, xưng bá quần hùng cũng là không thành vấn đề, nhưng hắn không có, hắn làm hết thấy đều chỉ vì ta, cha, nếu có một người, thà rằng dùng toàn bộ thiên hạ để đổi lấy một người là ngươi, ngươi sẽ cảm giác gì?”

Bạch lão gia thật lâu không thể nói. Nguyên nhân chính là hắn cũng là người chí tình, cùng thể từ tình cảm thâm sâu, cho nên sau khi thể từ chết, hắn không có tái giá, một lòng nuôi dưỡng nữ nhi, cũng mong đợi sớm ngày cùng thể từ ở dưới cửu tuyền gặp lại, tiếp tục tiền duyên.

Vì vậy hắn rốt cục có thể nhận thức tâm tình của nữ nhi — dễ dàng cầu báu vật vô giá, khó được có tình lang.

Nữ nhi tìm được rồi, cho nên hắn vô cùng hạnh phúc.

Cho dù không biết phải đợi bao lâu, nàng tâm có hi vọng, liền cảm thấy hạnh phúc.

Bạch lão gia không khuyên nàng trở về phòng nữa, đứng ở bên người nàng, nói: “Cha cùng ngươi!”

“Cha, ngươi đây cần gì phải như thế? Nữ nhi thật không khổ.” Bạch Linh Quân nói.

“Ta biết, ngươi cảm thụ thống khổ không phải đợi tình nhân đi xa chẳng biết lúc nào trở về, ngược lại là trang điểm trang phục, tân nương ngồi ở trước gương, đang chờ chú rể, tới đón, sau đó dặt tay cùng sống chọn một đời, vừa mong đợi vừa xấu hổ, đồng thời còn có chút hưng phấn.”

Bạch Linh Quân cười. Bởi vì cha nàng thật sự đã hiểu, nàng tương tư tuyệt không khổ, ngược lại, nàng tương tư còn ngọt hơn mật.

Bạn đang đọc truyện *Đường Triều Khôi Nữ Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Phiên Ngoại: Phải Giáo Dục Từ Khi Còn Nhỏ

Hoa Thiệu Dương cùng Bạch Linh Quân đối với hài tử giáo dục vô cùng nghiêm khắc, hơn nữa... Biến thái. Câu phía sau là Bạch lão gia nói.

Bọn họ có một nam hai nữ, chỉ cách nhau một tuổi... Không có biện pháp, cha, mẹ quá ân ái rồi, huynh đệ tỷ muội khó tránh khỏi sẽ nhiều hơn một chút.

Khi đứa nhỏ hai tuổi, Hoa Thiệu Dương liền bắt đầu dạy bọn họ đạo lý đối nhân xử thế cùng với lòng người hiểm ác.

Tỷ như một ngày kia, khí trời vô cùng sáng sủa, Hoa Thiệu Dương dẫn theo nụ cười mỉa mỉ, trở lại nhìn chính là vẻ mặt hiền lành của lão gia gia, nói muốn làm kẹo bông cho bọn hắn ăn.

Ba đứa bé vui mừng điên rồi, ngay cả muội muội mới hai tuổi, cũng cười đến cười toé.

Bạch Linh Quân ở bên cạnh nhìn, lắc đầu, quái, nếu là tiểu nhân thì coi như xong, còn không có hưởng qua thủ đoạn của lão cha bọn họ, hai đứa lớn cũng không biết đã ăn bao nhiêu thiệt thòi, làm sao vẫn không nhớ lâu?

Quả nhiên hài tử tính tình giống như nàng, không có trải qua đã kích trọng đại, cũng không biết — không nên có tâm hại người, ý đề phòng người khác lại càng vĩnh viễn cũng không có thể thiếu.

Hài tử quá hồn nhiên, lớn lên, vạn nhất làm cho người ta lừa, còn giúp người bạc, vậy có bao nhiêu chết thảm?

Cũng được, nàng chưa kể cho bọn họ tình ngộ, để cho bọn họ té ngã cũng tốt.

Không bao lâu, kẹo bông đã làm xong, lão gia gia cười hi hi tiếp đón bọn nhỏ ăn kẹo.

Đứa lớn nhất cuối cùng cũng chịu khổ nhất, có một chút phong bị, nhỏ giọng hỏi: “Lão gia gia, kẹo này muốn bao nhiêu tiền?”

“Không cần tiền.” Lão gia gia rất hiền lành nói: “Các ngươi khá ái như vậy, ta làm sao nhẫn tâm thu tiền của các ngươi?”

Thì ra là như vậy, bên ngoài lớn lên tốt, cũng rất chiếm ưu thế, ba đứa bé không nghi ngờ gì, xông đi điên cuồng tranh đoạt.

Kẹo bông rất ngọt, nhưng sau khi nuốt vào cổ họng, một cổ cay đắng liền xông lên. Ba đứa bé khổ đến khó chịu, nhưng hai đứa lớn kinh nghiệm chịu khổ nhiều, nuốt vào đáng thương nhìn cha của bọn hắn, nhỏ đầu một hồi làm tiếp, đau đến oa oa khóc lớn.

Lão gia gia lộ ra vẻ mặt rất không kiên nhẫn nhìn về phía Hoa Thiệu Dương, sau đó phát tay một cái, nói: “Không có chuyện gì, ngươi có thể đi.”

“Nhưng ba vị thiếu gia, tiểu thư...” Hắn hạ loại thuốc này, nếu không giải, phải đau một canh giờ mới có thể tốt.

“Tiểu hài tử thì phải chịu chút đau khổ, tránh cho sau khi lớn lên, suốt ngày bị người ta lừa gạt.” Hoa Thiệu Dương kiên quyết đem lão gia gia mời đi ra ngoài.

Rồi trở về, đối mặt với con trai lớn cùng trưởng nữ cũng bắt đầu khóc lên, cùng với tiểu nữ nhi đã sớm khóc đến cổ họng khàn giọng, trong lòng cũng không buông tha, nhưng lại không thể không hung ác quyết tâm.

“Nói qua với các ngươi mấy lần, nên có tâm phòng bị người, các ngươi cho là vì người khác khen các ngươi mấy câu, chính là thật tâm thành ý đối với các ngươi tốt sao, còn miễn phí tặng đồ cho các ngươi ăn? Hừ, trên đời này làm sao có thể ăn uống không? Bây giờ...” Hắn chỉ hướng hai đứa lớn.”

Các người quay về phòng, đem người tính vốn ác sao chép năm mươi lần. Về phần người... Con nít, người vẫn còn không biết viết chữ, vậy liền đọc, ai làm xong trước sẽ được dùng giải được, nếu không liền đau đi...”

“Này!” Bạch lão gia đột nhiên từ sau lao tới, giống như gà mẹ đem ba cháu che ở phía sau.” Hai người các người đủ chưa? Nào có người dạy hài tử như vậy? Một mặt nói cho bọn hắn biết nhân tính vốn ác, các người là hy vọng nhìn bọn họ sau khi lớn lên mỗi người đều thành biến thái sao?”

“Nhưng cha, không để cho bọn họ hiểu một chút tình đời hiểm ác, đợi bọn hắn trưởng thành, vạn nhất mắc mưu bị lừa gạt, gặp lại chuyện ta hoặc Thiếu Dương từng trải qua, chẳng phải thảm hại hơn?” Bạch Linh Quân lên tiếng nói.

Bạch lão gia sừng sốt một chút, mặc dù cảm giác bọn họ nói có chút đạo lý, nhưng nghe thấy ba bảo bối tôn từ gào khóc, trong lòng vẫn là rất khó chịu.

“Ý nghĩ của các người có lẽ là đúng, nhưng cách làm không khỏi cực đoan rồi, tựa giống như với vì chuyện nhỏ mà bỏ việc lớn. Các người chẳng lẽ không nghĩ tới, bọn họ nhỏ như vậy sẽ không ngừng nhìn một mặt xấu xí của nhân thế, sau khi lớn lên, bọn họ còn dám tin tưởng người dưới gầm trời này sao?”

” Chính là muốn bọn họ mọi chuyện ôm chặt thái độ hoài nghi, tiểu tâm cẩn thận, tự nhiên không thể nào bị ức hiếp.” Hoa Thiếu Dương nói.

Bạch lão gia lắc đầu.” Nói với các người không thông, các người đã tẩu hỏa nhập ma. Ta bắt kè các người nghĩ như thế nào, tóm lại, ba bảo bối chính ta dạy, đồ phải lại bị các người độc hại.” Nói xong, hắn mỗi tay ôm một đứa, trên lưng còn cõng một đứa. Xoay người đi.

” Không sao, cha lớn tuổi, dễ dàng mệt chỉ muốn ngủ, chờ hắn ngủ, ta lại đi đem con trộm trở lại cẩn thận dạy một hồi.” Hắn đương nhiên cũng thương hài tử, bất quá hắn là nghĩ như vậy — nếm trải trong khổ đau, mới không nhân nhượng người.

Giáo dục này nha, đương nhiên phải từ khi còn bé bắt đầu, chẳng lẽ chờ bọn hắn lớn lên, sau khi bị bắt nạt chịu nhục thậm chí vứt bỏ tánh mạng, lại hối hận khi còn bé không có dạy tốt?

Cho nên nói... Hài tử đáng thương a! Đường làm người dài đằng đặc lại gian khổ, thỉnh bảo trọng thật tốt, tất cả mọi người sẽ vì các người cầu nguyện.

Bạn đang đọc truyện *Đường Triều Khởi Nữ Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.